



นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ



ไม่มีเวลารออีกแล้ว

ไทยหลงไทยหลับดี มานาน
 หลงผิดศาสตร์งานการ ว่าแก้ว
 กิจบ้านกิจเมืองมาร ดิงตู้ โมหะแฮ
 มาบั่นตื่นแล้ว ตื่นรู้ทันกล
 คนไทยวันนี้ตื่น เพียงพอ
 พอที่จักไม่รอ อึกแล้ว
 ไทยตื่นจากโง่หงอ งมเง่า
 งบ่วงงกเงินแม้ว่า ล้ำนี้กรู้กลคน
 จะทนจะทุ้ชี่ ไปโย
 รวมฉนีกทุกพลังใจ เผด็จต้า
 การเมืองเศรษฐกิจไทย แปรเปลี่ยน ไปเลย
 มุ่งนวัตกรรมก้าว เสกสร้างสรรสวรรค์
 นานวันที่ก่อแก้ว กลุ่มคน
 ปลุกสำนึกไทยจน ตื่นรู้
 ช่วยกันพิศุจน์ผล เห็นลัจ
 ตีเหล็กเรือนวิบัติ กิยรติบ้านเมืองไทย
 โอกาสใดก็ไม่พร้อม เทียมปาน
 โอกาสนี้แหละกาล ยิ่งแก้ว
 เชิญร่วมเปลี่ยนไทยสถาน สืบประวัติ ไทยเทอญ
 รอบได้อีกแล้ว คลาดนี้คงเหลว

(สไมย์ จำปาแพง ๑๓ ต.ค. ๒๕๕๒)

ไปรตทราบ! : ไม่มีเวลารออีกแล้ว.....

โอสถทิพย์ ขนานเอก: “เมื่อพ่อหลวงสุขสบาย กะเหรียง ยิ้มแย้ม มีกำลังใจ เมื่อพ่อหลวงไม่สบาย กะเหรียงเมื่อยล้าหมดแรง อบอุนใดไม่เหมือนอบอุนอยู่กับพ่อหลวงของเรา กะเหรียงเกิดมาร่วมชาติกับพ่อหลวงไม่มีอะไรตอบแทน นอกจากขอเป็นคนดีของคนไทย” พระบรมราชาธิราช ทรงอ่านจดหมายดังกล่าว ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทั้ง ๒ พระองค์ทรงมีความปลื้มพระทัยในจดหมายดังกล่าว

เศรษฐกิจไม่พอเพียง... รอไม่ได้อีกแล้ว! : ธนาकारในสหรัฐอเมริกา ระดับท้องถิ่นและภูมิภาคล้มไปแล้วกว่า ๑๐๖ แห่ง ในปี ๒๕๕๒ จากผลพวงของวิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ แคมโรคร้ายหวัด ๒๐๐๙ ที่สหรัฐฯ มีผู้ติดหวัดนับล้านคน ตายแล้วพันกว่า คาดอาจทำให้มีผู้เสียชีวิตจากโรคนี้เป็น ๑ ใน ๕ ของโลก

อดีตนายกา ที่ไม่พอเพียง...รอไม่ได้เช่นกัน! : เลื้อแดง ล้นซุ่มนุมนุยัดเยื่อปลายเดือนพ.ย.บิบบัรรัฐบาลยุบสภาสิ้นปี ก่อนที่ทรัพย์สิน ๗ หมื่นล้านจะอันตรายหายไ

รัฐบาลไม่พอเพียง...ก็รอไม่ไหว! : “สิ่งที่ประณีประนอม ไม่ได้ คือการทุจริตคอร์รัปชั่น หรือการที่จะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีที่สุดสำหรับส่วนรวม ซึ่งถ้าถึงที่สุดแล้วในทางการเมือง ไม่สามารถเดินต่อไปได้ ผมก็คิดว่าน่าจะยุบสภา...การ เลือกตั้งครั้งหน้า พรรคประชาธิปไตยยังมีโอกาสที่จะได้ รับชัยชนะ...ขณะนี้เริ่มนับถอยหลังชีวิตการเมืองแล้ว”

(น่าจะถูกต้องเฉพาะที่ขีดเส้นใต้-จากบางตอนของหนังสือ“อภิสิทธิ์ คนเดิม บนเก้าอ้นายกา”)

คนค่านวณ มีลู่ฟ้าลิขิต : ฟ้าคือสิ่งที่สูงส่งดิงาม ไทยมี พระประมุขที่เปี่ยมล้นด้วยคุณธรรม มีพระอาริยสงฆ์ สืบสานพระพุทธศาสนามายาวนานนับพันปี ใครที่คิด แผนร้ายต่อแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ กรรมที่ทรยศนี้ย่อม เป็นบาปมหามหันต์

รู้เขารู้เรา รบ ๑๐๐ ชนะทั้ง ๑๐๐ : พัฒนาการประชา-ธิปไตย ไม่มียุคไหนที่ประชาชนไทยจะแกลวกกล้าตื่นรู้ เท่ากับยุคนี้ และไม่มีเวลาจะรือรอได้อีกแล้ว ที่จะอุทิศพลี เพื่อชาติ - ศาสน์ - กษัตริย์ ด้วยการปฏิบัติบูชาถือศีล ๕ ละอบายมุข (รู้เรา) มีความสุขกับวิถีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง (รู้เขา) อย่างรู้จริงรู้แจ้ง จะได้ไม่อายแม้ที่ ตั้งใจขอเป็นคนดีของคนไทย ๒



• คำตง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

๖ เดือนตุลาคมมีอะไรหลายอย่างที่จดจำกัน
ไม่มีลืม ไม่ว่าจะเป็น ๑๔ ตุลา ๑๖ ๖ ตุลา
๑๙ หรือ ๗ ตุลา ๕๑ ตุลาปีนี้เป็นสำหรับผม
ผมมีเรื่องเล็ก ๆ จะเล่าให้ใครต่อใครฟัง มีคน

นำทองคำมามอบผ่านผม

ไม่ใช่สร้อย กำไล หรือเข็มขัดทองคำ แต่เป็นทองคำแท่งหนักแท่งละ
๑๐ บาท ถึง ๖ แท่ง ราคาเกือบล้านบาท (๙ แสน ๙ หมื่น เศษ) บอกผมว่า
จะเอาไปช่วยสังคมเรื่องอะไรก็ได้ ถ้ายังไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าเพิ่งเอาออก
ขาย เพราะราคาจะแพงขึ้นเรื่อย ๆ ตามราคาน้ำมัน

ผมอยู่บ้านป่านาดอยเก็บทองคำราคาล้านไว้ได้สามสี่วันก็โทรศัพท์หาหรือ
กับผู้ใจบุญคนนั้นว่าเอาไปช่วย **เอเอสทีวี** ดีกว่า นำเข้าฝากธนาคารไว้ ราคา
แพงเหมาะ ๆ เมื่อไรก็ขาย

ก่อนจะหอบไปมอบให้ เอเอสทีวี ผมเจอใครผมก็อวด ไม่มีใครเคยเห็น
ทองคำหนักขนาดนั้น **ท่านจันทร์** (สมณะจันทเสฏฐา พระชาวอโศก) ท่าน
บอกว่า ผมมักจะ**ได้ของบิณฑบาต**แปลก ๆ คนที่มอบให้เป็นชาวเหนือ เป็น
พันธมิตร เคยมอบผ่านผมทีหนึ่งแล้ว ตอนชุมนุมอยู่ในท่าเนียบแม่ไม่มาก
เท่าครั้งนี้

“เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมเล่าถึงนายทหารคนหนึ่ง จบจากโรงเรียน
นายร้อย เรียนเรื่องรบทัพจับศึก กลายมาเป็นหมอ ส่วนผมกลายเป็นพ่อค้า
ปุ๋ย บริษัทเราขายปุ๋ยเอเอสทีวี**ตราขวัญดิน** ขายก็อก ๆ แก็ก ๆ มา ๔ เดือน
ขายได้มากถึง **๕๐ ล้าน ๕ แสนบาทเศษ** โดยทั้งบริษัทมีคนทำงานเพียง
๖ คน โทรศัพท์ ๖ เครื่อง ผู้ใช้ปุ๋ยรายใหญ่คนหนึ่ง ขอเปลี่ยนจากการใช้ปุ๋ย
อินทรีย์ **ตราเท่าทุน** มาใช้ปุ๋ยเอเอสทีวี ทั้ง ๆ ที่ปุ๋ยเอเอสทีวีคุณภาพดีพอ ๆ
กัน แต่แพงกว่ากันมาก ก็ยอม เพราะเป็น**พันธมิตร** ต้องการช่วยเอเอสทีวี
ไม่ให้อดดับ

พันธมิตรนอกจากเป็นผู้เสียสละ สละความสุขส่วนตัว สละร่างกายข้าวของ
เงินทองแล้วยังรู้เรื่องการเมืองดีมาก รู้ทันเล่ห์กลนักการเมืองไม่เหมือนยุค
สมัยก่อน “**ไทยหลง ไทยหลับลิ้น มานาน**” ปัจจุบันต่างกันมาก “**มาบัดนี้
ตื่นแล้ว ตื่นรู้ทันกล**”

คุณไพศาล **พิชฆงคล** อดีตสมาชิกสภานิติบัญญัติ ซึ่งรอบรู้ในหลาย ๆ
เรื่อง แสดงความคิดเห็นเรื่องบ้านเรื่องเมืองทาง เอเอสทีวี บ่อย ๆ ได้
วิเคราะห์ไว่น่าฟังว่า **พันธมิตร**มีอาวุธวิเศษ ๕ อย่าง ซึ่งสามารถแก้ปัญหา
ของชาติได้ ๑. มีพลังมวลชนนับล้านคน ๒. มีเครือข่ายสื่อ ที่มีเอเอสทีวี
เป็นศูนย์กลางซึ่งมีอิทธิพลมาก ๓. มีองค์กรแนวร่วมที่เคยร่วมต่อสู้กันมา
๔. มีระบบเศรษฐกิจการเมืองใหม่ที่กำลังขยายตัว และ ๕. มีพรรคการเมืองใหม่
ที่ซื่อสัตย์ เสียสละ กล้าหาญ ทำงานเป็น

วันนี้คนไทยรอฟัง ส.ส. ส.ว. และรัฐบาลฟังไม่ได้ ต้องอาศัยพลังมหาประชาชน
รอบได้อีกแล้ว **คลาดนี้คงเหลือ** ๗

7 บ้านป่านาดอย

*ยามประเทศชาติ มีเหตุ
เภทภัย มีศึกเหนือ
เลือดใต้ เราก้ออาสาเข้า
สู้สนามรบ เพื่อปกป้อง
๓ สถาบัน เมื่อเกษียณ
แล้ว ทหารที่สะดวก
ที่พร้อม ก้ออาสาเข้าสู่
สนามการเมือง เพื่อ
ปกป้อง ๓ สถาบัน*

14 สีสันชีวิต

*ไม่เคยมีผู้ตรวจราชการ
ที่เอาจริง เอาจังเหมือน
ผม ไม่เคยให้ใครพาไป
เลี้ยง หรือไปทำเรื่องไร้
สาระให้เสียเวลา
..... ผมจะไม่ไป
เสนอหน้า ประจบ
สอพลอข้าราชการ
หรือนักการเมือง*

60 คิดคนละบัว

*พรรคการเมืองใหม่
ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง
(CHANGE) การดำเนิน
ชีวิต ตามแนวปรัชญา
เศรษฐกิจพอเพียง
โดยรู้จักความพอ
ประมาณ-ความมีเหตุ
ผล-และความมีภูมิ
คุ้มกันที่สัมพันธ์กับ
สองเงื่อนไข คือ
ความรู้-และคุณธรรม
แล้ว ก็ย่อมเป็นการ
ก้าวรอยตามระบอบ
ทักษิณนิคมอยู่ดี*

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง



บ้านป่านาคอย



สีสันชีวิต
อำนาจ จันเงิน



คิดคนละข้าว

- | | | |
|----|---|-----------------------------|
| 1 | นัยปก:ไม่มีเวลารออีกแล้ว | สไมย์ จำปาแพง |
| 2 | คนบ้านนอกบอกกล่าว | จริงจัง ตามพ่อ |
| 4 | จากผู้อ่าน | จำลอง ศรีเมือง |
| 7 | คุณนิตคิดหน่อย | บรรณาธิการ |
| 8 | บ้านป่านาคอย | บรรณาธิการ |
| 14 | สีสันชีวิต (อำนาจ จันเงิน) | จำลอง |
| 21 | ข้าพเจ้าคิดอะไร | ทิม สมอ. |
| 26 | บทความพิเศษ (นายทุนที่เห็นแก่ตัวๆ) | สมณะโพธิรักษ์ |
| 33 | พุทธศาสตร์การเมือง | ทิมลวัทธัม ชูโต |
| 36 | กำปิ่นทุบดิน (กล้าทำสำนึกดี ให้มีปฏิหารีย์) | ฉวมพุทธร |
| 40 | ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด | ดังนั้น วิมุตตินันทะ |
| 42 | เรื่องสั้น (ไม่มีเวลารออีกแล้ว) | สมพงษ์ พังเจริญจิตต์ |
| 45 | การ์ตูน | ธิดา แซ่ม้า |
| 46 | ชีวิตนี้มีปัญหา | วิสูตร |
| 56 | ขาดกทันยุค | สมณะโพธิรักษ์ |
| 59 | เวทีความคิด | ฉวมพุทธร |
| 60 | คิดคนละข้าว | นายนอก ทำเนียบ |
| 64 | ฝุ่นฟ้าฝากฝัน | แรงรวม ชาวหินฟ้า |
| 66 | ชีวิตไร้สารพิษ | พอด เทพสุรินทร์ |
| 68 | คินวิญญานความรักให้แผ่นดิน | ล้อเกวียน |
| 72 | ประสบการณ์ได้ร่มโอศอก | ระพี สาคริก |
| 75 | กตภาเมือง | ฟ้าสาง |
| 78 | ทางเลือกใหม่ในการจัดการวัสดุเหลือใช้ | ประคอง เดกฉัตร |
| 80 | ปิดท้าย | ทศพล เปี่ยมสมบูรณ |
| | | พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ |

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แคมดิน เลิศนุศย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศรุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวิวัฒน์
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอศอก
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลับกัน ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำอกัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลับกัน ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
 ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนวมินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕



จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

น้องใหม่

แกนนำพันธมิตรก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ จะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของการเมืองไทย คุณเองเคยเป็น ส.ส.ชลบุรี พรรคก้าวหน้า เมื่อปี ๒๙ คุณอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้าพรรค ฉันลงคะแนนให้ทั้งที่ไม่รู้จักกัน ไม่น่าเชื่อว่าหน้าใหม่อย่างคุณ จะฝ่าด่านเงินด่านอิทธิพลคนรุ่นเก่าไปได้ แต่สมัยที่ ๒ ส.ส.นิคม แสนเจริญ น้องเมีย กำนันเป๊าะ ย้ายเขตมาลงคู่กับประธานสภาจังหวัด นักธุรกิจชาวพนัสนิคม ถล่มคุณด้วยสารพัดวิหยายุทธ์ เอาชนะคุณได้ จากนั้นคุณก็หายหน้าไป ได้ข่าวว่าทำงาน กทม.เป็นที่ปรึกษาผู้ว่าฯ จำลอง ศรีเมือง และล่าสุดก็ทำงานที่สันติอโศกตลอดมา ตอนพันธมิตรชุมนุมขับไล่รัฐบาล ฉันก็มากับกลุ่มชลบุรีไม่เคยขาด เห็นคุณอยู่ที่โรงครัวกองทัพธรรมได้อ่านหนังสือเราคิดอะไรจากเพื่อน พวกเราอยากให้คุณเข้าพรรคการเมืองใหม่และลงสมัครอีก พันธมิตรชลบุรีจะช่วยเต็มที่ค่ะ

• ครูเก่าแก่ เมืองชล

☞ เป็นพระคุณครับที่เคยเป็นกองเชียร์และยังไว้เนื้อเชื่อใจคนรุ่นเก่า-แก่อ่างผมให้ลงสมัครอีก ขอขัดใจสักครั้งเถอะแม่คุณเฮ้ย ไม่ได้ทอดทิ้งบ้านเมืองหรอกขอเป็นไพร่พลอาสาสมัครของกองทัพธรรมต่อไปน่าจะเหมาะกว่านะ รวมพลังบุกงานศาสนาสร้างคนให้มีศีลแท้มีธรรมจริงชื่อสัตย์สุจริต เสียสละ อาจหาญ ขยัน มัธยัสถ์ทุกอย่างก้าว รู้ทันโลกเพราะไม่ทิ้งโลกจะได้ไม่พลาดท่าเสียทีหลงลี้ลาสร้างภาพลวงโลกของนักกินเมือง ช่วยกันสอดส่องเสาะหาคนรุ่นใหม่เถอะครับ ยังพอมีเวลาอ้อ! ยังมีน้องใหม่อีกพรรคหนึ่ง ดูจิ้มลิ้ม

พริ้มเพราะเข้าที่ไม่น้อยชื่อพรรค “เพื่อฟ้าดิน” ครับ คลอดและอยู่รอดเป็นทารกก่อนพรรคการเมืองใหม่หลายปีแล้ว ทำงานการเมืองภาคประชาชนเรื่อยมาแบบง่าย ๆ เจียบ ๆ สมัยหน้าจะต้องส่งผู้สมัครบ้างตามที่กฎระเบียบ กกต.กำหนดไว้ เปล่าครับ ผมไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคหรอก พรรคนี้จะมีสิทธิ์ว่าผู้ปฏิบัติธรรมมิใช่เอาแต่นั่งหลับตาเดินจงกรม ไม่เอาภาระสังคม ตรงกันข้ามกลับชวนชวายเอาภาระสังคมเต็มกำลังโดยไม่หวังลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขบำรุงบำเรอตนเองอย่างที่นักการเมืองเผ่าพันธุ์เลี้ยงเครื่องเก่า ๆ กระเสือกกระสนแก่งแย่งกันจนเสียผู้เสียคนไปตาม ๆ กัน ถ้า “พรรคการเมืองใหม่” มุ่งหน้าสร้างการเมืองใหม่ก็ขอให้อุ่นใจได้เลยว่าจะมีเพื่อนแท้ร่วมทางครับ

“จิว”...แจ้ว ???

ผมเคยชื่นชมจีวสมัยที่ยังรับราชการและเป็นคู่บารมีป่าเปรม แม้ว่าตอนนั้นสื่อมวลชนจะค่อนข้างอดเรื่องตุ้เพชรเคลือบที่ก็พอยอมได้ ครั้นจีวลงเล่นการเมือง ก็ทำให้เห็นว่าการเมืองเป็นด้านตรวจสอบที่เยี่ยมยอดจริง ๆ หลายคนที่เราเคยชื่นชมบางคนกลับตาลปัตร หลังจากจีวเปิดตัวเข้าพรรคเพื่อไทยแล้ว ก็มีข่าวพวกอดีตนายทหารใหญ่ ข้าราชการใหญ่ อาจารย์มหาวิทยาลัย คนเด่นดาราเด่นดังดาหน้าตามเข้าไปอีกหลายคน เป็นลัทธิเสรีภาพส่วนบุคคล แต่ผมก็มีลัทธิเสรีภาพที่จะเสียความรู้สึกดี ๆ ต่อพวกที่เคยได้เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอถามสักคำเถอะท่านกำลังทดแทนพระ



จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

คุณแผ่นดิน หรือกำลังคิดคดทรยศแผ่นดิน
ครับ

- ทหารเก่า ขนานแท้ กทม.

☞ แก่เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน
แบกยศเต็มป่าเหรีญตราเต็มอก ความรู้
ท่วมตัวแต่เอาหัวไม่รอดปลอดภัยพ้น
หายนธรรมได้ บั้นปลายชีวิตย่อมผันแปร
ไปตามกรรมอันเป็นกุศลหรืออกุศล จะ
เสียคนหรืออ้างราคาของคนไว้ได้จนลม
หายใจสุดท้ายของชีวิตก็แล้วแต่กรรมใคร
กรรมมันบงการ จะเสียความรู้สึกกับสิ่ง
ปรักหักพังไปทำไมกันครับ โอ้เฮ้ย!

ตาย-ยอมตาย

ท่านหลวงปู่พุทธทาส เคยย้ำให้ชาว
พุทธปฏิบัติธรรมถึงขั้น “ตายก่อนตาย”
ท่านหมายถึงให้กิเลสร้ายตายไปจาก
จิตวิญญาณก่อนตัวตาย แต่นักการเมือง
ไทยปฏิบัติตามได้ยากเพราะตัณหาหน้ามืด
เลยพากันยื้อแย่งกันอาสา “ยอมตายทั้ง
เป็นก่อนตายสิ้นลม” นั่นคือยอมให้คุณค่า
ของ “มนุษย์” ตายไปจากจิตใจตนเองก่อน
ตัวตาย เพลงหนักแผ่นดินที่เคยดังกะหิม
ปลุกใจในอดีต เต็มวันนี้ไม่มีพลังปลุก
จิตสำนึกที่ตายแล้วให้ฟื้นขึ้นมาได้หรอกครับ

- สังสารวัฏ ข้างวัด สวนโมกข์

☞ สนามเลือกตั้งสมัยหน้า โปรดย่า
กะพริบตา จะพลาดโอกาสเห็นฝูงแมลงเม่า
บินเข้ากองไฟ “ยอมฆ่าตัวตายก่อนตาย”
ให้ดูเป็นกรรมฐานแห่งอนิจจัง!

ให้กับ-ให้แก่

อ่านเอกซ์ไซท์ ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๔๗๔๐
๒๒-๒๓ ต.ค.๕๒ หน้า ๓ “ให้กับ” ไม่มีใน

พจนานุกรม-ไม่ผิด รศ.ดร.นิตยา กาญจนะ-
วรรณ ภาควิชาภาษาศาสตร์ สาขาภาษา
ไทย สำนักศิลปกรรมราชบัณฑิตยสถาน
และอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ รวมคำแห่ง
เปิดเผยว่าปัจจุบันการใช้คำว่า “แก่” และ
“กับ” มีผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย มี
ความเห็นต่างกันเรื่องความเปลี่ยนแปลงใน
การใช้คำดังกล่าวนี้ ฝ่ายครูภาษาไทยยึด
หลักตามสมัยโบราณซึ่งประกาศให้ใช้คำว่า
“ให้แก่” ไม่ใช่ “ให้กับ” แต่จะเห็นได้ว่าทุก
วันนี้ใช้คำว่า “ให้กับ” มากขึ้น ทั้งในภาษา
ราชการและสื่อสิ่งพิมพ์ นักภาษาศาสตร์
ถือว่าไม่ใช่เรื่องผิดหรือทำให้ภาษาวิบัติ
เพราะความเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็น
เรื่องวิวัฒนาการของภาษาไทย สำหรับ
ราชบัณฑิตบอกได้เพียงหลักการใช้ภาษาที่
เคยเป็นที่ยอมรับกันมาในอดีต หากการ
เปลี่ยนแปลงเป็นฉันทามติของผู้ใช้ภาษา มี
การสื่อสารเข้าใจกันก็ยอมรับได้ เช่น ทำไม
ถึงทำกับฉันได้ คงไม่มีใครพูดว่า ทำไมถึง
ทำแก่ฉันได้ หลักสำคัญคือการใช้คำเป็น
เรื่องของผู้ใช้ภาษา ถ้าเปลี่ยนแปลงแล้ว
สื่อสารไม่รู้เรื่องก็ถือว่าภาษาวิบัติ ดังนั้น
การใช้คำว่า แก่ และ กับ ใช้ได้ทั้งสองแบบ
ไม่มีหลักตายตัว ขอให้พูดคุยกันรู้เรื่องก็พอ
สมัยโบราณพระมหากษัตริย์ทรงใช้คำว่า “กู”
กับประชาชน แต่ปัจจุบันยังเปลี่ยนมาใช้
“ข้าพเจ้า” หากวันนี้เราจะเปลี่ยนมาใช้
“ให้กับ” แทน “ให้แก่” ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก
ดิฉันเป็นครูภาษาไทยระดับมัธยมรุ่นโบราณ
เห็นต่างว่าหลักภาษาก็คือหลักภาษา ใคร
จะใช้ผิดหลักภาษาเพราะเป็นไปตามสมัย
นิยมก็แล้วแต่เขา แต่มีใช้อย่างเป็นเหตุลบล้าง
“หลักภาษา” เพราะทั้งสองคำนั้น จำแนก



จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ไว้ชัดเจน เป็นล้นธาร และบุพบท มีความหมายและหลักการใช้แตกต่างกันอยู่แล้ว ภาษาพูดกับภาษาเขียนไม่น่าจะเอามาใช้สลับส่นปนเปกัน มิฉะนั้น ต่อไปก็คงไม่ต้องเรียนวิชาหลักภาษาไทย ไวยากรณ์ไทย ใครจะใช้สื่อกันอย่างไรให้เข้าใจได้ก็ใช้กันไป นี่จะถือเอาเสียงข้างมาก เอาความนิยม นอกกฎกติกามาเป็นกฎเกณฑ์หรือ? ไม่ต้องการให้ตอบหรือคะ ขอรบายความห่วงใยภาษาไทยเท่านั้นแหละ หรือถ้าจะร่วมวงเสวนาด้วยก็ดีเหมือนกันคะ

• คุรุ พระเกี้ยว กทม.

☞ **ขอร่วมวงเสวนาด้วยครับ** ตามประกาศนใช้ภาษาไทยที่รู้ภาษาไทยแค่ทางอ้อม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

กับ: เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน มีความหมายว่ารวมกันหรือเกี่ยวข้องกัน เช่น ฟ้ากับดิน กินกับนอน หายวิบไปกับตา

แก่: บุพบท. ใช้นำหน้านามฝ่ายรับ เช่น ให้เงินแก่เด็ก

และพจนานุกรม ฉบับมานิต มานิตเจริญ

กับ: ล้นธาร. คำเชื่อมความให้ติดกัน โดยปกติเฉพาะของสองอย่าง หรือสองคน หรือสองฝ่าย เช่น ผมกับคุณ เป็นต้น **แก่:** บุพบท. ใช้นำหน้านามที่เป็นผู้ถูก ใช้นำหน้านามที่เป็นผู้รับ เช่น ให้แก่นายแดง ถึงแก่กรรม

นอกจากนี้ก็มีตำรับตำราภาษาไทย แจกแจงเรื่องล้นธาร บุพบทไว้เป็นกฎเกณฑ์ให้ยึดถือเป็นหลักการรากฐาน ส่วนใครใคร่ใช้ภาษาไทยตามหลักภาษาไทย ไวยากรณ์หรือจะวูบไหว แกว่งไกว โลดโผนโจนทะยานไปตามกระแสฉันทามติ รสนิยมสมัยนิยม ด้วยมีคตินิยมแบบง่าย ๆ ว่า

ไม่ต้องติดยึดอะไรมาก สื่อกันได้รู้เรื่องก็ถือว่าถูกต้อง ก็แล้วแต่จริตและวิถีคิดตามสิทธิเสรีภาพในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน แต่อย่างไรก็ตาม น่าจะต้องคำนึงว่าภาษาพูด ภาษาปาก หรือภาษาลายลักษณ์อักษรนั้นมีระดับการใช้ที่ต้องสังวรต่างกัน ทั้งนี้เพราะนอกจากภาษาจะเป็นสาระที่สื่อความเข้าใจซึ่งกันและกันแล้ว ยังเป็นทั้งวัฒนธรรมหรือหายนธรรมของคนรุ่นเราที่ตกทอดถึงคนรุ่นหลังสืบต่อไปด้วยครับ นอกจากคำ “**ให้กับ**” “**ให้แก่**” ที่ใช้กันสับสนจน “**ผิด**” กำลังจะกลายเป็น “**ถูก**” เป็นเชื่อมะเร็งทางภาษาแล้วยังมีอีกหลายคำ เช่น **เรื่องของ ในเรื่องของ** (แทนคำ “**เรื่อง**”) **ส่วนของ ในส่วนของ** (แทนคำ “**ส่วน**”) ที่ใช้กันรุงรังอยู่ทั่วไป เรื่องนี้ท่านผู้อ่านที่ทรงภูมิปัญญาด้านภาษาไทย โปรดเอื้อเพื่อข้าน้อยด้วยขอรับ

๐๕ ปวิยรุ่น

ลิปห้าปีผ่านพัน ้วยรุ่น
้วยหนุ่มสาวนำหนุน ใหญ่กล้า
ทรงพลังเอื้อไออนุ่น ปกแผ่
จงหยัดยืนตราบฟ้า คู่ฟ้าเคียงดิน
• นรินาม กลางดอย ริมโขง

☞ ้วยรุ่น้วยรุ่นว่า วาดหวัง
้วยเสียงภัยประดัง รอบล้อม
้วยลองถูก-ผิด-ซัง- รักเริ่ม
หากย่างพลาดจิตพร้อม นบโน้มขอรัก

๓๒ บรรณาธิการ



ภาพเอเอสทีวี



การเข้าสังกัดพรรคการเมือง...เป็นสมาชิกพรรคต่างกับการเป็นพลทหารเกณฑ์ เพราะการสมัครเป็นสมาชิกพรรคต้องด้วยใจสมัคร...สมัครใจมิใช่เพราะถูกขืนใจให้จำนนจนต้องจำยอม แต่พลทหารเกณฑ์นั้นด้วยตัวบทกฎหมายกำหนดไว้ ส่วนเบื้องหน้าเบื้องหลังของเหตุใจสมัคร...สมัครใจร่วมพรรคนั้น จะมีเบื้องลึก (ลับ) เบื้อง(บ้อง) ตื้น เลศนัยซ่อนแฝงอำพรางหรือไม่ อย่างไร ย่อมแล้วแต่ทัศนหาหน้ามีดพาเป็นไปตามวิบากเฉพาะตน

แน่นอนที่สุด บรรดาผู้สมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองไม่ว่าพรรคใดก็ตาม ล้วนสาธยายความเลอเลิศของพรรคนั้น ๆ พร้อมทั้งโอ้อ่างอุดมการณ์ ความซื่อสัตย์ เสียสละ และสรรพคุณสมบัติโดดเด่นดั่งงามสุดยอดของตนเองที่จะร่วมสร้างสรรค์จรรโลงบ้านเมือง ตามประสาปุชุนที่พร้อมจะเป็นนักการเมืองขนานแท้ตามตำรับการเมืองไทย

ปรากฏการณ์อดีตร้ายของชาติ อดีตข้าราชการ

ใหญ่ สำแดงเลือดรักชาติเข้มข้นท่วงโยชาติชดแจ้งยิ่งนัก โดยเปิดตัวเป็นข่าวเข้าสังกัดพรรคการเมืองในอุดมการณ์นั้น เป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ธรรมดานัก

การประกาศสำนึกรักชาติล้นเหลือต่อสังคม แม้ยามตนเองสิ้นอำนาจหน้าที่ในราชการแล้ว

ชี้ชัดว่า ก่อนนี้ทำงานมุ่งมั่นทำหน้าที่ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” สุดกำลังความสามารถ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เทียงตรงแน่แท้ กระนั้นหรือ ???!!

หรือสำนึกอันนำสรรเสริญนี้เพ็งจูดประกาย เป็นครั้งแรกในชีวิต ณ ยามนี้?

อย่างไรก็ตาม ยังไม่สายเกินการนักหากยังแว่วไวต่อทิริโอดตบปะ เทือกเดียวกับนักการเมืองรุ่นเก่าส่วนหนึ่งในยุคนี้

ขอให้บรรลุลความฝันอันสูงสุดตามครรลองธรรมในบั้นปลายชีวิตเถิดครับ หน่วยราชการต้นสังกัดเดิมจะได้เซ็ดหน้าชูคอประกาศศักดิ์ศรีวีรกรรมของเลือดเนื้อเชื้อไขได้เต็มปากเต็มคำ **๓**



มีรัฐบาลก็เหมือนไม่มี

ปัญหาเริ่มตั้งแต่
เรื่องปลากะพงเน่า
ตามด้วยการโกง
ในโครงการชุมชนพอเพียง...
มาจนถึงการทุจริต
ในการซื้อเครื่องมือ
อุปกรณ์ทางการแพทย์
ของกระทรวงสาธารณสุข
ตามโครงการ “ไทยเข้มแข็ง”
ซึ่งสื่อมวลชนเปลี่ยนเป็นชื่อ
โครงการ “โกงเข้มแข็ง”

มันจะไม่ได้เป็นอะไรในพรรคการเมืองไหนเลย
๒๒ ไม่ได้เป็นแม้กระทั่งสมาชิกพรรค และแม้จะ
อยู่ไกลปืนเที่ยง อยู่บ้านป่านาคอย ก็ต้องติดตาม
การเมืองอยู่ดี

ขณะที่รัฐบาลบริหารงานมาได้ ๑๐ เดือน
ชาวบ้านส่วนใหญ่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “แก้
ปัญหาอะไรไม่ได้ซักอย่าง” ปัญหาหมักหมมทับถม
ปัญหาแล้วปัญหาเล่า **มีรัฐบาลก็เหมือนไม่มี**



ลุ้นผลสอบโกงเข้มแข็ง แฉศธ.งาบชุดนักศึกษา

ไทยโพสต์ ● ลุ้นผลสอบทุจริต “ยูวี-แฟน” 200 คน เช่นซื้อรับเงินซื้อชุดคนละ 900 บาท แต่ไม่ได้ทั้งเงินทั้งชุด ผอ.แจงไม่เป็นความจริง ด้าน ร.ฟ.ท.ได้ไม่ลืกลบปกซื้อรถจักร 7 คัน มูลค่า 1.155 ล้านบาท เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม

อังคารนี้ “วิทยา” ลั่นหากไม่คืนหน้าสาวไม่ ถึงคนทำผิด พร้อมตั้ง กก.คนนอกสอบซ้ำ แต่หากเหลวอีกโทษคนปูดข่าวต้องรับผิดชอบ โกงเข้มแข็งจาวที่ศึกษาธิการ ผู้ปกครอง-นักเรียน-ครูอัตราจ้าง วิทยาลัยการอาชีพปากช่องบุกทำเนียบฯ ร้องนายกฯ แฉนักศึกษา

อ่านต่อหน้า 12

ปัญหาเริ่มตั้งแต่เรื่องปลากะพงเน่า ตาม
ด้วยการโกงในโครงการชุมชนพอเพียง...มาจน
ถึงการทุจริตในการซื้อเครื่องมือ อุปกรณ์ทาง
การแพทย์ ของกระทรวงสาธารณสุข ตาม
โครงการ “ไทยเข้มแข็ง” ซึ่งสื่อมวลชนเปลี่ยน
เป็นชื่อ โครงการ “โกงเข้มแข็ง” โครงการนี้มี
งบประมาณมากถึงแปดหมื่นหกร้อยล้านบาทเศษ

โดยทั่ว ๆ ไปพอได้ยินเรื่องเงินเป็นหมื่น
เป็นแสนล้านบาท ก็นึกว่าไม่มากอะไร เพราะได้ยิน
มาจนชินแล้ว แต่จริง ๆ แล้วเป็นเงินมากมาย
มหาศาล เงินจำนวนดังกล่าวของโครงการ “โกง
เข้มแข็ง” เท่ากับเอาเงินมากอง กองละ ๑ ล้านบาท
แล้วนับจำนวนกองไปเรื่อย ๆ ๑,๒,๓,...๑๐๐...๑๐๐๐
...๑๐๐๐๐...นับจนกระทั่งถึงแปดหมื่นหกพัน
หกร้อยกอง

นอกจากเรื่องการคดโกง เห็นแก่ตัว กลัว

ไม่กล้าใช้กฎหมายในการแก้ปัญหา และทำงานไม่เป็นแล้ว ยังมีเรื่องใหญ่อื่น ๆ อีก เช่น การเสียดินแดน ถูกเขมรทั้งยึดทั้งครองดินแดนของไทย รัฐบาลยืนยันว่าพื้นที่รอบปราสาทวิหาร ๓,๐๐๐ ไร่ เป็นของไทย ทำไมคนไทยที่แห่กันเดินทางไปพิสูจน์คำพูดของรัฐบาลว่าจริงหรือเท็จ ไปกันเป็นหมื่น ๆ คน คนไทยเข้าไปในดินแดนไทยตรงนั้นไม่ได้สักคน

เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ฮุนเซน นายกรัฐมนตรีเขมร สั่งทหาร ตำรวจ กองกำลังติดอาวุธทุกหน่วยของเขมรยิงคนไทยทันที ถ้าเข้าไปในพื้นที่ ๓,๐๐๐ ไร่ ถือว่าเป็น “ศัตรูผู้บุกรุก” ย้ำว่าการขับไล่คนไทยจะไม่มีการใช้ไล่ ใช้กระบอก จะใช้แต่กระสุนจริง ๆ เท่านั้น รัฐบาลไทย ทหารไทยได้ยิงแล้วก็เฉย ๆ ไม่รู้หนาวู้อ้อน บางครั้งนายกฯไทยพูดแก้ให้อีกว่า “ฮุนเซน เขาก็พูดไปยังงั้น” สถานการณ์ขณะนี้เหมือนเมืองไทยไม่มีรัฐบาล ไม่มีทหาร

อย่าว่าแต่ปัญหาใหญ่ ๆ ที่รัฐบาลแก้ไขไม่ได้เลย แม้เพียงตั้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนเดียวยังตั้งไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่อยู่ในอำนาจของนายกรัฐมนตรี

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ไขความจริงให้ประชาชนคนไทยทราบมานานแล้วว่ารัฐบาลทักษิณ, นายสมัคร นายสมชาย จนมาถึงนายอภิสิทธิ์ ดำเนินการเรื่องเขมรผิดพลาดมากมายโดยตลอด

สำหรับรัฐบาลนายสมัครนั้น ป.ป.ช. (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) ได้ประชุมกันเมื่อปลายเดือนกันยายน มีมติว่า มติคณะรัฐมนตรี ที่เห็นชอบในการลงนามในคำแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชา ที่กัมพูชาขอขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกขัดรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙๐ เพราะไม่ได้ผ่านความเห็นชอบของรัฐสภา ผู้ที่ถูกชี้ว่ามีความผิดนั้นคือนายนภดล รัฐมนตรีต่างประเทศ และนายสมัคร นายกรัฐมนตรี



● “เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ที่จะมีการเมืองคนใจของไทยจะมีความคิดเช่นนี้” !!!

หนังสือพิมพ์บางฉบับพาดหัวตัวโตหน้า ๑ ว่า “ขายชาติช่วยฮุนเซน” เพราะนายสมัครเป็นคนขอให้นายนพดลดำเนินการช่วยเหลือฮุนเซนในการเลือกตั้ง (ฮุนเซนหาเสียงกับคนเขมรที่เลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคมโดยใช้ประเด็นการขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกเรียกคะแนนและได้รับเลือกตั้งตามแผน)

ป.ป.ช. ชี้มูลกรณีนี้ว่าทั้งสองคนร่วมกันนำผลประโยชน์ของชาติไปเป็นเครื่องมือหาเสียงของผู้นำเขมร ระบุว่า “เป็นเรื่องเหลือเชื่อที่จะมีการเมืองคนใจของไทยจะมีความคิดเช่นนี้”

เมื่อต้นเดือนตุลาคม เกิดน้ำท่วมหลายจังหวัด แถบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดอยุธยา ถูกน้ำท่วมถึง ๑๐ อำเภอ รวมทั้งหมดเกือบ ๘๐๐ หมู่บ้าน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ขณะประทับอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช เพื่อทรงรับการรักษาพยาบาล ได้โปรดให้มูลนิธิราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์ นำสิ่งของพระราชทานไปช่วยเหลือผู้เดือดร้อน สมตามคำตรัสของพระองค์ท่านในการขึ้นครองราชย์ซึ่งพลกนิกรจำขึ้นใจ “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

วันคืนผ่านไปเร็วมาก เทศกาลถือศีลกินเจ ๑๙ ถึง ๒๖ ตุลาคมผ่านไปแล้ว ปีนี้ก็เหมือนปีก่อน ๆ คือคนกินเจมีจำนวนมากขึ้นทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด สิ่งที่น่ายินดีปรีดาสำหรับการกินเจไม่กินเนื้อสัตว์นั้นก็คือ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จัดสัมมนาเรื่อง “ภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ทางออกเพื่อโลกที่สวยงาม” มีผลสรุปออกมาว่า การที่คนกินเนื้อสัตว์ เป็นสาเหตุสำคัญทำให้ก๊าซมีเทนมากขึ้น โลกร้อนขึ้น รองศาสตราจารย์ พรสุขรติโรจน์อนันต์ ยืนยันว่า “รายงานขององค์การสหประชาชาติระบุ ต้นเหตุโลกร้อน ๘๐ % มาจากการที่คนกินเนื้อสัตว์

การทำฟาร์มสุสัตว์ไม่ว่าจะเป็นก๊าซมีเทนหรือไนตรัสออกไซด์ ที่ปล่อยออกมาจากการหายใจของสัตว์ จากมูลสัตว์และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสัตว์ เป็นสาเหตุ

คนกินเนื้อมากขึ้นต้องการปามากขึ้น การเลี้ยงสัตว์ต้องการพื้นที่กว้างใหญ่มากกว่าการปลูกพืชเป็นไหน ๆ การถางป่าจะทำให้เกิดภาวะทะเลทรายตามมา ๑๙ % ของปัญหาเรือนกระจกมาจากการทำลายป่า

ถ้าชาวโลกไม่ช่วยกันตั้งแต่เดี๋ยวนี ภายใ ๓ ปีน้ำแข็งขั้วโลกจะละลายทำให้น้ำทะเลเอ่อท่วมโลก”

ผมสรุปเข้าข้างนักมังสวิรัตได้ว่า การป้องกันโลกร้อนนั้นง่ายนิดเดียว “เลิกกินเนื้อสัตว์” เดิมทีเดี๋ยวใคร ๆ ก็เข้าใจว่าสาเหตุโลกร้อนมาจากรถยนต์และโรงงานอุตสาหกรรม สหประชาชาติ ยืนยันว่า ๘๐ % มาจากการที่คนกินเนื้อสัตว์

เมื่อกลางเดือนตุลาคม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทยที่คุณศิริลักษณ์ เป็นประธานจัดให้มีงานเล็ก ๆ นึกถึงการเปิดร้านอาหารมังสวิรัตครั้งแรก เมื่อ ๒๗ ปีก่อน ที่เดินทีในตลาดนัดจตุจักร ล็อค ๔ ซอย ๒ เราช่วยกันเป็นอาสาสมัคร ไม่มีรายได้ ขายเพื่อการกุศล คุณศิริลักษณ์ ดูแลเรื่องรายการอาหาร รสชาติของอาหาร ส่วนผมมีหน้าที่



● รถกระบะอีซูซุ อายุ ๒๗ ปี คันนี้แหละ ทนทานทนนาน จริง ๆ เก็บงานขาม ทำความสะอาด รับรองแขก และ ขับรถ

ผมกับคุณศิริลักษณ์ ซื้อรถใหม่จากอยู่เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิต) สำหรับใช้ในการขายอาหารมังสวิรัต ต่อมาซื้อรถเองบ้าง, ใคร ๆ ให้บ้างเป็นรถเก่านั้น คันเก่าที่สุดอายุ ๓๗ ปี) รถที่ซื้อเป็นรถกระบะอีซูซุ ยังใช้มาจนทุกวันนี้ อายุ ๒๗ ปี เท่า ๆ กับการก่อเกิดการขายมังสวิรัตของนักปฏิบัติธรรมชาวอโศก

สมัยก่อนขายเฉพาะวันเสาร์และอาทิตย์ ขายใหม่ ๆ เหงา ยอดขาย รวม เสาร์-อาทิตย์ ๑,๒๐๐ บาทเท่านั้นเอง ตอนนั้นผมลาออกจากเลขาธิการนายกรัฐมนตรืมาใหม่ ๆ คุณศิริลักษณ์ฉลาด บอกผมว่าในฐานะที่ผมมีหน้าที่รับรองแขก น่าจะใช้ความรู้จักที่ใคร ๆ รู้จักผมให้เป็นประโยชน์

เผอิญมีเรื่องการเมืองซึ่งผู้สื่อข่าวทราบดีว่ามีผมคนเดียวที่รู้แล้วกล้าพูดเรื่องนั้น โทรศัพท์ติดต่อขอสัมภาษณ์เป็นการใหญ่ ผมเลยนัดสัมภาษณ์ รวม ๆ กันเสียครั้งเดียวที่ร้านอาหารมังสวิรัตในตลาดนัดจตุจักร

ไปกันพร้อมพรั่งทั้งผู้สื่อข่าวและตากล้องแน่นร้านไปหมด ผมแกล้งบอกว่าสัมภาษณ์แล้วไม่ต้องไปโฆษณาก็ได้ ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ วันรุ่งขึ้นเป็นข่าวครึกโครม พร้อมอาหารถูกมากจานละ ๕ บาท กลัวยน้ำว่าฟรี จะไปร้านได้อย่างไรช่วยโฆษณาให้เสร็จ

เสาร์-อาทิตย์ต่อมาจากยอดชาย ๑,๒๐๐ บาทขึ้นเป็น ๑๒,๐๐๐ บาท ทันที และแล้วก็มีร้านอาหารมังสวิรัตเกิดขึ้นในหลาย ๆ จังหวัดทั่วทุกภาคของประเทศ

เรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ ยังคงมีความพยายามที่จะแก้ไขได้ แม้รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะได้รับการลงมติเป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์การเมืองไทยด้วยคะแนน ๑๔ ล้าน ๗ แสนเศษก็ตาม

การประชุมหมูปักหลักปักค้ำของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ๓๓ วันในปี ๔๙ และ ๑๙๓ วันในปี ๕๑ จุดมุ่งหมายประการแรกก็คือการคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ประการที่สองเรียกร้องให้รัฐบาลหุ่นเชิดทั้งรัฐบาลนายสมัครและรัฐบาลสมชายออกไป

พอเปลี่ยนมาเป็นรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ก็จะแก้ไขแล้ว ทั้ง ๆ ที่รู้แจ้งเห็นจริงกันทั้งนั้นว่า ความผิดไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ แต่อยู่ที่นักการเมือง หนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ เกือบทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่า **ไม่ควรแก้ไข** มีบทความต่าง ๆ ททยอยกันออกมาบอกกล่าวประชาชน เช่น “รัฐธรรมนูญเหยื่อนักการเมือง”, “แก้รัฐธรรมนูญไม่แก้ปัญหา”, และ “แก้รัฐธรรมนูญ แก้แล้วใครได้อะไร” เป็นต้น

พันธมิตรประชุมกันมีมติคัดค้านเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นการคัดค้าน ๖ ประเด็นหรือเพิ่มเติมด้วยประเด็นอื่น ๆ ก็ตาม การเสนอขอแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะ “พวกนักการเมืองคือ ส.ส. และส.ว.มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง”

ประชาธิปไตยพรรคที่เป็นแกนนำรัฐบาล เสี่ยงแตก นักการเมืองอาวุโสของพรรคอย่าง คุณบัญญัติ บรรทัดฐาน ก็ออกมาคัดค้านเต็มที่พร้อม ส.ส. ประชาธิปไตยอีกไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ คน เพราะในขณะเป็นฝ่ายค้านสมัยรัฐบาลที่แล้ว ๆ มา ประชาธิปไตยประกาศอย่างชัดเจนว่า คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฉบับปี’๕๐ แล้วมาวันนี้จะ

กลับคำได้อย่างไร

การแก้รัฐธรรมนูญนั้น ผมเองเคยคัดค้านในสภาพเป็นผลสำเร็จมาแล้วสมัยเป็นนายทหารหนุ่มๆ เป็น ส.ว.จากการ แต่งตั้ง ปี ๒๕๐๖ (๔๖ ปีมาแล้ว) นายทหารรุ่นพี่ ๆ หนุนแก้รัฐธรรมนูญในประเด็น ยืดอายุ ส.ว.ออกไปอีก ๔ ปี และนักการเมืองสามารถจะควมได้ ๒ ตำแหน่งพร้อม ๆ กันคือ เป็นทั้งข้าราชการประจำและเป็นรัฐมนตรี, นายกรัฐมนตรีควบคู่กันไป ซึ่งรัฐธรรมนูญขณะนั้นกำหนดว่าต้องเป็นอย่างเดียว

เราเรียกข้อเสนอการแก้ไขรัฐธรรมนูญในครั้งนั้นว่า เป็นการ**แก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นเผด็จการยิ่งขึ้น**

นายทหารรุ่นพี่ที่หนุนแก้รัฐธรรมนูญเป็นพลโทพลเอกในราชการทั้งนั้น ส่วนผมเป็นแค่พันเอกธรรมดา ๆ

การคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญฮือฮามากเป็นที่สนใจของนักการเมืองและสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ “ปฏิญญา” ฉบับ ก.พ. ๒๕๒๖ ลงบทความตอนหนึ่งว่า

“...ก่อนที่ **พ.อ.จำลอง** จะกระโดดออกมาคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้น ฝ่ายประชาธิปไตยอ่อนล้ามากครับ นอกจากจะบังคับให้ประชาชนฟังเขาพูดโดยผ่านทางทีวีและวิทยุแล้ว พวกเขาก็ยังไปขู่พวก ส.ส. ให้ร่วมมือกับเขากอีก ถ้าไม่ เขาก็จะปฏิวัติ

มีการอ้างชื่อป่า เพื่อหวังให้วุฒิสภา ร่วมลงชื่อเปิดสภาบ้าง มีการอ้างข้อมูลใหม่ว่า สถาบันเห็นด้วยกับเขา นักสังเกตการณ์ในรัฐสภาผู้หนึ่งกล่าวต่อ “ปฏิญญา” พร้อมทั้งเสริมต่อไปว่า “การออกมาของมหา แกมีน้ำหนักมาก เพราะแกไม่ใช่คนของพรรคการเมืองนี้ครับ”

ส่วนข้อความตอนหนึ่งของหนังสือพิมพ์มาตุภูมิ ฉบับวันที่ ๙ ก.พ. ๒๖ มีดังนี้

“...เวลานี้เกมแก้ไขรัฐธรรมนูญ กำลังเข้มข้นขึ้นทุกขณะ...หัวหอกของฝ่ายคัดค้าน นอกจากพรรคการเมืองบางพรรคแล้ว ก็เห็นมีแต่ท่าน

“มหานอกกำแพงวัด” พันเอกจำลอง ศรีเมือง นี่แหละ ที่กระโดดออกมาชูธงได้กระแสนวอย่างอาจหาญ ไม่กลัวว่าจะเปลืองเนื้อเปลืองตัวประการใด

ทั้ง ๆ ที่ท่านเองยังรับราชการเป็นนายทหารประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด...ขั้นตอนของการต่อสู้ก็คือ เปิดโปงเบื้องหลังของกลุ่มให้กับหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารรายสัปดาห์ พบปะหัวหน้าพรรคการเมือง รวมทั้งนักศึกษา นักวิชาการ...การออกโรงของพันเอกจำลองครั้งนี้ได้จ้วงหว่าพอดีกับความอ่อนล้าของพรรคการเมือง เพราะถูกแรงอัดแรงบีบจากสีเขียว จนกระทั่งอ่อนระโหยโรยแรง แต่เมื่อพันเอกจำลองออกมาด้านด้วยเช่นนี้ ทำให้กระชุกกระชวยขึ้น

จนกระทั่งทำให้กระแสต่อต้านโหมกระพือมากขึ้น ฝ่ายสนับสนุนให้แก่ ต้องอ่อนศิโรราบ ค่อย ๆ ถอยฉากเข้าไปเก็บตัวในความเงียบ”

ผลปรากฏว่าเราคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เป็นผลสำเร็จ สามารถเอาชนะฝ่ายที่ขอแก้ไขเป็นประจักษ์พยานว่า ถ้าเราคัดค้านในสภาได้อย่างเมื่อ ๒๖ ปีก่อน เราจะไปชุมนุมประท้วงไปกินไปนอนกลางถนน ให้เหนื่อยยากทำไม

การที่ผมออกไปชวาททางป็นนายทหารยศ พลโท, พลเอกที่คุมกำลังอยู่นั้น หลายตนเป็นห่วงเตือนผม ผมไม่ประมาท

เมื่อเรามีกำลังไม่พอจะไปด้านฝ่ายตรงข้าม เราต้องใช้ยุทธวิธีของหน่วยทหารขนาดเล็ก “การหลบหลีก หลีกหนี” ระมัดระวังเอาตัวให้รอดก่อนแล้วสู้ต่อ

ขณะที่ใกล้วันยกมือในสภาเข้ามาทุกที วันหนึ่งผมบอกคุณศิริลักษณ์ว่าเราไม่ปลอดภัย อย่านอนบ้าน ไปอาศัยบ้านคนอื่นเขาอยู่ ใช้รถห้าคัน ก็ไม่ได้ต้องซื้อรถเล็ก ๆ คันหนึ่งเป็นรถเก่า ยี่ห้าชูชุกิ, ฟรองเต้ เครื่องยนต์เล็กที่สุด (๕๕๐ ซีซี) ซึ่งขณะนี้ยังใช้อยู่ เอารถคันนี้ไปขอแลกการใช้รถกับคนโน้นคนนี้

ออกจากบ้านซอยโอฬาร ๒ ถนนนวมินทร์ไป



● รถเพื่อแลก เพื่อ...ชีวิตไม่ไปสู่ที่ขอบก่อนเวลาอันควร

หลายวัน ผมกลับไปดูบ้านเพราะไม่มีคนเฝ้า ใส่กุญแจลูกเล็ก ๆ ไว้เท่านั้น แม่ค้าล้มตาเยื้องบ้าน ผมเล่าว่าเพิ่งมีคนไปตามผม หนุ่ม ๆ ไปกันเต็มรถ กระบะ สวมชุดพราง ซึ่งสมัยนั้นใช้สำหรับทหารที่ออกปฏิบัติการพิเศษ

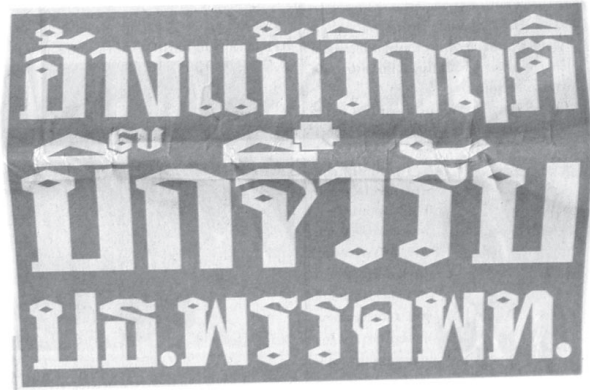
ผมเข้าใจทันที เจ้านายที่เสนอแก้รัฐธรรมนูญ ไม่ได้ลั้ง แต่ลูกน้องหวังดีต่อเจ้านาย จะเอาผมไปที่ขอบ ที่ขอบ วันออกเสียงเจ้านายจะได้ชนะ โชคดีคลาดกันเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ สมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคเพื่อไทยได้ไม่นาน ก็มีข่าวว่าก่อนหน้านี้ท่านเคยไปหาผมที่บ้าน และคราวนี้จะไปหาอีก ชาวที่ออกมาดูเสมือนหนึ่งว่าผมเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในวงการเมืองกับเขาด้วย ซึ่งผมได้ชี้แจงสื่อมวลชนเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ดังนี้ว่า เป็นการแสดงความเห็นส่วนตัว ไม่ใช่มติของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งพันธมิตรทุกคนจะคิดจะทำอะไรได้ทั้งนั้นไม่ต้องให้มีการประชุมกันก่อน

เรื่องเกี่ยวกับ “พีจีว” (พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ) เดิมคิดว่าจะไม่พูด แต่เมื่อพีจีวให้สัมภาษณ์ไปบ้างแล้ว ผมพูดทีหลัง คงจะไม่เสียมารยาท

ก่อนที่พีจีวจะสมัครเป็นสมาชิกพรรคได้ ๒ วัน นายทหารรุ่นน้องผมคนหนึ่งโทรศัพท์ถึงผมและพบผม บอกว่าพีจีวอยากคุย ผมบอกว่าพีจีวเป็นผู้ใหญ่กว่า แก่กว่าผมตั้ง ๖ รุ่น พีจีว จปร. ๑ ผม จปร. ๗ ให้พีจีวกำหนดวัน เวลา สถานที่ ที่พีจีวสะดวกก็แล้วกัน (รุ่นพีจีวไม่ใช่รุ่นแรก นักเรียน

นายร้อย จปร.รุ่นแรกคือ รุ่น ๑๒๒ ปีก่อนโน้น แต่เป็นรุ่นที่ ๑ ของหลักสูตรใหม่ เรียน ๕ ปีได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต)



วันรุ่งขึ้น คือ ก่อนที่พี่จิวจะสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ๑ วัน ผมพบกับพี่จิว พี่จิวคุยเป็นกันเองเหมือนเดิม ได้ถามสารทุกข์สุกดิบ พี่จิวพูดเรื่องการเรื่องงาน ๒ เรื่อง

เรื่องแรกเป็นเรื่องการเมือง พี่จิวพูดสั้น ๆ ไม่ได้เอ่ยถึงพรรคการเมืองใด แนะนำว่าผมน่าจะกลับมาเป็นนักการเมืองอีกครั้ง ผมเรียนพี่จิวว่าผมทำงานช่วยสังคม ทำงานการกุศลหลายโครงการ ถ้ามาเป็นนักการเมืองผมต้องทุ่มสุดตัวโครงการต่าง ๆ เหล่านั้นจะเสีย

ผมสนับสนุนพรรคการเมืองใหม่อย่างเต็มที่ แต่ผมก็ขอตัวไม่เป็นอะไร แม้กระทั่งสมัครพรรคด้วยเหตุผลดังกล่าว ยิ่งกว่านั้น ผมเป็นประธานกองทัพอธรรมมูลนิธิ ชาวคณะกองทัพอธรรมเขาตั้งพรรคการเมืองชื่อ **“พรรคเพื่อฟ้าดิน”** มานาน ๙ ปีเศษ แล้ว ผมยังขอตัว ขอไม่เป็นอะไร ไม่เป็นสมาชิกพรรคด้วย เขาก็ไม่ว่าอะไร

ส่วนข่าวที่พี่จิวจะคุยกับผมอีกนั้น พี่จิวยังไม่ได้บอกให้นายทหารรุ่นน้องติดต่อมา ถ้าติดต่อมา ผมคงเรียนพี่จิวว่า

เมื่อพี่จิวเข้าพรรคการเมืองแล้ว และอาจจะขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคด้วย ผมไม่ได้เป็นอะไร ใน **พรรคการเมืองใหม่**ที่ผมหนุนเต็มที่ แล้วไปก่อเรื่องก่อตึกกับอีกพรรคหนึ่ง คงไม่เหมาะ

และที่สำคัญก็คือ หลายคนในพรรคของพี่จิว

ยังว่าป่าเสีย ๆ หาย ๆ อย่างต่อเนื่อง ทั้ง ๆ ที่พี่จิวบอกว่า ป่าทำคุณประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองมาเยอะ ผมเคยเป็นเลขานุการของป่า ไปคุยกับพี่จิวในตอนนี้นี้ คงจะไม่เหมาะสมครับ

เรื่องที่ ๒ เป็นเรื่องเกษตรอินทรีย์ปุ๋ยอินทรีย์ พี่จิวพูดในทำนองว่าเห็นด้วย จะช่วยให้เกษตรกรอยู่รอด ซึ่งพี่จิวก็ทำมาบ้างแล้ว ถ้าผมมีวิดีโอ มีหนังสือ เกี่ยวกับเกษตรอินทรีย์ก็ส่งไปให้บ้าง ซึ่งผมได้รวบรวมฝากนายทหารรุ่นน้องคนนั้นไปให้ในวันรุ่งขึ้น

เรื่องเกี่ยวกับนายทหารหลายคนสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมือง

สื่อมวลชนบางฉบับถามผม ผมมีความเห็นว่าทหารจะเข้าพรรคการเมืองใดก็แล้วแต่จะเลือก เราผ่านการปฏิญาณมาทุกคนว่า จะปกป้อง ๓ สถาบัน

ทหารเราเรียนมา ฝึกมา กินเงินเดือนมา ก็เรื่องหลักเรื่องเดียวนั้นนั่นเอง ยามประเทศชาติมีเหตุเภทภัย มีศึกเหนือด่านได้ เราก็อาสาเข้าสู่สนามรบ เพื่อปกป้อง ๓ สถาบัน เมื่อเกษียณแล้วทหารที่สะดวกที่พร้อมก็อาสาเข้าสู่สนามการเมือง เพื่อปกป้อง ๓ สถาบัน

การเมืองที่จะปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ได้ ก็ต้องเป็นพรรคการเมืองที่มีคุณธรรมเท่านั้น

ส่วนเรื่องความหนุ่ม ความแก่ของทหารที่เข้าพรรคการเมืองนั้น ทหารที่เกษียณอายุราชการแล้ว เป็นทหารแก่ก็จริง แต่ **“ทหารแก่ไม่มีวันตาย”** ทหารแก่ที่เข้าสู่วงการการเมืองไม่ตายไปจากคำว่า **“ชาติ” “เกียรติ” “วินัย” “กล้าหาญ”**

“คือไม่ตายไปจาก ความเป็นคนรักชาติ ไม่ตายไปจาก ความเป็นคนมีเกียรติ ไม่ตายไปจาก ความเป็นคนมีวินัย และ ไม่ตายไปจาก ความเป็นคนมีความกล้าหาญ”

ทหารเก่า (รวมทั้งตัวผมด้วย) ได้ทำแล้ว

๒



ทุกความสำเร็จของชีวิต
มีความมุ่งมั่น เอาจริง
เป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญ
ก่อเกิดทั้งประโยชน์ตน
และประโยชน์ท่าน
เป็นอีกสีสันที่งดงาม
ประดับไว้ในแผ่นดิน

อำนวยการเงิน

ปรัชญาชีวิตการทำงาน

หลวงพ่от่านเคยสอน ถ้าคนเราปรารถนาความสุข ความเจริญในชีวิตจริง จะต้อง
มี ๑. กตัญญูต่อบ้านเกิดเมืองนอน หาโอกาสกลับไปตอบแทนบุญคุณ ๒. สถานศึกษา
ที่เราเคยศึกษาเล่าเรียนมา มีโอกาสตอบแทนช่วยเหลือ ร่วมมือใด ๆ ต้องกลับไปทำ
๓. ไม่ลืมวัดที่เราเคยบวชเรียนมา นี่เป็น ๓ ประเด็นหลักในการดำรงชีวิตและการทำงาน
ดังนั้น เมื่อเรียบจบปริญญาตรี ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ผมจึงขอกลับไปบ้านเกิด เป็นผู้ช่วย
อาจารย์ใหญ่ ฝ่ายปกครองโรงเรียนมัธยม อ.ท่าวัง จ.ลพบุรี

ทำงานด้วยความทุ่มเท เสียสละและร่วมมือกับครูบาอาจารย์ผู้ปกครองเต็มที่
ทำให้เด็กนักเรียนที่มีอยู่เดิม ๒๕๐ คน เพิ่มขึ้นมาเป็น ๑,๒๕๐ คน ภายในเวลา ๕ ปี
สังกัดเด็กไม่ทำให้ไปเรียนต่อที่อื่น ๆ ได้ โดยทำให้ผู้ปกครองมั่นใจ ถ้าลูกเขาเรียนที่นี่ จะเป็น
เด็กดี มีความรู้ มีธรรมะเป็นอาภรณ์ประดับใจ ผมลงพื้นที่ทำงาน วันหยุดจะพาเด็ก

นักเรียนและครูไปพัฒนาตามวัดต่างๆ เอาดนตรีไปด้วย ประชุมผู้ปกครอง ไปพบกำนันผู้ใหญ่บ้าน ครูอาจารย์ตามสถานศึกษาต่าง ๆ บ่อยมาก ในเชิงประชาสัมพันธ์ วิเคราะห์ให้เห็นว่า ถ้าไปเรียนที่อื่น ปัญหาที่จะเกิดกับเด็กคืออะไร ทั้งเรื่องการเสียเวลา ความปลอดภัย และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ตามมา ส่วนเรื่ององค์ความรู้ สาระความรู้ โรงเรียนเราทุ่มเทเต็มที่ จากผลงานนี้ ผมจึงได้รับการติดต่อให้เป็นผู้บริหารการศึกษาตั้งแต่อยู่ปีแรก

ปัญหาในวงการการศึกษา

ในสังคมไทยโดยเฉพาะแวดวงครูบาอาจารย์ ผู้บริหารจะไม่ทำงานอย่างทุ่มเทจริงจัง ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีงาม เวลาไม่ประชุม กินเหล้าเมายา เล่นการพนัน มีปัญหาเรื่องผู้หญิง แล้วเรื่องทุจริต โกงกินก็จะตามมา ผมเห็นว่าเรื่องเหล่านี้ไม่ถูกต้อง และไม่ดีงาม

- ช่วงก้าวจากการเป็นครู สู่งานด้านวัฒนธรรมของแผ่นดิน

ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นเลขานุการของอาจารย์ชงค์ วงษ์จันทร์ ที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กวช.) หน่วยงานที่ดูแลด้านศิลปวัฒนธรรม ตรงจุดนี้ ผมมีโอกาสดำเนินการกับงานด้านวัฒนธรรมของแผ่นดิน เรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมระดับชาติ วัฒนธรรมระดับสากล และภูมิปัญญาชาวบ้าน ตลอดจนองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้พบบุคคลสำคัญ เช่น **เจ้าคุณคุณภรณ์ พลตรีจำลอง ศรีเมือง คุณหมอบระเวศ วะสี** รวมทั้งบรรดาศิลปินแห่งชาติอีกหลายท่าน

ได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัสกับพ่อแม่ พี่น้อง ประชาชน และวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ สุดท้ายมันก็ได้มติดีในหัวใจว่าความหลากหลายคือสีลันของวัฒนธรรม ชนแต่ละกลุ่มจะอยู่เผ่าไหน ชุมชนไหนก็ตาม เราต้องให้เกียรติขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ แนวปฏิบัติของเขา ตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน ก็อย่าไปหมิ่นหมายไปคิดแบบข้าราชการสมัยใหม่ที่จะต้องทำทุกอย่าง

ให้เหมือนกันหมด โดยดึงเขามาเป็นพวก เช่น เผ่าผีตองเหลือง ซึ่งเคยมีปรากฏอยู่ในจังหวัดน่าน อุตริดิถี เตี้ยวนี้เผ่าผีตองเหลืองหมดไปแล้ว จากแผ่นดินไทย เหตุผลคือ คนยุคใหม่ไปต้อนเอาเด็กของเขาไปเรียนในเมือง ใส่เสื้อผ้าแบบคนเมือง กินอาหารแบบพื้นบ้านในเมือง ผู้ปกครองก็โดนเปลี่ยนแปลงไปหมด

ผมเห็นว่าแม้ในปัจจุบัน *รัฐบาลก็ควรต้องเห็นความสำคัญเรื่องเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ขนบธรรมเนียมของกลุ่มชนต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งมากกว่านี้* อีก ๑๐๐ เท่า เพราะเรายังให้ความสำคัญน้อยมากตัวอย่างเช่น จังหวัดพิจิตร มีชนเผ่าต่าง ๆ อยู่ประมาณ ๑๒ ชนเผ่า จังหวัดราชบุรี ประมาณ ๓ ชนเผ่า

เราได้ศึกษาขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ของคนเหล่านี้ลึกซึ้งหรือยัง เราได้ส่งเสริมหรือกันพื้นที่ให้เขาได้รับความรู้ความเข้าใจต่างๆ ให้เกียรติให้แนวปฏิบัติให้สิทธิเสรีภาพต่าง ๆ ไม่ใช่มาล้างหรือทำลายจนสูญเผ่าพันธุ์

วิเคราะห์สังคมไทย

ผมมาอยู่สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ นอกจากได้สัมผัสรับรู้เรื่องราว ความหลากหลาย ซึ่งเป็นสีลันของวัฒนธรรมแล้ว ยังทำให้รู้ว่าบ้านเมืองที่เจริญจริง ๆ เช่น ญี่ปุ่น จีน หรือในประเทศยุโรป อังกฤษ ฝรั่งเศส เขาไม่เคยลืมรากเหง้าชนชาติของเขาเลย เขาจะเน้นหลักการที่สำคัญ ๆ ทุกเรื่อง มีการศึกษา ค้นคว้าวิจัยไว้หมด เมื่อทำเช่นนี้ สุดท้าย จะรู้ว่าในบ้านเมือง แต่ละตำบล แต่ละหมู่บ้าน มีเรื่องอะไรที่ต้องรักษาไว้ แต่ของเราอ่อนที่สุด ไม่มีการศึกษาค้นคว้าวิจัย เป็นระบบ สุดท้ายเลยไม่รู้จะอนุรักษ์อะไร ไม่รู้จะฟื้นฟูสิ่งดีงามแต่สูญหายไปแล้วอย่างไร

มีขนบธรรมเนียมประเพณีหลายเรื่องที่ดีงามของสังคมไทย ที่ก่อให้เกิดความรักใคร่สมานฉันท์ แต่มันสูญหาย เพราะถูกทำลายโดยการพัฒนา ยุคใหม่ ดังนั้น ต้องฟื้นฟูพัฒนาสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา เป็นหลักใจของชาวบ้านในชุมชนนั้นให้ได้ และต้อง

เป็นการพัฒนาแบบยั่งยืน นำมาใช้ให้สมดุลและเหมาะสม ไม่ใช่การพัฒนาแบบไร้ราก

ความภาคภูมิใจ

สิ่งที่ผมภาคภูมิใจมากที่สุดคือ คุณหมอ **ประเวศ วะสี** ท่านอยากให้มีเรื่องแผนที่ทางวัฒนธรรม อยากให้มีการสืบค้นข้อมูลท้องถิ่นระดับตำบล ๗ พันกว่าตำบลว่าควรทำอย่างไร ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผมเริ่มที่ตำบลบ้านเกิด ผม พบกับสภาตำบล ประชุมพร้อมกัน ในที่สุดเกิด สภาวัฒนธรรมระดับตำบลขึ้นเป็นแห่งแรกในประเทศไทย หมายความว่าในพื้นที่ตำบลนี้ ทุกคน มารวมตัวใส่หมวกใบเดียวกัน มาช่วยกันคิดว่า ตำบลเรามีปัญหาอะไร ควรพัฒนาอะไร จะพากัน เดินไปทิศทางไหน อย่างไร

งานชิ้นแรกที่ผมทำสำเร็จก็คือ **การสืบค้นข้อมูลท้องถิ่นระดับตำบลแห่งแรกในประเทศไทย** ตั้งแต่หมอตอนควายหมอต้ายในตำบลเรามีก็คนใครบ้าง ถ้าทุกคนนึกถึง มันจะสอนเรื่อง ความกตัญญู เพราะคนเหล่านี้มีบุญคุณต่อชีวิตของเรา หลายคนลืมหอมต้ายที่เคยทำคลอดให้คุณแม่แล้ว รวมทั้งเรื่องอาหารการกินขนมพื้นบ้าน องค์ความรู้ดั้งเดิม ความเชื่อและขนบธรรมเนียม รวมเป็นเล่มหนา ๓๐๐ กว่าหน้า พร้อมแผนที่สถานศึกษา วัดต่าง ๆ มีวัดสมัยทราวดี พันกว่าปี และ สมัยอยุธยาทั้งตอนกลาง และตอนปลาย ซึ่งนับเป็น แหล่งวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศไทย กลายเป็นตำบล ตัวอย่าง มีผู้คนแห่มาทั่วประเทศ มาศึกษาดูงานกันที่นั่นและเรายังพัฒนากลุ่มอาชีพ โดยพื้นฟูกลุ่มข้าวหอมมะลิ น้ำพริกหลากรส ไข่เค็ม ดินสอพอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของลพบุรี ออกสู่ ตลาดจนเป็นที่เลื่องลือ และอีกงานที่ภูมิใจคือ การ ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการวัฒนธรรมแห่งชาติ ให้เข้ามาเป็นเลขานุการในการสรรหา คัดเลือก ศิลปินแห่งชาติ ทำหนังสือประวัติต่าง ๆ เผยแพร่ ทำให้ได้มีโอกาสสัมผัสกับศิลปินสาขาต่างๆ อย่าง กว้างขวาง



นี่คือภาพโดยรวม เมื่อผมอยู่ในวงราชการ หลังจากนั้นมีโอกาสเติบโต ขึ้นมาดำรงตำแหน่ง รองผู้อำนวยการ สำนักศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ซึ่งมันเต็มเต็มในชีวิตของผมว่า เรื่องศิลป-วัฒนธรรมร่วมสมัยเป็นเรื่องที่มีคุณค่ามาก เพราะโลกพัฒนาตลอด เทคโนโลยีสมัยใหม่ พัฒนาไปเร็วมาก เพราะฉะนั้น จึงมีหน่วยงานนี้ เกิดขึ้นมา เรียกว่าวัฒนธรรมร่วมสมัย ต้องเอา ใหม่บวกเก่า หรือเก่าบวกใหม่ ให้ได้จุดที่ลงตัวว่า เป็นอย่างไร เพื่อสร้างงานพัฒนาให้แก่สังคมคน ในชาติ บ้านเมืองผ่านศิลปะเหล่านั้น

ผมอยู่จุดนั้นได้ ๒ ปี ก็ได้รับแต่งตั้งในช่วง สุดท้ายของชีวิตราชการได้รับการโปรดเกล้าฯ เป็น **ผู้ตรวจราชการกระทรวงวัฒนธรรม** ระดับ ๑๐ แม้มีเวลาสั้น ๆ ผมก็ทำงานเต็มที่ ลงไปปูพื้นฐาน จนถูกกล่าวขวัญถึงในปัจจุบันในวงการข้าราชการ จังหวัดต่าง ๆ ว่าไม่เคยมีผู้ตรวจราชการที่เอาจริง เอาจังเหมือนผม ไม่เคยให้ใครพาไปเลี้ยง หรือไป ทำเรื่องไร้สาระให้เสียเวลา มีมติที่ยึดถือไว้ว่า ผม จะไม่ไปเสนอหน้า ประจบสอพลอข้าราชการ หรือนักการเมือง ถ้ารู้ว่าผมเป็นใคร อยากใช้ผมทำงาน ก็แต่งตั้ง ไม่อยากใช้ก็อย่าแต่งตั้ง เมื่อแต่งตั้งแล้ว ผมจะไม่ทำให้ตำแหน่งนั้น ๆ หรือหน่วยงานนั้น ๆ ต้องผิดหวัง เพราะผมจะศึกษาค้นคว้า และทำ หน้าที่ให้เต็มสติปัญญา ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ **เข้าหลอมในวัยเด็ก**

สิ่งที่ผมได้สัมผัสจากวิถีชีวิตไทยแท้ ๆ ตอน ผมเกิดเมื่อ ๖๓ ปีที่แล้ว เต็มกับแม่เป็นเศรษฐี อันดับ ๓ ของท่าวัง เต็มแซ่ล้มมาจากเกาะไหหลำ

พวกนี้จะมีความสามารถพิเศษเรื่องการช่าง เต็มมีโรงเลื่อยอยู่ใกล้แม่น้ำเจ้าพระยา แถวอำเภอไชโย มาพบแม่ที่ทำวุ้น เปิดโรงเลื่อยไม้แปรรูป และทำเครื่องเฟอร์นิเจอร์ ปลูกบ้านสร้างเรือนต่าง ๆ ให้แก่คนในพื้นที่ละแวกนั้น ทำอาชีพด้วยความสุจริต เป็นครอบครัวที่อบอุ่น มีโอกาสได้สัมผัสสิ่งดีงาม และศาสนาที่ยังเข้มแข็ง ความเอื้ออาทรในสังคม ในชุมชน และความมีน้ำใจอันงดงามของพี่น้องไทยเรา ผมมีโอกาสบวชเรียนอยู่ใกล้พระที่มีวัตรปฏิบัติเคร่ง เรื่องศาสนา และมีดีทางสังคมต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยหล่อหลอมผมให้มีจิตสำนึกของความ เป็นไทย ครูบาอาจารย์สมัยก่อนก็เป็นครูจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นระดับประถม มัธยม ทำให้ผมได้ซึมซับแบบอย่างที่ดีงาม ประกอบกับเป็นคนช่างสังเกต ทำให้ได้รับรู้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

เสี้ยวเวลาที่พานพบชาวอโศก

ผมคิดว่าหนังสือแสงสุญญ และสันตอโศก ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผม

ให้เป็นคนที่กล้าต่อสู้กับความไม่ถูกต้องทั้งหลาย และเน้นความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

เมื่อผมย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ที่ชอยปัญจมิตร ตรงข้ามสันตอโศก มีเวลาผมก็จะเข้ามาฟังธรรม ฟ่อก่านอยู่ในในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๕ และมากินอาหารมังสวิรัต เคยปฏิบัติตัวเคร่งดมือเย็นอยู่ ๑ พรรษา ค่อย ๆ ลด เพราะคิดว่าทำไมคนอื่นทำได้ ผมทำสำเร็จ แต่สมัยนั้นอาหารมังสวิรัต หากินยาก ผมต้องใช้วิธีเจี่ยทำให้สุขภาพไม่ดีขึ้นที่สุดก็เลิกไป แต่ในใจยังมีความผูกพันกับสิ่งเหล่านี้ตลอด

ปัญหาสุขภาพหลังเกษียณอายุ

เนื่องจากผมเป็นคนที่มีมุ่งมั่น ทรากตรำเอาจริงกับการทำงานทุกเรื่อง ทำให้พักผ่อนน้อยสุดท้ายก็มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัว ผมวิเคราะห์ดูแล้วมีอยู่ ๖ โรค

๑. คับตามแขนขา ตามเนื้อตัวบ่อย ๆ
๒. ไช้สนในโพรงจมูกอักเสบทั้งสองข้าง
๓. ระบบการขับถ่ายไม่ดี

นายอำนวยการ จันเงิน



เกิด วันเสาร์ที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๙

ณ บ้านเลขที่ ๕๑ หมู่ ๑๑ ต.หัวลำโรง อ.ท่าวัง

จ.ลพบุรี

บิดา มารดา นายบุญธรรม นางกุลลาภ
จันเงิน

การศึกษา

ประถมศึกษา โรงเรียนวัดมะค่า ต.หัวลำโรง
อ.ท่าวัง จ.ลพบุรี

ม.ต้น โรงเรียนวินิตศึกษา ในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ถนนเพชรราชา ต.ท่าหิน อ.เมือง จ.ลพบุรี

ม.ปลาย โรงเรียนวัดไตรมิตรวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ปป. ป.กศ. สูง วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี
(ปัจจุบันพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี)

การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) มศว.พิษณุโลก

๔. ปัญหาเรื่องต่อมลูกหมาก เคยปัสสาวะ เป็นเลือด

๕. มีอาการมึนเวียนศีรษะอยู่บ่อย ๆ

๖. เจ็บคอ ต่อมทอนซิลอักเสบ จากการใช้เสียงมาก เพราะหน้าที่เป็นวิทยากร ให้ความรู้แก่บรรดาเครือข่ายต่าง ๆ และประชาชนทั่วประเทศ

เรื่องการดูแลสุขภาพ ซึ่งก่อนหน้านั้นผมลองผิตลองถูตามตำรา ตั้งแต่เรื่องชีวิตของ **ดร.สาทิส อินทรกำแหง คณหมอเอก ธนะสิริ คณหมอบรรจบ ชุนทะสวัสดิกุล** แม้แต่การจัดเสวนาเรื่องสุขภาพของกลุ่มสุขภาพบุญนิยม **สันติอโศก** ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นองค์ความรู้ที่กระจัดกระจาย ไม่เป็นเอกภาพ และไม่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติจริงได้ อีกทั้งในสังคมไทยที่แวดล้อมไปด้วยอาหาร การกินหลากหลาย ที่มันเลอะเทอะไปหมดแล้ว ถ้าชีวิตเราไม่มุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวจริงจัง โอกาสจะยากมาก หลังจากผมนำหลักของใครต่อใครไปดูแลสุขภาพ ผมก็ยังคงเป็นคนอมโรค และพึ่งยาตลอด

ฟ้าเปิดสู่ชีวิตหลังเกษียณ

มีผู้แนะนำให้รู้จักหลักสูตรธรรมชาติบำบัดของ **หมอเจี๊ยะบ วาทักกันเซรี** จากประเทศอินเดีย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ผมเดินก้าวเข้าสู่การดูแลสุขภาพแนวธรรมชาติบำบัด งดเว้นการกินยาทุกชนิด และไม่ต้องหาหมอ ที่ประทับใจมาก เพราะเราเคยคิดว่าโรคภัยไข้เจ็บที่เราเป็น ทำไมต้องรักษา มันจะหายไปโดยไม่ต้องกินยาไม่ต้องหาหมอแผนปัจจุบัน ซึ่งมีแต่ระบบกินยาปฏิชีวนะตลอดชีวิต และก็ผ่าตัด เช่น ผมมีปัญหาเรื่องต่อมลูกหมาก ผมตรวจกับหมอที่เก่งที่สุดเป็นศาสตราจารย์ระดับ ๑๐ ในโรงพยาบาลรัฐชื่อดัง ทั้งอัลตราซาวด์ X-RAY ใช้มือคลำกด ตรวจออกมาแล้วก็ให้กินยาเม็ดหนึ่งแผงมาก ถ้าเบิกไม่ได้ก็แย้ และบอกว่าต้องกินยาตลอดชีวิต นี่ก็อันตราย ผมเคยทดลองกับตัวเอง กินวันเว้นวันบ้าง ๓ วันกิน ๑ ครั้งบ้าง พอได้พบ **คณหมอเจี๊ยะบ** ผมทิ้งยาทันทีด้วยความมั่นใจ ไม่เอาเลย

ชีวิตใหม่ของผมจะครบ ๒ ปีเต็ม เป็นชีวิต

(ปัจจุบันพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยนเรศวร)

ครุศาสตรมหาบัณฑิต (คม.) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประสบการณ์ทำงาน

- ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายปกครองโรงเรียนทำวัจวิทยาการ อำเภอทำวัจ จ.ลพบุรี ๒๕๑๘-๒๕๒๔

- ครูใหญ่โรงเรียนมัธยม “บางกะปิปานเลิศวิทยา” ต.บางกะปิ อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ๒๕๒๔-๒๕๒๕ (๗ เดือน ๑๘ วัน)

- เลขาธิการของอดีตเลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กวช.) ๒ ท่านคือ
 - นายชงค์ วงษ์จันทร์ (มี.ค.-ก.ย. ๒๕๒๕ รวม ๖ เดือน)

- นายสมชัย วุฑฒิปรีชา (ต.ค. ๒๕๒๕-ก.ย. ๒๕๒๗ รวม ๒ ปี)

- เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองและ

ผู้อำนวยการสำนัก ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมาแล้วรวม ๕ หน่วยงานและเป็นผู้อำนวยความสะดวกนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงวัฒนธรรม อีก ๑ ตำแหน่ง

ประสบการณ์

- ประธานนักเรียนโรงเรียนวินิตศึกษา (๒๕๐๘)

- นายกองกิจการนิสิต มศว.พิษณุโลก (๒๕๑๗)

- นายกสภาคมนตรีศึกษาศาสตร์-วินิตศึกษา ลพบุรี ๒ สมัย (๒๕๒๖-๒๕๒๗)

- ประธานชมรม “เกื้อไทยกู้ไทย” (พ.ศ. ๒๕๔๓-พ.ศ. ๒๕๕๑) ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของศิษย์เก่าโรงเรียนผู้นำ เป้าหมายของชมรม ๗ มุ่งเน้น “เศรษฐกิจพอเพียง ชุมชนเข้มแข็ง สร้างสรรสิ่งดี มีคุณค่าแก่สังคม”

ที่เกี่ยวข้องโยงใยกับธรรมชาติบำบัดแท้ ๆ ไม่ต้องพึ่งยา ไม่ต้องหาหมอ ตามด้วยสูตรปรับสมดุลร้อนเย็นของ**หมอเขียว** โดยนำมาประสมประสานเมื่อพบเรื่องสุขภาพ ผมถือว่าพบทางออกที่ล้ำค่าของชีวิต ปัจจุบันผมยังศึกษาต่อเนื่องไม่หยุด การได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรบรรยายให้ความรู้แก่กลุ่มองค์กรและบุคคลต่าง ๆ มันกลายเป็นเครื่องเน้นย้ำว่า เราต้องเอาจริง มิฉะนั้นคุณจะเป็นครูที่ดีแต่สอนคนอื่น แต่ทำเองไม่ได้ ครูที่ดีต้องเป็นครูที่รู้ เก่งเชี่ยวชาญในเรื่องวิชาการ สอนและปฏิบัติเองได้จนเป็นผลสำเร็จและนำสิ่งเหล่านี้ไปถ่ายทอด

- **You are what you eat**

- ผมพยายามดูแลเรื่องอาหารการกินอย่างเคร่งครัด **ทุกวันนี้ร้านอาหารเจส่วนใหญ่ยังหมกมุ่นมัวเมากับของทอด ๆ ผัด ๆ น้ำมันเยิ้ม และอาหารที่ผลิตจากโรงงานอุตสาหกรรมปรุงแต่งรสชาติจัดจ้าน ซึ่งน่ากลัวมากสำหรับนักมังสวิรัต** คุณจะไม่เจ็บป่วยและจะไม่หายจากโรคภัยไข้เจ็บ เพราะเป็นการดำรงชีวิตที่ผิด

และตั้งแต่วันวิสาขบูชาที่ผ่านมา ผมงดมือเย็นโดยเด็ดขาด ถวายเป็นพุทธบูชา ผมอยากให้อวัยวะภายในได้หยุดพักผ่อนคลาย ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอไม่ต้องทำงานหนัก เมื่อไรที่เรากินเข้าไป ไม่ว่าจะ เป็นของว่าง เดียวนี้หน่วยราชการก็ทำกันกลายเป็นวัฒนธรรมที่ไม่ถูกต้องไปทั้งแผ่นดินแล้ว เวลา ๐๙.๓๐-๑๐.๓๐ น. มีบริการของว่างเป็นน้ำอัดลมหรือน้ำชากาแฟ กับขนมปังกรอบ จำพวกอาหารขยะ บ่ายก็เอาอีกแล้ว มันสอนให้คนฟุ่มเฟือยไร้สาระ กินไม่เป็นมือเป็นคราว

ผมตรวจสอบตัวเองปัจจุบันกับทั้ง ๖ โรคที่เคยจุดรั้งชีวิตผมไว้ มันน่าจะดีขึ้นถึง ๘๕% และคงจะดีขึ้นอีก ถ้ามุ่งมั่น พัฒนาฝึกปรือออกกำลังกายสม่ำเสมอ ดูแลสุขภาพเนื่อง ๆ อย่างนี้ตอนนี้ ๕๐ น้ำหนักสูงสุด ๗๑ กก. พอก้าวเข้าสู่การปฏิบัติตามศาสตร์จริงเกือบ ๒ ปีที่ผ่านมา น้ำหนักผมเหลือ ๕๙ กก. หลายคนทักว่าไม่หล่อไม่เปล่งปลั่งเหมือนเดิม ผมบอกจะเอาไปทำไมอย่างนั้น โดยมีโรคแฝงอยู่ตั้ง ๖ โรค

- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประจำสภา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี (๒๕๔๔-๒๕๔๗)
- นายกสภาคมนตรีศึกษาศาสตร์-วินิตศึกษา กทม. (๒๕๔๔-๒๕๔๗)
- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประจำสภา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ((๒๕๔๔-๒๕๕๑)
- ประธานมูลนิธิพระธรรมญาณมุนี (ทองย้อย กิตติทินโน) จ.ลพบุรี (๒๕๔๔-ปัจจุบัน)
- ประธานชมรมชาวพื้นฐานการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (๒๕๔๙-๒๕๕๑)
- ประธานชมรมรักลพบุรี (ม.ค. ๒๕๕๐-ปัจจุบัน)
- ประธานชมรมธรรมชาติบำบัด ตำรับหมอเจคือบ วาทักกันเซรี (ธันวาคม ๒๕๕๐-ปัจจุบัน) โดยมี พลตำรวจเอกวณิชฐ เดชกุญชร

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ เป็นประธานที่ปรึกษา

- กรรมการสมาคมและกรรมการมูลนิธิอื่น ๆ อีก ๗ แห่ง
- วิทยากรบรรยาย และเป็นพิธีกรในงานต่าง ๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ -ปัจจุบันประมาณ ๖๔๑ รายการ
- วิทยากรพิเศษ สถาบันการพูดแบบ การพูด

ผู้ก่อตั้ง

- มูลนิธิพระธรรมญาณมุนี (ทองย้อย กิตติทินโน) จ.ลพบุรี (สถาปนา ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๓) ปัจจุบันมีเงินทุนประมาณ ๓๖๐,๐๐๐ บาท ฯลฯ

เกียรติบัตรและโล่เกียรติยศ

- ชนะเลิศการประกวดสุนทรพจน์ มูลนิธิสถาบันการพูดแบบการพูด (๒๕๒๘)
- ข้าราชการตัวอย่าง กระทรวงศึกษาธิการ

จริงจังแต่ไม่เครียด

ผมว่าขึ้นอยู่กับฐานะจิตของคนนั้น ๆ ปกติถ้าไม่ติดงานหรือภารกิจใด ผมจะเป็นคนเงียบ ๆ อยู่กับธรรมชาติ ทำสวน พาคนไปเที่ยวเยี่ยมบ้าน ศิลปินบ้าง กิจกรรมล่าสุด ชุดของสุวรรณภูมิให้ผมจัดรายการเพลงของแผ่นดิน เป็นเพลงพระราชนิพนธ์ เพลงสุนทราภรณ์ ซึ่งเป็นเพลงยุคเก่าแก่ และผมจะนำธรรมะของพระพุทธองค์มาทำให้จิตสงบ คนอื่นจะบ่นว่า ต่ำหนิเรา ก็เป็นเรื่องของโลกธรรม เราทำให้สบาย ให้นิ่ง



๒๕๒๙

- ข้าราชการดีเด่นของ ก.พ. ๒๕๒๙
- ศิษย์เก่าดีเด่นโรงเรียนวินิตศึกษา รุ่นแรก

๒๕๓๒

• ศิษย์เก่าตัวอย่าง (เนื่องในการจัดงาน ๑๐๐ ปี) โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย ๒๕๓๙

• ศิษย์เก่าดีเด่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี ๒๕๓๙

• ศิษย์เก่าดีเด่น มหาวิทยาลัยนเรศวร จ.พิษณุโลก ๒๕๓๙

• พ่อตัวอย่างแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๙

• ศิษย์เก่าดีเด่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ๒๕๔๙

• ศิษย์เก่าเกียรติยศ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๐

ปรัชญาการทำงาน

- สนใจ เอาจริง

ปรับจิตปรับใจให้เยือกเย็น มุ่งมั่นทำสิ่งที่ดีงาม และอดทนเมื่อพบอุปสรรค

งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข

ผมมีกิจกรรมทำหลังเกษียณ เกือบไม่ได้หยุดงานที่ทำมีทั้งของหน่วยราชการตามจังหวัดต่าง ๆ กระทรวงวัฒนธรรมก็ยังใช้ผมในบางโอกาสให้เป็นที่ปรึกษา เป็นเจ้าของโครงการ นอกนั้นผมดูแลจัดตั้งมูลนิธิต่าง ๆ ปัจจุบันเป็นประธานมูลนิธิ **พระธรรมญาณมุนี จังหวัดลพบุรี** ก่อตั้งปี ๒๗ มีการมอบทุนการศึกษาเด็กทั้งจังหวัด โดยพิจารณาเด็กจากทุกอำเภอ ประมาณปีละ ๒๐๐ คน และเป็นประธาน **ชมรมรักลพบุรี** สอนให้คนเสียสละทำงานเสียสละให้แก่ท้องถิ่น บ้านเกิดเมืองนอน และมีโครงการเด่นคือ **ยกย่องคนดีศรีลพบุรี** เอาคนดีจากสาขาต่าง ๆ ทั้งเยาวชนด้วยมายกย่อง เป็นการให้ขวัญกำลังใจสำหรับคนที่ประกอบคุณงามความดี ชุ่มทำความดีอยู่ตามหลืบต่าง ๆ ของสังคม แล้วเราก็ไปหยิบยกเขาขึ้นมา ☞

• ชยัน ซือลัตย์ เสียสละ รับผิดชอบ มีวินัย และกตัญญู

• พุดอย่างที่ทำ ทำอย่างพุด

สถานภาพครอบครัว

ภรรยา นางสมบัติ จันเงิน ข้าราชการบำนาญ โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี กทม. (๒๕๔๒)

บุตร ๑. นายพงษ์พันธ์ จันเงิน ป.ตรี + ป.โท วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นนายช่างโยธา ๘ กรมทางหลวงแผ่นดิน กระทรวงคมนาคม

๒. นายันทพล จันเงิน ป.ตรี สถาปัตยกรรมศาสตร์ ม.ศิลปกร / ป.โท (ทุน ก.พ.) สถาปัตยกรรมศาสตร์ จากสถาบัน (A.A.) ลอนดอน ประเทศอังกฤษ ปัจจุบันเป็นอาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ม.ศิลปกร

☞

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน



(ต่อจากฉบับ ๒๓๓๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุดได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทีถุ์ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตระกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

๔. การมีความรู้จรรู้แจ้งรู้จริงขั้นสัมพัทธ์“ในภายในจิตวิญญาณของตนเอง”นี้ มีภาษาพระว่า ญาณทัสสนะ หรือเรียกกันว่า“ตาทิพย์-ตาใน” ซึ่งเป็นความรู้อันวิเศษที่มีนัยสำคัญ ภาษาวิชาการทางพุทธคือ “วิชชา ๘” ได้แก่ ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.โมกขนิยทัญญาณ ๓.อิทธิวิญญาณ ๔.ทิพโสตตัญญาณ ๕.เจโตปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗.จุตูปปาตัญญาณ ๘.อาสวักขยญาณ และมี“ญาณ ๑๖” ดังที่เรากำลังแจกแจงอธิบายมาจนถึง...ข้อ ๓ คือ สัมมสนัญญาณ ซึ่งเกี่ยวกับการรู้จรรู้แจ้งรู้จริงใน“ไตรลักษณ์” อยู่ขณะนี้

ซึ่งความรู้จรรู้แจ้งรู้จริงของจริงที่คนควรรู้อย่างยิ่ง

(สังขรณ์)นี้ เป็นความรู้อะดับละเอียดลึกซึ้งขั้นโลกุตระ แม้จะเริ่มจาก“กาย”ที่ไม่ใช่แค่พิจารณาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กายนอกกาย”ที่เป็น “ร่างกาย”คือองค์ประชุมของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เท่านั้น แต่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงลึกละเอียด เข้าไปถึงความเป็น“กาย”ที่หมายถึง ‘นามกาย’ อันเป็นภาวะองค์ประชุมของเวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ขึ้น“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ที่เดียว อันต้องรู้ละเอียดลึกซึ้งสูงส่งไปกว่าองค์ประกอบของ “รูป” คือ ดินน้ำลมไฟเท่านั้น จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”ของนามธรรมขั้นจิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน อย่างมีการรู้-การเห็น“ของจริง”นั้นๆปรากฏกันหลัตุๆ เป็นปัจจุบันนั้นอยู่แต่เพียง(ซานโต บัสโต วิหโรติ)

ผู้มีความรู้อะดับนี้เรียกว่า ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ปรมัตถธรรม นั่นก็คือ มีความรู้ความสามารถที่จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”อันเป็น“เวทนาในเวทนา” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“เจตปริยญาณ ๑๖”อันเป็น“จิตในจิต” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“นิรอรณ ๕ อุปาทานชั้น ๕ आयตนะ ๖ โภชณงค์ ๗ อารยสัง ๔”อันเป็น“ธรรมในธรรม”จริงของ จิต..เจตสิก..รูป..นิพพานอย่างสัมบูรณ์

ดังนั้น การรู้แจ้ง“ไตรลักษณ์” ขึ้นปรมัตถธรรมนี้ จึงต่างจากการรู้แจ้ง“ไตรลักษณ์” ขึ้นสมมุติธรรม เพราะไม่ใช่เพียงแค่ความเข้าใจความเป็นไตรลักษณ์ที่เป็นแค่ ตรรกะ หรือเห็น“ไตรลักษณ์”เพียงภายนอกและหยาบๆ เท่านั้น ยังไม่มีญาณหรือไม่มีความรู้ขั้น“ญาณในญาณ” อันมี..มุกทุเต-กัมมเนย-ฐิต-อเนญชัปปัตเต ซึ่งเป็น “ญาณ”ที่เกิดใน“ฆาน”เป็นต้น ไปถึง“วิชชา ๘” เป็น ความรู้ที่เข้าถึงขั้นเห็นแจ้งในภายในที่เป็นจิต..เป็นเจตสิก ..เป็น“รูป”ที่ลึกถึงขั้น“รูปจิต-อรูปรูปจิต”แท้ๆ ไม่ใช่แค่ขั้น “รูป”ที่ยังเป็นรูปกายแค่..มหาภูตรูป หรืออุปาทายรูป ที่ ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ ในภาวะอุปาทิตะ”(สัตตาอุปาทิตา) ต้องมี“ญาณ”รู้ชัดใน ความเป็น“อิพัริกอัตตา-มโนมยัตตา-อรูปรอัตตา”อันเป็น ปรมัตถธรรม จึงจะสามารถ“กำจัด”(ปทาน)“อัตตา”ได้

เพราะการรู้แจ้งเห็นจริงแค่สมมุติธรรมนั้นไม่ถึง ขั้นนิพพานได้แน่ๆ ซึ่งแบบ“สมมุติธรรม”ก็จะรู้แจ้ง เห็นจริงได้เพียงแค่ว่า เห็นความไม่เที่ยงของมหาภูต

รูป เช่น เห็น,ดม,ชน,เลิบ,พิน,หน่ง..เลื่อม ร่างกายของเรา แกล้ง หรือเจ็บป่วย เปลี่ยนแปลง เห็นความเป็นทุกข์ที่เกิดจากร่างกาย และที่สุดเห็นความตาย แล้วร่างกายก็สลายไปเป็นดินน้ำลมไฟอันไม่เหลือตัวตน ต่อจากนั้นก็ ไม่มีตัวตน รู้แจ้งใน“อนิจจัง-อนัตตา”เพียงแค่นี้ ทางวิทยาศาสตร์ควันตัมฟิสิกส์เขาก็เห็นได้พิสูจน์ได้แน่นอน

แต่การรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงแค่นี้จะยังไม่ใช้การรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น“ปรมัตถธรรม”สัมบูรณ์ เพราะยังไม่เข้าถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยง”ในภาวะของจิต ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการ“ทุกข์”ในภาวะของจิต และที่สุด ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่มีตัวตน”ในภาวะของจิต ซึ่งก็คือ “ความไม่มีตัวตนของกิเลสหรือของอกุศลจิต” นั้นแล ซึ่งสัมพันธ์“ภาวะจริง”ที่เป็นที่มีอยู่แท้ในจิตผู้ปฏิบัติโหนไ

ในการรู้แจ้งเห็นจริงทางวิทยาศาสตร์ควันตัมฟิสิกส์ เขาก็ประกาศการรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“ไตรลักษณ์” สูงสุดถึงระดับรู้แจ้งเห็นจริง“ความไม่เที่ยง-ความไม่มีตัวตน”กันแล้วเหมือนกัน เขาพิสูจน์ถึงขั้นหนอโน้ เขาพิสูจน์ถึงขั้น“ความไม่เที่ยง-ความไม่มีตัวตน” แต่วิทยาศาสตร์ ยังไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริงความเป็นทุกข โดยเฉพาะ ความเป็นทุกขอารยสัง อันเป็นความรู้พิเศษขั้น ปรมัตถธรรม ที่ตรัสรู้ค้นพบ ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต นี้คือ “เนื้อหา”ที่มนุษย์ฟังได้ฟังถึง“สำคัญยิ่ง” ใน ความเป็นมนุษย์ และหากสังคมมนุษย์มีคนเกิด“เนื้อหา” ขึ้นปรมัตถธรรม ที่สามารถปฏิบัติได้ถึงขั้นนิพพาน”

“นิพพาน”นี้ ตามที่แปลกันไว้ ว่า “ความทำลาย, ความเย็น,ความดับ,ความตาย,ไม่มีเครื่องทิ่มแทง, ไม่มีการไป,ไปหมดแห่งความร้อน,ไปไม่เหลือ” หรือจะแปลอะไรอื่นอีกมากมายอย่างไรก็ตาม ก็ต้องเข้าใจให้ชัดเจนแจ่มแจ้งจริงๆในความหมายที่เราหมายถึงเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องของวัตถุ ไม่ใช่เรื่องซึ่งผลลงไปทั่วตุ แต่ชี้เจาะลงไปที “ผลสำเร็จของจิตวิญญาณ” ไม่นอกจิตวิญญาณ

“นิพพาน”ในที่นี้ เป็น“คุณสมบัติ”หนึ่งของมนุษย์ ซึ่งนับเป็น“คุณธรรม”อันพิเศษในศาสนาพุทธ มีเป้าหมายสำคัญกำหนดแนคมชัดแม่นยำที่สุดคือ “ความดับกิเลส หมดสิ้นในจิต”ที่เป็น“เหตุแท้ของทุกข์”(ทุกขสมุทัยอารยสัง) จึงเป็นเรื่องของ“ปรมัตถธรรม”โดยเฉพาะ

ซึ่งก็คือ **เรื่องของ“จิตวิญญาณ”เท่านั้น**

ไม่ใช่เรื่องวัตถุ ไม่ใช่เรื่องดินน้ำลมไฟ หรือไม่ใช่เรื่องอะไรที่เป็นอยู่แค่ภายนอก“จิต” เป็นต้นว่า แค่ว่า “ความเป็นของร่างกาย” หรือความเป็นของผม,ขน,เล็บ, ฟัน,หนัง แคนั้น เท่านั้น

แม้เราจะศึกษาด้วยการพิจารณา“ร่างกาย”พิจารณาผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ฯลฯ ว่า มันไม่เที่ยง จนเข้าใจดี มันเปลี่ยนแปลงไป มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน และเห็นความจริงที่ร่างกาย หรือผม,ขน,เล็บ, ฟัน,หนัง มันเปลี่ยนแปลงไป มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน มันก็ยังไม่ใช่**“ผลของการบรรลุนิพพาน”** โดยเฉพาะ**ไม่ใช่การบรรลุ“นิพพาน”**เด็ดขาด

นั่นเป็นเพียงความเห็นที่สนับสนุนความรู้ในขั้นหายาบที่รู้ได้ก่อน ว่า มันไม่เที่ยงเที่ยงนี้ๆแหละ มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน เที่ยงนี้ๆแหละ ในสิ่งที่จะรู้จะเห็นได้ง่ายก่อน ซึ่งยังไม่ใช่**“จุดของผลบรรลุ”**ที่แท้

ต้อง“รู้-เห็น**จิต**เราด้วยความไม่เที่ยง-**จิต**ลดเหตุแห่งทุกข์-**จิต**ไม่มีตัวตน คือ ตัวตนของกิเลสหรือตัวตน**อกุศล** **จิต**นั้นๆนั่นเองที่“หมดตัวตน”หรือ“ไม่มีตัวตนแล้ว”

จึงจะเป็น“ผล”ที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นิโรธ”

การรู้แจ้งเห็นจริง“นิพพาน”หรือ“นิโรธ” ซึ่งหมายถึง “ความดับตัวตนสนิท,ความไม่มีตัวตนเพราะตัวตนของกิเลสดับสนิท” เป็นการรู้แจ้งเห็นจริงด้วย“ญาณ”ของตน

ผู้ปฏิบัติต้องมี**“อธิปญญาสิกขา”**ที่เจริญเป็น**“ญาณ”**เจริญเป็น**“สัมสมญาณ”**ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” ซึ่งจะต้องรู้แจ้งเห็นจริงตั้งแต่ไตรลักษณ์ขั้นต้นแล้วญาณก็เจริญรู้แจ้งเห็นจริงเจริญขึ้นไปจนถึงที่สุด

ดังนั้น ไม่ว่าจะ**เป็น“อนิจจัง”** ซึ่งเป็น **“ความไม่เที่ยง, ความไม่คงที่,ความไม่เป็นอยู่อย่างเดิม”** ก็ดี

จะเป็น**“ทุกข์”** ซึ่งเป็น **“ความไม่เป็นสุข,ความรู้สึกล้มสลาย,สภาพที่ทนอยู่ได้ยาก,ความทนทรมาณ”** ก็ดี

จะเป็น**“อนัตตา”** ซึ่งเป็น **“ความไม่ใช่ตัวตน,ความไม่มีตัวตน,ความไม่มีอัตตา”** ก็ดี

ก็ล้วนหมายเอา...**“ความเป็น หรือ ความไม่เป็น”** หมายเอา**“ความมี หรือ ความไม่มี”**กัน**“ที่จิต”**(มนสิ) ทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่อง**“ในจิต”**(มนสิ)เท่านั้น

ความเป็นหรือความไม่เป็น“อนิจจัง”ก็ดี ความมีหรือความไม่มี“ทุกข์”ก็ดี ความเป็นหรือความไม่เป็น“อนัตตา”ก็ดี ก็ล้วนเป็นกัน**“ที่จิต”**(มนสิ)ทั้งสิ้น

หมายความว่า จะต้องเรียนรู้ และทำให้เป็นหรือไม่ให้เป็น-ให้มีหรือไม่ให้มี”กันที่**“ที่จิตที่ใจ”**นี้เอง จึงจะเป็น**“ผลสำเร็จขั้นปรมาตม”**(ขั้นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง)

ในพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ ๕๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า มูลเหตุแห่งธรรมทั้งปวง

๑. มี“ฉันทะ”เป็นมูล(มูลก)
๒. มี**“มนสิการ”**เป็นแดนเกิด(สัมภวะ)
๓. มี“ผัสสะ”เป็นเหตุเกิด(สมุทัย)
๔. มี“เวทนา”เป็นที่ประชุมลง(สมัสสรณ)
๕. มี“สมาธิ”เป็นประมุข(ปมุขะ)
๖. มี“สติ”เป็นใหญ่(อธิปไตย)
๗. มี“ปัญญา”เป็นยิ่ง(อุตระ)
๘. มี“วิมุตติ”เป็นแก่น(สาระ)
๙. มี“อมตะ”เป็นที่หยั่งลง(โอคธา)
- ๑๐.มี**“นิพพาน”**เป็นที่สุด(ปรีโยสาน)

เห็นใหม่ว่า **“แดนเกิด”ของนิพพาน** จึงอยู่**“ที่จิต”** พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)หรือ**“การทำจิตในจิต**ให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้**“กำจัดเหตุอันคือกิเลสที่มันทำให้ทุกข์”**(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง**“แดนที่เกิดกิเลส”** และทำให้ถึง**“ความดับกิเลสสนิทไม่เกิดอีก”**สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ**“นิพพาน”**

เริ่มตั้งแต่ความมี**“สัมสมญาณ”**ที่รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ ความเป็น**“อนิจจัง”****เบื้องต้น** ซึ่งยังเป็นโลกียธรรม ได้แก่ **ความมีญาณ**ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(ลักกายะ) และเห็นแจ้ง“ความไม่เที่ยงของกิเลส” คือ มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่เท่าเดิม มันไม่มีตัวตนเท่าเดิม แต่มันโตขึ้น มันอ้วนขึ้น มันหนาขึ้น ซึ่งคำว่า **“โต-อ้วน-หนา-มาก”**นี้ภาษาบาลีคือ **“ปุถุ”** นั่นคือ เราเห็นความเป็น**“ปุถุชน”**ของเราแท้ๆ เพราะเห็นตัวจริงของ**“ปุถุ”** เห็นความหนาขึ้นของกิเลส

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวิฑฒ์ ชูโต

“ควรจัดเป็นตัวหนังสืออ่านประกอบของนักเรียนเพื่อให้รู้ว่าเราได้จัดการกับสังคมด้วยความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงเพียงใด” ชันเดย์บิลเนลโพสต์

น.ส.พ. การ์เดียน ยกย่องหนังสือเล่มนี้ว่า “ยิ่งใหญ่...ชัดเจนอย่างน่าอัศจรรย์และน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง”

เอฟเนอร์ ออเฟอร์ ศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด กล่าวว่า “โอลิวเวอร์ เจมส์ ทำได้ยอดเยี่ยมในการแสดงให้เห็นว่า ทำไมนักสังคมวิทยาจึงคิดว่าความร่ำรวยทางวัตถุสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่ดีตรงกันข้ามกับความสุข”



ภาพจากอินเตอร์เน็ต

นายทุนที่เห็นแก่ตัว :

ตอนจบ

ต้นกำเนิดของการร่ำรวยแต่ไร้สุข (The Selfish Capitalist : Origin of Affluenza)

๑๓. สรุป

ความจริงที่ต้องย้ำอีกครั้งคือ “ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว” ได้เร่งเร้าให้เกิดลัทธิบริโภคนิยมและการ

ยึดติดใน “วัตถุนอกกาย” (extrinsic motivation) แทนที่จะสนใจในเป้าหมายหรือแรงบันดาลใจที่อยู่ภายใน (intrinsic motivation) และนั่นส่งผล

ให้เกิดความทุกข์ยากทางอารมณ์ (emotional distress) ซึ่งจิตแพทย์เรียกว่า “การป่วยทางจิต” (mental illness) โอลิเวอร์ฯ ศึกษาพบว่าความไม่เท่าเทียมของรายได้ ความไม่มั่นคงในงาน อาชีพการออมที่ลดลง ราคาทรัพย์สินที่พุ่งสูงขึ้น และการที่ต้องทำงานหนักขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ได้ทำให้ครอบครัวและสังคมแตกสลาย และการป่วยทางจิต (psychiatric morbidity) ของชาวอเมริกันและอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดสิบ ๆ ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประชาชนบนแผ่นดินใหญ่ของยุโรปซึ่งรัฐบาลไม่ใช้ระบบทุนนิยมเสรี และให้ความช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยและรายได้น้อยในสังคม

การที่คนคนหนึ่งจำเป็นต้องหาเงินเพื่อใช้สนองความต้องการพื้นฐานอันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค ไม่ถูกจัดไว้ในกลุ่มคนที่เห็นแก่ตัวและหลงติดในวัตถุ ตัวอย่างเช่นชาวยุโรปตะวันออกที่เดินทางไปทำงานในยุโรปตะวันตกซึ่งมีค่าแรงสูงกว่าในถิ่นเดิมของเขา ๖ เท่า ไม่ถือว่าเป็นพวกเห็นแก่ตัว และยึดติดวัตถุ เพราะเขาต้องการได้เงินเพื่อส่งไปให้ครอบครัวที่ยากจน สิ่งที่เขาทำถือว่าเป็น “**ความจำเป็น**” (need) ไม่ใช่ “**ความโลภ**” (greed) ในทางตรงกันข้าม สำหรับผู้คนในประเทศร่ำรวย ซึ่งสามารถสนองความจำเป็นพื้นฐานได้แล้ว แต่ยังคงเชิดชูเงินตรา การครอบครองทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ การหวังรูปลักษณ์ของตนเอง และความมีชื่อเสียงอย่างไม่หยุดหย่อน พวกเขาคือกลุ่มเสี่ยงที่จะได้รับความทุกข์ทางจิตใจและมีอาการ “**รวยแต่ไร้สุข**”

การศึกษาเมื่อปี ๒๕๔๖ พบว่าผู้ที่หาความสุขจาก “ภายนอก” มองงานที่ทำว่าเพื่อการ “ทำเงิน” ในขณะที่ผู้ที่หาความสุขจาก “ภายใน” จะเห็นว่าการงานคือแหล่งของการบรรลุซึ่งปัญญา การแสดงตัวตนและการแสดงความซำนิซำนานู โอลิเวอร์ฯ จึงสรุปว่าการแก้ไขนั้นง่ายมาก ผู้คนควรจะหันไปหาความสุขจาก “ภายใน” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

นักการเมืองต้องชี้แนะและชักชวนให้ผู้คนหันไปใช้ “ทุนนิยมที่ไม่เห็นแก่ตัว” (unselfish capitalism) ที่รับผิดชอบต่อสังคมและความ “อยู่ดีมีสุข” ของส่วนรวมมากกว่าการเติบโตและกำไรสูงสุดของคนกลุ่มน้อย ถ้าพวกเขาทำอย่างจริงจังเช่นเดียวกับการที่มาร์กาเร็ต แทชเชอร์ และโรนัล เรแกน เปลี่ยนสังคมที่เป็นปกติให้เป็นสังคมที่เห็นแก่ตัว และเชิดชูวัตถุนิยม ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่พวกเขาจะทำไม่สำเร็จ จุดเริ่มต้นในเรื่องนี้ก็คือการยอมรับก่อนว่า**การมีสุขภาพที่จิตดีมีรากฐานจากการทะนุถนอมระหว่าง ๖ ปีแรกของชีวิตและย้อนไปถึงเมื่อตั้งครรถ์ได้ ๖ เดือน** มีหลักฐานมากมายที่ชี้ให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมในวัยเริ่มแรกมีผลต่อสุขภาพจิตที่ดีในภายหลัง การรับส่งเด็กที่โรงเรียนหรือการอยู่ต้อนรับที่บ้าน และการมีเวลาเอาใจใส่เป็นสิ่งที่สำคัญ สิ่งที่ทำให้ความเสียหายต่อครอบครัวและสังคมตลอด ๓๐ ปีคือการกดดันให้ ความสำคัญของเด็กต้องออกทำงานนอกบ้าน ฉะนั้นผู้ปกครองต้องพิจารณาใหม่ถึงลำดับความสำคัญของการเพิ่มรายได้กับการเอาใจใส่เด็ก ๆ

ขณะนี้ ดูเหมือนว่ายังไม่มีนักการเมืองใด ๆ ให้ความสนใจกับการเสนอแนะข้างต้นอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลปัจจุบัน (ยอร์ช บุษ) ซึ่งดูเหมือนจะมุ่งแยกผู้ปกครองออกจากเด็ก ๆ ในขณะเดียวกัน ดูเหมือนผู้เสี่ยงเลือกตั้งจะเบี่ยงหนีกับทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ และกำลังมีพลังขนาดมหึมาระดับโลก ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระดับพื้นฐานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ใน ๒-๓ ทศวรรษ ในไม่ช้าก็เร็ว จะมีนักการเมืองหรือพลังทางการเมืองที่ปรากฏตัวออกมา นำเสนอทางเลือกใหม่ที่แตกต่าง ผู้คนจะถูกชี้ให้ตระหนักว่าการได้ชัยชนะหรือความร่ำรวยไม่ใช่สิ่งที่น่าชื่นชมเราต้องรู้จัก “**พอเพียง**” เมื่อเราสามารถสนองความจำเป็นต่าง ๆ ได้แล้ว โลกที่ใช้ภาษาอังกฤษถูกไฮแจ็กโดยทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมา แต่เราจะมีทางเลือกที่ดีกว่าอยู่ไม่ไกลนัก

หมายเหตุ : ไมเคิล โรธ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ ซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของนิตยสารศิลปะและวัฒนธรรม (เพิ่งเสียชีวิต) เคยกล่าวว่า “คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงกลับตารับเปลือกของตะวันตกโดยไม่รู้เขาคิดอะไร ผันอะไรกลัวอะไร และพ่ายแพ้อะไร ไม่สนใจความลับสนความยุ่งยาก และความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญประเทศไทยเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่งไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักฝรั่ง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบันก็ต้องรีบเรียนรู้อะไรอย่างแตกฉาน”

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) กล่าวว่า “ประเทศไทยไม่ได้มีปัญหาอื่นใด นอกจากวิกฤติทางปัญญา เรื่องของฝรั่งก็ไม่หยิ่งให้ถึงฐาน ถึงเหตุปัจจัยของเขา ส่วนเรื่องของตนเองก็ละเลยและไม่รู้ไม่เข้าใจ ดูถูกรากเหง้าของตนเองและไม่รู้จักใช้สิ่งดีที่ตนมีให้เกิดประโยชน์”

มูลนิธิเศรษฐกิจใหม่ (New Economics Foundation) ของอังกฤษ ได้สำรวจทั่วโลกเมื่อกลางปี ๒๕๔๙ และทำดัชนีความผาสุกของประชาชนในประเทศต่าง ๆ แล้วจัดอันดับตั้งแต่ ๑-๑๗๒ ผลปรากฏว่าประชาชนชาวเกาะวานูอาตูบนเกาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่งในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งมีชีวิตเรียบง่ายและพอเพียงได้อันดับหนึ่ง ประเทศไทยได้อันดับ ๓๒ ประเทศอุตสาหกรรมร่ำรวยได้อันดับค่อนข้างท้าย ๆ สิงคโปร์ได้อันดับ ๑๓๑ (ต่ำสุดในภูมิภาค) และสหรัฐฯ อยู่อันดับ ๑๕๐ ...

จอห์น ทัลบอต อดีตผู้บริหารของบริษัทโกลแมน แซคส์ (ยักษ์ด้านการเงินสัญชาติอเมริกัน) กล่าวในหนังสือชื่อ “The ๘๖ Biggest Lies on Wall Street” ที่เขาเขียนว่า “นักเศรษฐศาสตร์มักทักท้วงเอาว่าเมื่อประเทศมั่งคั่งขึ้นประชากรก็

จะมีความสุขมากขึ้นตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม การศึกษาหลาย ๆ ครั้งพบว่า แต่ละคนจะมีความสุขมากขึ้นเมื่อมีรายได้สูงขึ้นจนถึงระดับหนึ่ง (พออยู่พอกิน) แต่เมื่อรายได้สูงขึ้นไปอีก คนคนนั้นจะมีความสุขน้อยลง สำหรับทุกดอลลาร์ที่เขาได้รับเพิ่มขึ้น คนที่เคยเดินทางไปประเทศอาร์เจนตินาจะได้รับคำตอบในเรื่องนี้ เศรษฐกิจอาร์เจนตินาถูกรั้งถ่วงไว้ด้วยสังคมที่เต็มไปด้วยการคอร์รัปชัน ประธานาธิบดี รัฐบาล ระบบกฎหมาย ตำรวจ การทำธุรกิจและอื่น ๆ ต่างก็คอร์รัปชัน แต่คนอาร์เจนตินาก็มีความสุขดี พวกเขาดูเหมือนไม่ได้มีชีวิตเพื่อจะทำงาน แต่ทำงานเพื่อจะมีชีวิต พวกเขาไม่ได้ทำงานสัปดาห์ละ ๘๐ ชั่วโมงเหมือนคนอเมริกัน ที่แน่ ๆ คือพวกเขาไม่ได้เอาความเครียดจากงานกลับไปบ้านด้วย พวกเขาเติมเต็มชีวิตด้วยกิจกรรมทางสังคมซึ่งห้อมล้อมไปด้วยสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนกลุ่มใหญ่ โต๊ะอาหารเย็นมีที่นั่งสำหรับ ๑๐-๑๒ คนแทนที่จะมีเพียงสำหรับ ๑-๒ คนเหมือนในสหรัฐฯ และไม่มีใครเข้าใจความสุขของคนอาร์เจนตินาได้ จนกว่าเขาจะได้มีโอกาสเข้าชมการแข่งขันฟุตบอลที่ทีมอาร์เจนตินาลงแข่งด้วย สิ่งตรงกันข้ามเกิดขึ้นในสหรัฐฯ ร้านเบอร์เกอร์คิงเพิ่มโต๊ะขนาดสองที่นั่งแทนโต๊ะสี่ที่นั่งเพราะสังเกตเห็นว่าลูกค้าส่วนใหญ่เข้าไปกินอาหารเพียงคนเดียวหรือสองคน ชาวอเมริกันผูกติดอยู่กับงานและแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อเงินทอง บ้านหลังใหญ่หรือรถยนต์ความเร็วสูง แต่ในการแข่งขันผู้ชนะจะมีเพียงคนเดียว ส่วนที่เหลือคือผู้ที่ต้องเจ็บปวด ฉะนั้น โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ ในขณะที่ประเทศประสบความสำเร็จ ชาวอเมริกันกลับตกอยู่ในภาวะต่างคนต่างอยู่และโดดเดี่ยวไร้เพื่อน ทุกคนขลุกอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่มีรั้วสูง และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเฝ้าระวัง ส่วนที่อยู่บนตึกสูงก็ต้องมีลิฟต์สามชั้นที่ประตูดู”

ผนวก ๑

ดร. เดวิด ซี. คอร์เทิน อดีตศาสตราจารย์วิชาบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (เคยทำงานกับ “ยูเอสดี” ในเอเชีย และไม่เห็นด้วยกับการที่สหรัฐฯ ผลักดันการพัฒนาแบบ “ละโมบนิยม” ในภูมิภาคนี้) และ ดร.จิม แกกริสัน ประธานสถาบันไม่แสวงหากำไรชื่อ State of World Forum ได้สรุปเกี่ยวกับทฤษฎีตลาดเสรีของ อัดัม สมิธ ว่า อัดัม สมิธ คือนักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษผู้ให้กำเนิดทฤษฎีตลาดเสรี ซึ่งถูกใช้ครั้งแรกในศตวรรษที่ ๑๘ หลังจากที่เขาเสียชีวิตไปนานแล้ว สมิธเขียนหนังสือเกี่ยวกับทุนนิยมไว้ ๒ เล่มเล่มแรก ชื่อ The Theory of Moral Sentiments และเล่มที่สองชื่อ The Wealth of Nations ในเล่มแรกเขากล่าวโดยสรุปว่า **“ความสุขเป็นสิ่งมีค่าสูงสุดและมนุษย์จะมีความสุขก็เมื่อทำให้ผู้อื่นมีความสุข”** ในเล่มที่ ๒ เขาขยายความในขอบเขตของเศรษฐศาสตร์ว่า **“การบริโภคคือปลายสุดของการผลิต”** ผู้ผลิตหรือผู้บริการควรได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล ก็เฉพาะเมื่อสินค้าและบริการสนองความพึงพอใจของผู้บริโภค การแข่งขันของผู้ผลิตและเสรีภาพในการเลือกของผู้บริโภคจะร่วมกันสร้างรากฐานของตลาดเสรี สมิธประมาณการผู้ขาดเพราะเขาเกิดในยุคกษัตริย์ซึ่งใช้ระบบผูกขาดที่เขาไม่เห็นด้วย สมิธระบุว่าราคาสินค้าต้องรวมต้นทุนทุกอย่างไว้แล้ว และต้องตอบแทนอย่างเป็นธรรมชาติต่อทุน ที่ดิน และแรงงาน และต้องไม่ผลักภาระในเรื่องต่าง ๆ เช่นการกำจัดขยะและมลพิษให้ชุมชนหรือท้องถิ่น ทุนต้องมีผลประโยชน์ร่วมกับอนาคตของชุมชน ไม่ใช่เอาประโยชน์แล้วก็ย้ายไปหาประโยชน์ในที่อื่นต่อไปพร้อมกับทิ้งปัญหามลพิษและความย่อยยับของสิ่งแวดล้อมไว้เบื้องหลัง ศาสตราจารย์ ดร.ประสาน ต่างใจ กล่าวว่า **“ทฤษฎีของอาดัม สมิธ เป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยจริยธรรม”**

สำหรับลัทธิตลาดเสรีที่มีลัดัน ฟรีดแมน จุดประกายให้กับนายทุนสหรัฐฯ ในทศวรรษ ๑๙๕๐

(๒๕๔๓) โดยไม่พูดถึงศีลธรรมและความโลภของมนุษย์นั้น ไม่ได้ถูกใช้ในสหรัฐฯ จนปี ๒๕๒๓ แต่ถูกนำไปเผยแพร่ให้กับประเทศต่าง ๆ ในอเมริกาใต้ โดยผ่านชนชั้นสูงที่บริหารประเทศนั้น ๆ ซึ่งหลายประเทศก็ตอบรับอย่างดี เพราะชนชั้นสูงก็ได้รับประโยชน์จากระบบนี้เช่นกัน แต่ก็มีบางประเทศที่ผู้นำประเทศมีความรักชาติ และพยายามปฏิเสธและหลีกเลี่ยงการครอบงำและหาประโยชน์ของบริษัทข้ามชาติสหรัฐฯ ซึ่งก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์และถูกล้มล้างแล้ว สถาปนาเผด็จการทหารที่ร่วมมือกับสหรัฐฯ ขึ้นคุมอำนาจแทน เช่น กรณีของประธานาธิบดีชิลวาดอร์ อเลนเด้ของประเทศชิลี ซึ่งถูกนายพลปิโนเชต์ ล้มล้างแล้วปกครองประเทศอย่างโหดร้ายด้วยการสนับสนุนของสหรัฐฯ เป็นเวลา๑๗ ปีต่อมา ก่อนจะถูกล้มล้างไม่นานประธานาธิบดีอเลนเด้ ซึ่งได้รับการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ได้เดินทางไปกล่าวสุนทรพจน์เมื่อ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ ที่องค์การสหประชาชาติ ก่อนถูกล้มล้างในปี ๒๕๑๖ ว่า

“ประเทศของเราไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยการที่การส่งสินค้าออกร้อยละ ๘๐ ตกอยู่ในมือบริษัทข้ามชาติกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งมองเห็นประโยชน์ของตนเองเหนือกว่าผลประโยชน์ของประเทศที่พวกเขาเข้าไปดำเนินกิจการ เฉพาะทองแดงพวกเขาก็ได้กำไรถึง ๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ตลอด ๔๐ ปีที่ผ่านมา ทั้ง ๆ ที่ได้ลงทุนในการทำเหมืองไปเพียง ๓๐ ล้านดอลลาร์ เราพบว่าประเทศของเราถูกต่อต้านโดย “เงา” ซึ่งไม่แสดงสัญชาติและด้วยอาวุธที่ทรงพลัง เราน่าจะเป็นประเทศที่ร่ำรวยแต่เรากลับยากจนและต้องขอความช่วยเหลือและเงินกู้ตลอดมา”

หลังจากใช้ระบบทุนเสรีของฟรีดแมนใน “ห้องทดลอง” (อเมริกาใต้) จนเป็นที่พอใจแล้วสหรัฐฯ ก็นำไปผลักดันในระดับโลก ตั้งแต่ปี ๒๕๒๓ จนถึงปัจจุบัน

ผนวก ๒

การแพร่กระจายของความทุกข์ยากทางอารมณ์ใน ๑๕ ประเทศ
(อาการหดหู่ / ความวิตกกังวล / การทำลายวัตถุ / แรงกระตุ้นที่ผิดปกติ)

| <u>ประเทศ</u> | <u>ร้อยละของประชาชนที่เผชิญความทุกข์ทางอารมณ์</u> <u>ใน ๑๒ เดือนที่ผ่านมา</u> |
|-----------------|--|
| สหรัฐอเมริกา | ๒๖.๔ |
| นิวซีแลนด์ | ๒๐.๗ |
| ยูเครน | ๒๐.๕ |
| ฝรั่งเศส | ๑๘.๔ |
| โคลอมเบีย | ๑๗.๘ |
| เลบานอน | ๑๖.๙ |
| เนเธอร์แลนด์ | ๑๔.๙ |
| เม็กซิโก | ๑๒.๐ |
| เบลเยียม | ๑๒.๐ |
| สเปน | ๙.๒ |
| เยอรมนี | ๙.๑ |
| จีน (ปักกิ่ง) | ๙.๑ |
| ญี่ปุ่น | ๘.๘ |
| อิตาลี | ๘.๒ |
| ไนจีเรีย | ๔.๗ |
| จีน (เซี่ยงไฮ้) | ๔.๓ |

หมายเหตุ : จากการสำรวจโดยองค์การอนามัยโลก คนอเมริกันและคนยุโรปมีกลุ่มของ “ยีน” เดียวกัน แต่กลับแตกต่างกันมากในเรื่องปัญหาทางอารมณ์ คนอิตาลี-อเมริกัน และคนแอฟริกัน-อเมริกัน ต่างก็เผชิญกับความทุกข์ยากทางอารมณ์สูงกว่าคนอิตาลีในอิตาลี และคนในแอฟริกาถึง ๓ และ ๖ เท่า ตามลำดับ สรุปได้ว่า “ยีน” ไม่ใช่ต้นเหตุสำคัญของความทุกข์ทางจิตใจของคนอเมริกันและคนในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษอื่น ๆ

ผนวก ๓

การศึกษาขององค์การอนามัยโลก และยูเอ็นดีพี ในเรื่องความกดดันทางอารมณ์ (๒๐๐๓-๒๐๐๖) ในประเทศที่ประชาชนพูดภาษาอังกฤษ ประเทศในยุโรปตะวันตกและญี่ปุ่นแสดงผลโดยสรุปดังนี้

| <u>ประเทศที่ประชาชน</u> <u>มีความกดดันทางอารมณ์สูง</u> <u>(คะแนน ๐-๓๐)</u> | <u>ความไม่เท่าเทียมของรายได้</u> <u>รายได้ระหว่างกลุ่มคนที่รวยที่สุด ๒๐%</u> <u>และกลุ่มคนที่จนที่สุด ๒๐% (คะแนน ๐-๙)</u> |
|--|---|
| สหรัฐอเมริกา ๒๗.๐ | สหรัฐอเมริกา ๘.๙ |
| นิวซีแลนด์ ๒๑.๐ | นิวซีแลนด์ ๖.๘ |

| | | | |
|----------------|------|----------------|-----|
| ฝรั่งเศส | ๑๘.๐ | อิตาลี | ๖.๗ |
| เนเธอร์แลนด์ | ๑๕.๐ | ฝรั่งเศส | ๕.๖ |
| เบลเยียม | ๑๒.๔ | เนเธอร์แลนด์ | ๕.๕ |
| เยอรมัน / สเปน | ๘.๐ | เบลเยียม | ๔.๕ |
| ญี่ปุ่น | ๕.๐ | เยอรมัน / สเปน | ๔.๓ |
| อิตาลี | ๒.๐ | ญี่ปุ่น | ๓.๔ |

สรุปได้ว่ามีความเชื่อมโยงกันอย่างสำคัญระหว่างความแตกต่างกันของรายได้ระหว่าง “คนมีมาก” กับ “คนไม่มี” และความกดดันทางอารมณ์ ผู้คนในสังคมมีความกดดันทางอารมณ์สูงขึ้นเมื่อความแตกต่างของรายได้ขยายตัวมากขึ้น

หมายเหตุ : ยูเอ็นดีพี (UNDP : United Development Program) คือโครงการพัฒนามนุษย์ขององค์การสหประชาชาติ

ผนวก ๔

ความทุกข์ยากทางอารมณ์และความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจของประเทศที่ใช้ระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวและไม่เห็นแก่ตัว

| การแพร่กระจายของ ความทุกข์ยากทางอารมณ์ (๐-๓๐%) | | ความไม่เท่าเทียมของรายได้ ระหว่างกลุ่มคนที่รวยที่สุด ๒๐ % และ กลุ่มคนที่จนที่ ๒๐ % ในสังคม (คะแนน ๓-๑๐) | |
|--|------|---|------|
| สหรัฐอเมริกา | ๒๖.๕ | สิงคโปร์ | ๙.๕๐ |
| อังกฤษ / ออสเตรเลีย | ๒๕.๕ | สหรัฐ | ๘.๒๐ |
| นิวซีแลนด์ | ๒๑.๐ | อังกฤษ | ๗.๑๐ |
| แคนาดา | ๑๙.๐ | ออสเตรเลีย | ๗.๐๐ |
| ฝรั่งเศส | ๑๘.๐ | นิวซีแลนด์ | ๖.๙๐ |
| สิงคโปร์ | ๑๖.๕ | แคนาดา | ๕.๘๐ |
| เบลเยียม | ๑๒.๐ | ฝรั่งเศส | ๕.๗๐ |
| สเปน / เยอรมนี | ๙.๐ | เนเธอร์แลนด์ | ๕.๕๐ |
| ญี่ปุ่น / อิตาลี | ๖.๐ | เบลเยียม | ๔.๓๐ |
| | | เยอรมนี | ๔.๒๐ |
| | | ญี่ปุ่น | ๓.๗๕ |

สรุปได้ว่าประเทศที่ใช้ระบบทุนนิยมเสรีมาก จะเกิดการขยายตัวของความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ ซึ่งนำไปสู่ความทุกข์ยากทางอารมณ์ของประชาชนทั้งเด็กและผู้ใหญ่

หมายเหตุ : ประเทศตะวันตกในแผ่นดินใหญ่ยุโรป ใช้ระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวน้อยมาก องค์การอนามัยโลกศึกษาพบว่าประชาชนในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยมีปัญหาทางจิตมากเป็นสองเท่าของประเทศในแผ่นดินใหญ่ยุโรป เช่น ฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมนี เบลเยียม สเปน สวิสฯ และอื่น ๆ **๗**

อ้างอิง

๑. Amsden, Dr. Alice H., "Escape from Empire : The Developing World's Journey through Heaven and Hell", The MIT/Press, USA, 2007
๒. Arnone, John. "Why I Left America" P. Press Co.,Ltd., Thailand, 2007
๓. Chomsky, Noam, "Media Control : The Spectacular Achievement of Propaganda" , Seven Stories Press, New York, 2002
๔. เอห์เรนไรช์. บาร์บารา, "Nickel and Dime" ดาหาซาดา แพล, สำนักพิมพ์มติชน, 2549
๕. Garrison, Jim, "America as Empire : Global Leader or Rouge Power", Berrett-Koehler Publishers, Inc., San Fransisco, USA,2004.
๖. James, Oliver, "The Selfish Capitalist : Origins of Affluenza", A Ransom House group Co., UK, 2008
๗. Kinzer, Stefen, "Overthrow : America's Century of Regime Change From Hawaii to Iraq", Henry Hool and Company, New York, 2006
๘. เพอร์กินส์, จอห์น, "พหุฆตมาตเศรษฐกิจ" (Confession of an Economic Hitman), แพลโดยไพรต์น พงศ์พานิช, สำนักพิมพ์มติชน, 2548

ชีวิตจะดีขึ้นเมื่อทำติดดิน ร่างกายสะสมไฟฟ้าสถิตเกินควร



ยินใต้ดินไม่ได้ด้วยเท้าเปล่า นำผลดีต่อสุขภาพและชะลอความแก่ได้ เพราะพื้นดินใต้ดินไม่มีความชื้นที่พอเหมาะเมื่อเทียบกับพื้นคอนกรีตหรือพื้นกลางแดดที่แห้งแล้งความชื้นต่ำไปไม่อาจเหนี่ยวนำไฟฟ้าประจุไฟฟ้าจึงถ่ายเทไม่ได้ นี่คือเหตุผลที่สายดินล่อฟ้าต้องปักลึกเข้าไปใต้ดินไม่ต่ำกว่า ๒ เมตร ซึ่งเป็นเนื้อดินที่มีความชื้นค่อนข้างคงที่ สะดวกต่อการเหนี่ยวนำไฟฟ้าเข้าสู่โลก

หมอลจีนผู้หนึ่งซึ่งอพยพไปอยู่อเมริกาหลายปี เล่าตัวอย่างชีวิตจริงโดยหวังให้ช่วยเผยแพร่เป็นบุญกุศลแก่สาธารณชน เรื่องมีอยู่ว่า ประธานบริษัทข้ามชาติผู้หนึ่ง เป็นโรคนอนไม่หลับมานานปี ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางหาหมอบีละหลายล้านเหรียญ แต่ก็ไม่หาย ต้องเดินไปมาในห้องทุกคืน บังเอิญลูกชายได้ฟังการบรรยายของ **Dr. Christopher** ซึ่งเน้นให้เราต้องสัมผัสกับพื้นดิน **เพื่อปล่อยประจุไฟฟ้าสถิต ออกจากร่างกาย** ลูกชายจึงพาคุณพ่อเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้าที่ชื้นนุ่มโดยใช้เวลา ๑๐ นาที รุ่งเช้าวันต่อมา ปรากฏว่าท่านประธานนอนหลับสบายตลอดคืน ตื่นขึ้นมามีอาการมึนงงสดชื่นกระปรี้กระเปร่า

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่คนอายุยืน มีกฎหมายกำหนดให้รองเท้าเด็กไม่ใช่พื้นยาง เพราะสวมใส่รองเท้าพื้นยางพาราหรือยางเทียม เท่ากับเป็นฉนวนตัดขาดจากพื้นดิน ประจุไฟฟ้าสถิตจะสะสมในร่างกายเกินควร ทำให้แก่เกินวัย ภูมิคุ้มกันถดถอย มีอาการนอนไม่หลับ ร่างกายเสียสมดุล เป็นมะเร็งได้ง่าย (ปัจจุบันผู้ใหญ่เป็นมะเร็งโดยเฉลี่ยเกือบ ๓๓ %) ผลกระทบทางเคมีปัจจุบันมีมากกว่า ๑๐ ล้านชนิด ผลกระทบเหล่านี้อยู่ในชีวิตประจำวันของเรา เช่น รองเท้ากว่า ๙๐% ใช้พื้นยางเทียมที่เป็นฉนวนไฟฟ้า ซึ่งผิดกับรองเท้าดั้งเดิมที่ใช้วัสดุธรรมชาติ เช่น รองเท้าฟาง รองเท้าผ้า รองเท้าหนัง เป็นต้น

ร่างกายเปรียบเหมือน **bio-electromagnetic field** ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสนามแม่เหล็กโลก ตรวจจับที่ความสมดุลทางธรรมชาติแปรเปลี่ยนหรือถูกกีดขวาง ก็จะทำให้ร่างกายและจิตใจไม่สบาย เมือง "ทันสมัย" เต็มไปด้วยถนนลาดยาง ถนนคอนกรีต พื้นกระเบื้อง ซึ่งล้วนเป็น**วัสดุฉนวน** ประกอบกับยางล้อรถยนต์ที่เรา นั่ง รองเท้ายางเทียมที่เราสวมใส่ **คนสมัยใหม่ใช้ชีวิตโดยไม่สัมผัสกับพื้นดินตลอดทั้งวัน**ก็ว่าได้ ปัญหาที่ติดตามมาจึงน่าศึกษาให้ถ่องแท้ พื้นผิวในอาคารสูง แม้จะชื้นแฉะเพียงใดก็ตาม ไม่ถือเป็นพื้นผิวโลก และไม่อาจปลดปล่อยประจุไฟฟ้าสถิต ดังนั้น แต่ละวันเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้า พื้นดิน ผิวลูกหนังหรือชายหาดสักช่วงหนึ่งเป็นดีที่สุด ผู้ป่วยยังต้องสัมผัสกับธรรมชาติให้มาก **อย่าลืมถอดรองเท้าพื้นยาง มิฉะนั้น จะหายใจลึกยังงั้นหรือเดินทอดน่องนานแค่ไหนก็ช่วยได้ไม่มาก**

ถอดรองเท้ามาเดินบนดินบ้าง จะทำให้ชีวิตดีขึ้น **☞**

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

จักรพรรดิสุขเลิศแล้ว
ตัวเกิดแก้วเจ็ดประการ
สำเร็จผลสืบขาล
สุดสำราญโลกิยธรรม



สุขของจักรพรรดิ

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี พระองค์ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลาย แล้วทรงแสดงธรรม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **พระเจ้าจักรพรรดิ**หากทรงประกอบด้วยแก้ว (สิ่งมีค่ามาก) ๗ ประการ และผลสำเร็จ ๔ อย่างแล้ว ทรงได้รับสุขปลาบปลื้ม ยิ่งนัก

แก้ว ๗ ประการ

๑. **จักรแก้ว** พระราชามหากษัตริย์ในโลกนี้ ผู้ทรงได้มูรธาภิเษก (ทำพิธีแต่งตั้งเป็นพระมหากษัตริย์) แล้วทรงสนานพระเศียร (รดน้ำศักดิ์สิทธิ์เหนือศีรษะ) ทรงรักษาสุโภสถ (ศีล๘) ในวันพระ ๑๕ ค่ำ เมื่อประทับอยู่ในมหาปราสาทชั้นบน ย่อมปรากฏ **จักรแก้ว (อำนาจธรรม)** อันเป็นทิพย์ (ของวิเศษ) แก่พระองค์ **พระราชานั้น**ย่อมเป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** จึงทรงใช้พระหัตถ์จับพระภิงคาร (เต้าน้ำ) หลังรดจักรแก้ว แล้วรับสั่งว่า

“จักรแก้วสุดประเสริฐ จงหมุนไปเถิด จงได้

ชัยชนะอันยิ่งใหญ่”

จักรแก้วนั้นก็ได้หมุนไปไม่ว่าจะมุ่งสู่ทิศใด พระเจ้าจักรพรรดิพร้อมด้วยจตุรงคินีเสนา (พลช้าง, พลรถ, พลม้า, พลราบ) ก็จะเสด็จตามไป จักกรแก้วหมุนไปหยุดอยู่ ณ ประเทศใด พระเจ้าจักรพรรดิก็ประทับที่นั่น บรรดาพระราชานในที่นั้น ๆ จะมาสยบยอมยกประเทศให้ พระเจ้าจักรพรรดิก็จะรับสั่ง

“ท่านทุกคนไม่ควรฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ไม่ดื่มของเสพติด มินเมา พวกท่านทั้งหลายจงปกครองบ้านเมืองไปตามเดิมเถิด”

จักรแก้วนั้นจะหมุนพิชิตชัยไปจรดมหาสมุทร แล้วจึงหมุนกลับคืนสู่ราชธานี **จักรแก้วเห็นปานนี้** ย่อมปรากฏแก่**พระเจ้าจักรพรรดิ**

๒. **ช้างแก้ว** เป็นช้างหลวงตระกูลอุโบสถ เป็นช้างเผือกทั่วทั้งตัว มีลักษณะดีเยี่ยม สำเร็จการฝึกหัดเหมือนช้างอาชาไนย (ช้างพันธุ์ดีรู้รวดเร็ว) ที่ฝึกปรือดีแล้วเป็นเวลานาน มีฤทธิ์หาะได้ พระเจ้าจักรพรรดิทรงช้างแก้วในตอนเช้าเสด็จออกจาก

ประตูเมืองไปจนจรดขอบมหาสมุทร แล้วกลับคืนสู่ราชธานี ก็ยังทรงเสวยพระกระยาหารเข้าได้ทันเวลา **ช่างแก้วเห็นปานนี้ ย่อมมีปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ**

๓. ม้าแก้ว เป็นม้าหลวงตระกูลลาหก (เมฆ) ตัวเป็นสีขาวปลอด ศีรษะดำ ขนสลวย สำเร็จการฝึกหัดเหมือนม้าอาชาไนย (ม้าพันธุ์รู้รวดเร็ว) ที่ฝึกปรือดีแล้วเป็นเวลานาน มีฤทธิ์เหาะได้ พระเจ้าจักรพรรดิทรงม้าแก้วในตอนเช้า เสด็จออกจากประตูเมือง ไปจนจรดขอบมหาสมุทร แล้วกลับคืนสู่ราชธานี ก็ยังทรงเสวยพระกระยาหารเข้าได้ทันเวลา **ม้าแก้วเห็นปานนี้ ย่อมปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ**

๔. มณีแก้ว เป็นแก้วไพฑูรย์ (แก้วลิ้มไฟหรือเพชรดาแมว) แปรเหลี่ยมเจียรระโนไว้อย่างดีงาม โขติช่วงมีแสงสว่างแผ่ไป ๑ โยชน์ (๑๖ กม.) โดยรอบ พระเจ้าจักรพรรดิรับสั่งให้ติดมณีแก้วไว้ที่ยอดธง แล้วเคลื่อนทัพไปในคืนอันมืดมิดชาวบ้านที่อยู่รอบ ๆ นั้น จะพากันประกอบกิจการงานด้วยแสงสว่างนั้น สำคัญว่าเป็นเวลากลางวัน **มณีแก้วเห็นปานนี้ ย่อมปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ**

๕. นางแก้ว เป็นหญิงรูปงาม นำเลื่อมใสไม่สูงนัก ไม่ดำนัก ไม่ผอมนัก ไม่อ้วนนัก มีผิวพรรณผุดผ่องงดงาม ไม่ขาวนัก ไม่ดำนัก มีลัมผัสทางกายอ่อนนุ่มดุจปุยนุ่นหรือปุยฝ้าย มีกายอุ่นเมื่ออากาศหนาว มีกายเย็นเมื่ออากาศร้อน มีกลิ่นกายหอมฟุ้งดุจกลิ่นจันทน์ มีกลิ่นปากหอมฟุ้งดุจกลิ่นดอกบัว พุดจาด้วยไมตรีจิตเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าจักรพรรดิ คอยฟังว่าจะรับสั่งให้ทำอะไร ประพฤติอย่างไรให้ถูกพระทัย โดยปกติจะตื่นก่อนนอนที่หลัง จะไม่ประพฤตินอกพระทัยพระเจ้าจักรพรรดิ โฉนเล่าจะประพฤติกว้างละเมียดทางกายได้ **นางแก้วเห็นปานนี้ ย่อมปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ**

๖. คหบดีแก้ว เป็นผู้มั่งคั่งมีฐานะดี มีความรู้ความสามารถมากด้านการเงิน เห็นได้ตั้งตาทิพย์ เขาเฝ้าพระเจ้าจักรพรรดิกราบทูลว่า

“ขอเดชะ พระองค์โปรดทรงชวนชวายน้อยในการแสวงหาทรัพย์เถิด ข้าพระองค์จะทำหน้าที่การคลังให้พระองค์เอง”

เมื่อพระเจ้าจักรพรรดิจะทรงทดลองคหบดีแก้ว จึงเสด็จลงเรือพระที่นั่ง ลอยกลางแม่น้ำคงคา แล้วรับสั่งว่า

“ดูก่อนคหบดี เราต้องการเงินและทองในเวลานี้”

คหบดีแก้วรับคำ แล้วกราบทูล

“ข้าแต่มหाराช ถ้าเช่นนั้นโปรดรับสั่งให้เทียบเรือเข้าสู่ฝั่งข้างหนึ่งเถิด”

จากนั้นคหบดีแก้วเอามือหย่อนลงในน้ำ แล้วยกหม้อเต็มด้วยเงินและทองขึ้นมา ทูลถามว่า

“เพียงเท่านี้พอหรือไม่ พระเจ้าข้า”

“เท่านี้ก็พอแล้ว ใช้ได้แล้ว”

คหบดีแก้วเห็นปานนี้ย่อมปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ

๗. ปริณายกแก้ว เป็นผู้นำชั้นดี เป็นยอดขุนพล เป็นบัณฑิตผู้ฉลาดมากปัญญา สามารถถวายนโยบายให้ทรงบำรุงผู้ที่ควรบำรุง ทรงถอดถอนผู้ที่ควรถอดถอน ทรงแต่งตั้งผู้ที่ควรแต่งตั้ง เขาจึงเข้าเฝ้าพระเจ้าจักรพรรดิกราบทูลว่า

“ขอเดชะ ขอพระองค์โปรดทรงชวนชวายน้อยในการสั่งการเถิด ข้าพระองค์จะสั่งการถวายนพระองค์เอง”

ปริณายกแก้วเห็นปานนี้ ได้ปรากฏแก่พระเจ้าจักรพรรดิ

๑. พระเจ้าจักรพรรดิ จะมีพระรูปงดงาม น่าดู น่าเลื่อมใส พระฉวี (ผิวกาย) งามผุดผ่องเกินกว่าใคร ๆ

๒. มีพระชนมายุยืน ทรงดำรงอยู่ยาวนานกว่าใคร ๆ

๓. มีพระโรคพาธ (เจ็บไข้) น้อย ไม่ทรงลำบาก เพราะพระเตโชธาตุ (ไฟธาตุ) ดีกว่าใคร ๆ ย่อยอาหารสม่าเสมอ ไม่เย็นจัด ไม่ร้อนจัด

๔. ทรงเป็นที่รักใคร่พอใจของพราหมณ์และ

คหบดี เหมือนบิดาเป็นที่รักใคร่พอใจของบุตร

แม้พราหมณ์และคหบดีก็เป็นที่ทรงโปรดปราน
พอพระราชหฤทัยของพระเจ้าจักรพรรดิ เหมือน
บุตรเป็นที่รักใคร่พอใจของบิดา

ยามที่พระเจ้าจักรพรรดิเสด็จประพาส
(เที่ยวไป) พระราชอุทยานนั้น พราหมณ์และ
คหบดีจะพากันกราบทูลว่า

“ขอเดชะ มหาราชเจ้า ขอพระองค์ทรงอย่า
ริบถ้วนเสด็จ โปรดเสด็จช้า ๆ ให้พวกข้าพระองค์
ได้ชมพระบารมีนาน ๆ เกิด พระเจ้าข้า”

แม้พระเจ้าจักรพรรดิก็ทรงสั่งกำชับกับสารี
ให้เราได้ชมบรรดาพราหมณ์และคหบดีนาน ๆ เกิด”

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถึงตรงนี้แล้ว
ทรงสอบถามเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลายเพราะพระเจ้าจักรพรรดิ
ทรงสมบรูณ์ด้วยแก้วทั้ง ๗ และสำเร็จผลทั้ง ๔
ดังนี้เป็นเหตุ จึงเสวยสุขปลาบปลื้มไซ้ไหม”


“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เพียงพระเจ้า
จักรพรรดิทรงมีแก้วแม้ประการเดียวเป็นเหตุ ก็
เสวยสุขปลาบปลื้มได้แล้ว จะกล่าวไปไปถึงแก้วทั้ง
๗ และสำเร็จผลทั้ง ๔ เล่า”


ทรงสดับอย่างนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึง
ทรงหยิบก้อนหินขนาดย่อม ๆ เท่าฝ่ามือขึ้นมา แล้ว
ตรัสถามเหล่าภิกษุ

“ก้อนหินขนาดเท่าฝ่ามือที่เราถืออยู่นี้ เทียบ
กับภูเขาหิมพานต์ อย่างไรในใหญ่กว่ากัน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก้อนหินมีขนาดเล็ก
ยิ่งนัก เมื่อเทียบกับภูเขาหิมพานต์ ย่อมไม่ถึงแม้
การนับ ไม่ถึงแม้ส่วนแห่งเสี้ยว ไม่ถึงแม้การเทียบ
กันได้เลย”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ฉะนั้นเหมือนกัน สุข
ปลาบปลื้ม (ทางโลกีย์) ของพระเจ้าจักรพรรดิ
ที่ทรงมีแก้วทั้ง ๗ และสำเร็จผลทั้ง ๔ เป็น
เหตุ นั้น หากเปรียบเทียบกับสุข (ทางโลกุตระ)
อันเป็นทิพย์ (ของวิเศษ) แล้ว ย่อมไม่ถึงการนับ
ไม่ถึงแม้ส่วนแห่งเสี้ยว ไม่ถึงแม้การเทียบกัน
ได้เลย” ๗ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๔๘๙-๕๐๑)





แบ่งปัน ธรรมสาร

● **ดินหิน รักพงษ์โสภ**

(๑) ถ้ามีใครขอให้ช่วยยก **เอทีเอ็ม** จงปฏิเสธ... บอกให้เขาไป
ขอความช่วยเหลือ จาก พงษ์ธนาคารติกว่า ...
เหตุผล “มีกล้อง วงจรปิด ที่หน้าตู้” ...ถ้าบัตรนั้นถูกขโมย
มา ภาพของคุณจะปรากฏแทนหน้าใจ (งานเข้า ละท่าน)

(๒) ถ้าบ้านคุณเกิด**ไฟดับ** แต่มองไปไฟข้าง ๆ บ้านยังมี...
จงอย่าผลิผลามเปิดประตูบ้านออกไป เพื่อตรวจมิเตอร์ไฟ
เพราะอาจเจอคนถือมีด ยืนรอปล้นคุณอยู่ที่หน้าประตู

(๓) วันหนึ่ง มีหญิงแก่มายืนที่หน้าบ้าน ถือถุงขนมมาด้วย ๒
ถุง ตอนแรกคิดว่าเป็นคนในละแวกบ้านเอาขนมมาให้ แต่พอเธอ
เอ่ยปากพูดจึงรู้ว่า เป็นชาวต่างชาติ เพราะพูดภาษาไม่รู้เรื่อง
เลยปิดประตู เพราะคิดว่ามาขอเงิน ภายหลังจึงรู้ว่าหญิงแก่ได้
ปล้นบางคนในละแวกนั้นสำเร็จ

(๔) ขณะที่กำลังจะถอนเงินจากตู้**เอทีเอ็ม** ก็มีหญิงแก่ขอร้อง
ให้ช่วยยกเงินให้ เพราะเธอทำไม่เป็น ... เวลาเดียวกัน ... จะมี
เด็กตัวเล็กมายืนข้าง ๆ เตรียมหยิบเงิน “ของคุณ” ขณะที่
หญิงแก่ พยายามดึงความสนใจของคุณไปจากหน้าตู้
จงระวังขณะกดเงิน และ ระวังคนที่ไม่น่าไว้ใจด้วย

(๕) มีคุณแม่ผู้เกษียณแล้วอยู่บ้านเฉย ๆ เล่าให้ฟังว่า.. วันหนึ่ง
มีวัยรุ่นมาที่บ้านบอกว่า**น้ำมันหมด** แล้วขอกระป๋องโค้กเปล่า ๆ
ใบหนึ่ง เพื่อเอาไปซื้อน้ำมันที่ปั๊ม โดยจะจ่ายให้ ๒ ริงกิต (เงิน
มาเลย์) = ๙.๗ x ๒ บาท แล้วล้วงกระเป๋เอาธนบัตร ๑๐๐ ริงกิต
ออกมาให้ แล้วให้ท่านทอนเงิน แต่โชคดีที่ท่านบอกว่า ไม่เอา
เงินค่ากระป๋องเปล่า ให้ฟรี ๆ
(โชคดีมาก ๆ เพราะเงินนั้นเป็นเงินปลอม ถ้าทอนจะเสีย
เงินไป ๙๘ ริงกิต)

(๖) เรื่องนี้เกิดที่บาหลี่ เมื่อสามีภรรยาไปเที่ยวกัน แล้ว**ภรรยา
เกิดหายตัวไป**... ตอนแรกนึกว่าเล่นกัน แต่หายไปหลายชั่วโมง
จนต้องแจ้งให้ตำรวจช่วยตามหา... แต่ก็ไร้ผล หลายปีต่อมา สามี
กลับมาบาหลี่อีกครั้ง และได้ไปดูโชว์ “ของแปลก” ในบ้าน
เก่า ๆ หลังหนึ่ง...เห็นทึบเหล็กที่สกรปรกและขึ้นสนิม... ในนั้นมี
หญิงสาวผู้ไร้แขนขา ใบหน้าร่างกายเต็มไปด้วยแผลเป็น เมื่อ
มองใกล้ ๆ ก็ต้องตกใจ เพราะคือ**ภรรยาที่หายไป** ที่ถูกจับขังเพื่อ
เป็นขอตาน

(๗) ระวังเวลาเข้าห้อง**น้ำคนเดียว** คุณอาจจะถูกแก๊งชาย
ขึ้นส่วนมนุษย์จับไป โดยยึดไว้ได้รอเซ็นอุปกรณ์ทำความสะอาด

(๘) แก๊งจะ**ทำเป็นเอาธนบัตรหล่นไว้ล่อหลังรถคุณ** แล้วมา
เคาะหน้าต่าง เรียกคุณลงไป “เก็บ” เงินที่คุณทำตกไว้
เมื่อคุณลงไป คุณจะถูกปล้น ๗



กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันทะ



เบ้งจิวทรยศ อภัยศทหารเก่า

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เมื่อขงเบ้งแห่งกองทัพไทย ฉายาบักจิวสมัยก่อนบัตนาบ เขากลายเป็นม้าใช้ของ นช.ทักษิณ นักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดิน ซึ่งขึ้นเหยียบเมืองไทยเมื่อไหร่ ต้องโดนจับติดคุกทันที เว้นแต่ตำรวจทหารอีกาตำจะช่วยเหลืออีกาตำด้วยกัน

ก่อนหน้านี้นี้ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ เคยเสนอหน้าเป็นโซ่ข้อกลางหวังเชื่อมต่อกับพวกแตกคองขัดแย้งทั้งหลาย สุดท้ายไม่มีใครเล่นด้วย เลยหมดท่ากับโซ่ขี้สนิม

หลัง ปปช.ชี้มูล พล.อ.ชวลิต มีความผิดคดีสังสลายผู้ชุมนุมเจ็ดตุลาทมิพรุนแรงเกินเหตุ อันนี้คงเป็นจุดผลักดันให้บักจิวนั่งกันไม่ติดต้องดิ้นหนีคดีสุดขีด จะลอยตัวมัวอ้างอยู่เป็นกลางกลางวงต่อไปไม่ไหวแล้ว

จุดยืนของจิวก่อนหน้า เพื่อขายโซ่ข้อกลางคือไม่แบ่งข้างไม่แยกฝ่ายไหน ๆ ถือว่าไม่มีใครผิดยกโทษหมด เลิกแล้วต่อกัน หันหน้าสมานฉันท์เริ่มต้นใหม่

โซ่ข้อกลางที่เข้าข้างโคตรโกงสุดลึ้มที่มประตุพรรคนี้ มันจะขายออกที่ไหน นอกจากพวก

แดงเลือกเท่านั้นที่ชอบใจ คนมีสติที่ไหนใครเขาจะตกหลุมกับกลางกลางวงแถมลวงพรางอีกต่างหาก ทำไปทำไม บักจิวยอมสารภาพโดยดีว่า ขึ้นเป็นกลางไปก็ไร้ความหมาย ลู้เลือกข้างจะดีกว่าเสร็จแล้วไม่วายเลือกข้างเข้าพรรคเพื่อไทยซึ่งพ่ายเรือให้โจรนั่ง

กล้าทำสำนึกดี ให้มีปาฏิหาริย์

ทั้ง ๆ ที่พล.อ.เปรม อดุสสำหรับส่งคนไปบอกเตือนก่อนสมัครพรรคนั้นในฐานะเพื่อนทหารหาญว่า พล.อ.ชวลิต จะทำอะไร ขอให้ไตร่ตรองให้รอบคอบไม่อย่างนั้นจะเป็นการกระทำที่ทรยศต่อชาติ

ต่อมามี ตท.๑๐เป็นทหารแก่ แท้กันตบเท้าเข้าพรรคเพื่อไทยพร้อมหน้าทีเดียว ๕๒ คน หนีไม่พ้นอุปมาดัง ฝนตกชุกหมูไหล คนจัญไรไปรวมกันคงไม่ประหลาดอันใด ใครจะเข้าคอกไหน ในเมื่อทักษิณใช้เงินสั่งผีไม่แบ่งยังได้เลย

จึงเป็นการดีที่ความจริงปรากฏให้คนรู้ทัน เหมือนน้ำย้อมไหลไปหาน้ำ น้ำมันย้อมไปหาน้ำมัน

นอกจากบักจิวจะไม่นำพาต่อคำเตือนของเพื่อนผู้ใหญ่แล้ว ไม่แค่วายยอมสยบชบพรรคमारเพื่อแม้วซึ่งโดนศาลสั่งยุบพรรคแล้วพรรคเล่าซ้ำซาก ตั้งแต่ไทยรักไทย มาเป็นพลังประชาชนจนถึงเพื่อไทยที่สืบทอดเชื้อชัวไม่มีวันสูญพันธุ์สักที

ล่าสุด พล.อ. ชวลิต ชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าบ้าน โดยบินไปพบฮุนเซนที่พนมเปญโดยเข้าข้างเขมรทุกอย่าง ทำตัวเป็นกระโถนให้สมเด็จฮุนเซน บ้วนน้ำลาย ขยี้ศักดิ์ศรีไทย คือหาว่าทักษิณไม่ได้รับความเป็นธรรมทางการเมือง ทำประโยชน์ประเทศมานาน ทำไมวันนี้เขาไม่มีแผ่นดินอยู่

เมียฮุนเซนถึงกับร้องไห้ส่งสาร เขมรมีสิทธิ์อุ้มชู
ทักษิณขนาดสร้างบ้านใหญ่ให้อยู่อย่างสมเกียรติโดย
ไม่ถึงว่าเป็นผู้ร้ายข้ามแดน เพราะผู้นำเขมร
อ้างสงเคราะห์ว่า ทักษิณเป็นโทษคดีการเมือง

ความจริงที่ทักษิณต้องโทษอาญาคดีโกง
ตามกระบวนการยุติธรรม เป็นเรื่องรับรองโดย
นานาอารยประเทศ เช่น อเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส
เยอรมัน และสหภาพยุโรปต่างไม่ต้อนรับ น.ช.
ทักษิณทั้งนั้นเลย

สมเด็จฯ ฮุนเซนกล้าก้าวร้าวบุกรุกล้ำอธิปไตย
แดนเขาพระวิหารอ้างเขตทับซ้อน เขียบบหน้าไทย
ต่าง ๆ นานา เขาฉวยโอกาสทำได้เพราะมีทหาร
ทรยศและรัฐบาลชายชาติไม่ขาดสาย

ทักษิณหลงคิด หมดสิทธิ์สร้างศักดิ์ศรี

ก่อนอื่นขอคารวะ นพ.ประเวศ วะสี ผู้เขียน
จ.ม.เปิดผนึกถึงทักษิณ ผู้น้อยใคร่ขออนุญาตจับ
บางประเด็นสำคัญมาวิจารณ์ต่อบ้าง คือมีทั้งเห็น
ด้วยและเห็นต่างตามภูมิ

๑. ทักษิณเป็นคนมีศักยภาพยิ่งกว่าใคร ๆ ใน
แผ่นดินที่จะบันดาลให้เกิดปั่นป่วนหรือสงบก็ได้...

ทั่วไปคงยอมรับว่าทักษิณเคยมีอิทธิพลสูงมาก
ล้นจริง เฉพาะช่วงสั้น ๆ ตอนตั้งพรรคไทยรักไทย
ใหม่ ๆ ชูคำขวัญคิดใหม่ทำใหม่ ประกาศคุณภาพ
ตัวเองว่าผมพอแล้ว ในตอนนั้นเขายังรวบไม่ก็
หมื่นล้านเลย เมื่อรู้จักพอก็น่านับถือ แถมคุยโตว่า
แต่นี้จะขอแทนคุณแผ่นดิน...ใคร ๆ ต่างหลงเชื่อ
เต็มเปา

นี่ไม่ถึงเลยว่าจะมาเป็นคนโคตรโกงพาโกง
ทั้งโคตรซ้ำร้ายแพร่เชื่อทุนนิยมสามานย์ระบอบ
เลือดชั่วทั่วสังคมอย่างไม่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์

การที่ไทยรักไทย แฉงเกิดจนได้ใจศรัทธา
ท่วมท้น เพราะคนเบื่อประชาธิปไตยข้างไม่เอา
ไหนเสียเลย ดีแต่ตีฝีปากไปวัน ๆ เช่นยังไม่ทันได้
รับรายงาน หรืออะไร ๆ ก็แล้วแต่ข้าราชการเขา
จะเสนอ ชวนเชื่องช้า จึงไม่กล้านำหน้าราชการ
พลพรรคมักยึดอาชีพนักการเมืองน้ำเน่าเต่าตุ่น

จากรุ่นสู่รุ่น ผูกขาดจนร่ำรวยและทะเลาะ

ทักษิณฉลาดแกมโกง เหนือชั้นประชาธิปไตย
หรือชาติไทย คือโกงไปพลาถพรางบังหน้าด้วย
ประชานิยม ทำสวนผักซีไปพร้อมเพราะแสนรู้ดี
ว่าขึ้นตั้งหน้าโกงกินเท่าเดียวเดียวโดนจับรู้ทันง่ายไป
ทุกวันนี้ ทักษิณยังมีแรงแพลงฤทธิ์ปั่นป่วนไม่
น้อย และนับวันจะถอยกำลังเรื่อย ๆ อย่าฝันว่า
จะเพิ่มมวลเลือดแดงทั่วแผ่นดิน ไม่มีทาง

แล้วทักษิณจะนำพาสังคมสงบเย็นได้หรือ...ถ้า
ท่อน้ำเลี้ยงไหลน้อยลงคนเลือดแดงก็เบาบาง แต่
ทักษิณจะมีปัญญามันดาลลันตีสู่ที่ไหนกันหนอใน
เมื่อเขาไม่มีวันยอมแพ้ ไม่รู้สีกส์นักผิดสักนิดเลย
เช่นคดีคดีโกงต้องโทษ ต้องสมานฉันท์ เสีย
ประชาชนจากคะแนนเลือกตั้ง เป็นตัวพิสูจน์
ความบริสุทธิ์ของทักษิณ ทักษิณเลือกรับอำนาจ
ตุลาการ ถ้าตนชนะก็บอกยุติธรรมดี ถ้าตัวเอง
แพ้ก็อ้างโดนกลั่นแกล้ง วิบัติลันตีสืบปานนี้ นี่คือ
ทักษิณ

ฉะนั้น ถ้าจะเชื่อถือว่าทักษิณมีน้ำยาทำความ
สงบสุขให้เกิดขึ้นได้ น่าจะฟังเพียงตรรกะของ
การมองโลกในแง่ดีเกินไปหน่อยไหม โดยเฉพาะ
คำพระท่านยังว่าไว้ เมตตาเกินประมาณจะพบคน
พาลทั้งเมือง!

๒. ทักษิณสามารถเขย่าทุกองค์กรและสถาบัน
หลวมตัวหมด อาจมีข้อดีที่จะนำไปสู่การจัด
ระเบียบใหม่ แต่ก็สุ่มเสี่ยงเกินไปที่จะหลุดเข้าไปสู่
มือล้นมือล้น...

ทักษิณเป็นสาวกัทธิทุนนิยมสามานย์ เชิดชู
บูชาทุนนิยมเสรีสุด ๆ เราจึงเห็นเขาใช้เงินซื้อทุก
อย่างที่ขวางหน้า จากอำนาจทุนสัมปทานผูกขาด
ธุรกิจ ขยายมาสู่อำนาจการเมืองกระทั่งซื้อพรรค
จนสามารถผูกขาดรัฐสภา รวบอำนาจทั้งบริหาร
รัฐบาลและสถานะนิติบัญญัติ เกิดเผด็จการรัฐสภา
ปานนี้ ยังหลงเพื่อว่าเป็นประชาธิปไตย

ทักษิณพาสังคมจมปลักอบายมุขหวยเบอร์
กินสุบตีเมเสพบริโภคนิยมฟุ้งเพื่อเหอเหิม

ในยุคทักษิณ เราจึงเห็นการเปลี่ยนแปลง
อย่างขนานใหญ่เพราะอำนาจเงินทุน เลือกตั้งทุก

ระดับ ทุ่มทุนซื้อเสียงกันทุกหัวระแหง เกิด
ค่านิยม เงินไม่มา กาไม่เป็น

เมื่อการเมืองต้องใช้ทุนใหญ่ จึงเกิดการ
ถอนทุนหาผลประโยชน์ทับซ้อนมโหฬาร ดังเช่น
ทักษิณรวยล้นฟ้า เพียงเป็นนายกา ไม่นานปี

เคราะห์ดีที่เกิดปรากฏการณ์สนธิขึ้นมาต่อสู้อ
จนขยายตัวเป็นพันธมิตรฯ กระทั่งไล่ทักษิณโคตร
โก่งพื้นแผ่นดินไปได้ถึงทุกวันนี้ ประชาธิปไตย
ก้าวหน้าขึ้นมาเพราะประชาชนเข้ามามีอำนาจ
ผลักดันให้ต้องเปลี่ยนแปลง บ้านเมืองวิกฤติ
ร้ายแรง กลับกลายเป็นเกิดการเมืองใหม่ให้เห็น
เช่นชุมนุมพันธมิตร ๑๙๓ วัน

๓. การต่อสู้ตอบโต้กันไปมา อย่างที่เป็นไป
ขณะนี้ ไม่สามารถพาสังคมไทยออกจากหลุมดำ
แห่งวิกฤติการณ์ครั้งนี้ได้

วิกฤติของเราใหญ่ และลึกเกินกว่าที่การต่อสู้
แย่งชิงอำนาจกัน จะมีพลังพอบรรลุสังคมไทยออก
จากมหาวิกฤติการณ์ได้

เราต้องการอะไรที่ใหญ่กว่านั้น เรื่องใหญ่
ที่สุดคือจิตสำนึกใหม่...

ประเด็นข้อสรุปของคุณหมอข้างต้นนี้ ขอ
วิจารณ์เสริมต่อว่า การต่อสู้ทางการเมือง คง
ต้องแบ่งเป็นสองแบบ ฝ่ายการเมืองน้ำเน่าเก่า ๆ
ที่ยื้อแย่งผลประโยชน์กันอยู่ มันพ่ายเรือในอ่าง
ผลัดเปลี่ยนเวียนกันเสวยอำนาจ ทีเอ็งที่ซำก
แล้วแต่ มันพาลิ้นหวังว่าอะไรจะดีขึ้นตรงไหน เมื่อไหร่
ไม่มีวัน ส่วนสันติวิธีของพันธมิตรฯ นั้นตรงกันข้าม

อย่างไรก็ดี ในภาพรวม ช่วง ๔๐ ปีที่ผ่านมา
การเมืองภาครัฐทั้งนักการเมืองและข้าราชการ
ตกต่ำเลวทรามลง ในขณะที่การเมืองภาคประชาชน
ประชาธิปไตยนอกสภากลับก้าวหน้าดีขึ้นจนเห็นหน้า
เห็นหลัง ไม่อาจดูถูกต่อไปว่าเป็นการเมืองข้างถนน

โดยเฉพาะ การรวมพลของชนชั้นกลางจาก
ชุมชนเมืองทั่วประเทศของพันธมิตรประชาชนฯ
ต่างมาด้วยจิตสำนึกใหม่ล้วน ๆ คือเสียสละ สันติ
อหิงสา อโหสิ เป็นสำนึกดีพื้นฐานโดยสายเลือด
วัฒนธรรมชาวพุทธที่อบรมบ่มนิสัยสืบทอดกันมา
ชาวพันธมิตรทั้งหลาย ต่างอดทนเสียสละ

ด้วยน้ำใจสำนึกดีตลอดการชุมนุม ๑๙๓ วัน

พันธมิตรฯ จึงได้นำร่องการเมืองใหม่ ด้วย
จิตสำนึกใหม่ เป็นจิตสาธารณะ สำนึกดีมีน้ำใจ
ซื่อสัตย์ เสียสละ กล้าหาญ ทำงานเป็น โดยเรา
ทั้งมวลต่างได้ทำแล้วไม่น้อย ทั้งกำลังทำอยู่ และ
กำลังพาทำต่อไป จนไม่น่าสงสัย

เพราะฉะนั้น การต่อสู้สันติวิธีของพันธมิตรฯ
จะเป็นลือเลื่องหรือแม้พรรคการเมืองใหม่ก็ตาม
พยายามหลีกเลี่ยงการสู้รบตบตีกับใคร ๆ อยู่แล้ว
อย่างเก่งก็ป้องกันตัวเองบ้างเท่านั้นแหละวิญญูชน
จึงน่าจะแยกแยะวิถีทางต่อสู้ที่แตกต่างจากพวก
รุนแรงเถื่อนถ่อยทั้งหลาย ชนิดเป็นชาวกับด่า

ปัญญาชนควรประจักษ์ให้ชัดเจนว่า ผู้ชุมนุม
โดยสงบปราศจากอาวุธเช่นชาวพันธมิตรฯ ซึ่ง
ไม่เคยคิดสร้างศัตรูเป็นคู่แค้นกับใคร ๆ ย่อมไม่
อยู่ในวิสัยจะไปหาเรื่องก่อวิวาททะเลาะแบบเด็ก
ก๊วยตีกันเพราะขาดสำนึกและวุฒิภาวะ

สันติอหิงสาจึงพาขับเคลื่อนพันวิกฤติได้อยู่

๔. คุณทักษิณคุณเป็นคนมีศักยภาพสูงที่จะทำ
เรื่องใหญ่ ปลอ่ยความแค้นหรือการคิดแก้แค้น
ใดๆ เพราะมันอยู่ในอกุศลภูมิแห่งโลภะโทสะโมหะ
เท่านั้นเอง คุณต้องไปทำเรื่องใหญ่กว่านั้น คือ
เรื่องการสร้างจิตสำนึกใหม่ของคนไทยทั้งหมด
และมนุษย์ในโลกด้วย ด้วยศักยภาพของคุณ ผม
คิดว่า คุณสามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้....

ทัศนคติของหมอประเวศข้างต้น คงอยากให้
กำลังใจ น.ช.ทักษิณมากลั่นเหลือจริง ๆ ยากที่จะมี
ใครเมตตาเอื้อเฟื้อมโหฬารพันลึกปานนี้ได้ ออก
จะนำทิ้งในน้ำใจกว้างใหญ่ทั้งไม่นำดูแคลนด้วย
เจตนาปรารถนาดีแท้ ๆ

แต่นั้นอีกแหละ ท่วงอยู่หนอยว่าคนซื่อ
ทักษิณจะมีปัญหาเกิดดวงตาเห็นธรรมตามได้แค่
ไหนบ้างไหมเอ๋ย เกรงว่าคุณหมอจะเสียแรงเปล่า
ซะมากกว่าเป็นแน่เชียว

อย่างไรก็ตาม สำนึกดีหรือมีจิตสาธารณะ
กล้าลดละ เสียสละเพื่อมวลชนอะไรต่าง ๆ เรา
ท่านล้วนมีในตัวเองสุดแล้วแต่จะมากน้อยตื่นลึก
หนาบ้างอย่างไร

ไม่ว่าใคร ต่างมีกิเลสตัณหาอวิชชา พาอำนาจจิตฝ่ายต่ำของพรคมาร ต่อลัฐขัดแย้งกับอำนาจจิตฝ่ายสูงของพรคเทพ อยู่ตลอดเวลา

แล้วทำไฉนถึงจะโปรดสัตว์นรกผีเปรตอสุรกาย อำนาจจิตอสุรกายทั้งหลาย ให้มันหยุดเวียนว่ายตายเกิดในจิตวิญญาณทุกเมื่อเชิ้อวัน

จุดเริ่มต้นสำคัญอันนี้ อยู่ตรงที่จะสมานฉันมิตรกับใครดีก่อนบ้าง เห็นตัวอย่างทักษิณ เริ่มต้นตั้งทำคิดใหม่ทำใหม่ ผมพอแล้ว จะแทนคุณแผ่นดิน เสร็จแล้วทำได้อยู่กี่วันไม่ทราบ ทำไปทำมารวยและสิ้นดี

ตอนเกิดคดี ๗๓,๐๐๐ ล้าน ท่านมหาจำลอง เคยแนะนำให้ตัดใจจ่ายภาษีโดยดีสัก ๒๖,๐๐๐ ล้าน ทักษิณยังใจไม่ถึงเลย

ทุกวันนี้ ทักษิณ แวดล้อมด้วยมิตรสหายเสียสิ่งกระเทิงแรดล้วนไม่ห่างค่ายทุนนิยมสามัญ เช่น เหลื่อมดาวเทียม สามเกลอหัวขวด จิวหวาน เลียบ และสมเด็จจุนเซนคอยส่งเสริมโลกโมโทะสัน

คำพระท่านว่า คบคนเช่นใด ย่อมเป็นคนเช่นนั้นแล ก็คิดดูเถาะ ผ่านเดือนปี กิเลสตัณหาจะหนาบางข้างไหนแน่ มีแต่ถล่อมลิกสุตมิตมิต ทักษิณ จึงเป็นตัวอย่างผู้นำสงสารแสนสมเพช หาตัวเทียบยากมากแน่นอน ใครได้เห็นเป็นอุทาหรณ์ สอนใจอย่างไรบ้าง

สรุปสังฆราชทักษิณ เป็นน้ำชาล้นถ้วย หมดท่าจะเต็มเต็ม ลำพังแค่แพ้เป็นพระชนะเป็นมาร ยังจัดการตัวเองแค่คนเดียวไม่เป็น จะกล่าวไปโยกับการเปลี่ยนแปลงโลกหม่อมวล

ยิ่งทักษิณไม่เคยสำนึกผิด ไม่คิดกลับใจอย่างองคุสิมัล แล้วใครจะเอาไปใช้งานอย่างไรไหว โคตรโง่งต้องรับกรรมทันตา สังคมควรถล่มยับย่ำให้จมปลิวที่เป็นมนุษย์มหาภัยหนักแผ่นดิน ทักษิณตายแล้วจากผู้นำการเมือง ดอกฟ้าโลงรอวันเผาเท่านั้น

ครั้นหันมามองนายกฯ อภิสิทธิ์คนชื่อลัตย์ นำเชิดชู แต่ผิดตรงที่เป็นลูกศิษย์ชวนเชื่องช้า ออกเสียตายท่านอภิสิทธิ์ยังชี้ขาดเพราะพลาดท่าสมานมาร พาลพาเข้าฝูงกา นำเสียดตายไปค

คนพาลพาลพาไปหาผิด ทำไปทำมาหนีไม่พ้น พายเรือให้โจรนั่ง ยิ่งฟังเสียงข้างมากแม้ลากลงนรกตกเทวก็ยิ่งต้องยอม ดูน่าสังเวชกับประชาธิปไตยไร้ธรรมสำนึก ดีปานนั้น ยิ่งไม่นำพาวิสัยทัศน์ลัตบุรุษนอกสภาอีกด้วย ย่อมมีหวังพังกับฟังไม่ช้านาน

ในทางกลับกัน แทนที่จะปล่อยให้สภาพวกมากลากทางโจรสมานฉันท์กันแคบ ๆ ฝ่ายอุตรีทำไต่ยังงถึงไม่เห็นหัวพันธมิตรฯ กลุ่มพลังศีลธรรมที่ทำให้อภิสิทธิ์ขึ้นมาผงาดวันนี้ได้ แล้วไม่ยกเร่งปฏิรูปการเมืองบ้าง

ปัญญาชนเสียงข้างน้อยต้องหาญกล้าทำไปตามควร ดังเช่นปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล จุดประกายลาภไล่ทักษิณ จนขยายขบวนการต่อสู้มากมวลเป็นพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตย กระทั่งไล่ทักษิณออกไปได้สำเร็จ

ในสังคมทุกแวดวงคนฉลาดน้อยย่อมมีมาก คนฉลาดดีย่อมมีน้อยกว่า ในวงการที่หวังจำเรียมจำเป็นต้องเดินหน้าโดยปัญญาชนผู้เสียงข้างน้อย ซึ่งเป็นคนกล้าหาญพาทำสิ่งควรโดยชอบธรรม

เสร็จแล้วคนส่วนใหญ่ค่อยเห็นคล้อยศรัทธาตามจริง

ดังนั้น ประชาธิปไตยที่ไม่ขาดธรรมาธิปไตย จะแจ้งเกิดพร้อมก้าวหน้าด้วยดี คือมี**วุฒิธรรม ๔**

๑. คบหาสัตบุรุษ เป็นจุดสร้างคน ก่อสังคม สิ่งแวดล้อมดี ตั้งแต่ในสภา สภาใดไร้สัตบุรุษ ไม่เป็นสภา พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

๒. ศึกษาศีลธรรม การเมืองต้องกล้าจนกล้าให้ ค่าของคนอยู่ที่การให้ไป ไม่ใช่ไปแย่งชิงจนได้มา

๓. โยนิโสมนสิการ ทำสำนึกดีให้ลึกซึ้งถึงจิต

๔. ธัมมานุธัมมปฏิบัติ ประพฤติธรรมให้สมควรแก่ธรรม คือเอาจริงให้ได้ตามที่รู้ดีนั้น ๆ

จากการเปลี่ยนแปลงตัวเองนำหน้า จนเกิดหม่อมวลศรัทธา กล้าพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน แก่การเมืองทุนนิยมสามัญ กู้เศรษฐกิจบุญนิยมพอเพียง ให้พ้นภัยจัญไรอปริยชน จนเกิดปาฏิหาริย์เหลือเชื่อปานนั้น ให้จงได้.

☞



คดีเพชรซาอุฯ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ต้องโทษประหารชีวิต เนื่องจากมีการยกยอกหรือปล้นซ้อนปล้น และฆาตกรรม ผู้ครอบครองเพชรในขณะนั้น
แม่ลูกที่ตาย ถูกกักขัง ถูกทรมาน ในพื้นที่หวงห้ามของนายตำรวจใหญ่ ซึ่งเป็นแหล่งช่องสุ่มมือปืน และบริวาร !

ปัญหาบ้านเมือง ล้วนมาจากอำนาจรัฐ... จึงต้องมีกลไกตรวจสอบ



● ภาพผู้จัดการ

คดีเพชรซาอุฯ ยืดเยื้อยาวนานกว่าที่คิด และซับซ้อนเกินกว่าที่เรา
คจะนึก
ประเทศซาอุฯ ตอบโต้ประเทศไทย ด้วยการส่งคืนแรงงานจากเมือง
ไทยทั้งหมด
คดีเพชรซาอุฯ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ต้องโทษประหารชีวิต เนื่องจาก
มีการยกยอกหรือปล้นซ้อนปล้น และฆาตกรรม ผู้ครอบครองเพชร
ในขณะนั้น

แม่ลูกที่ตาย ถูกกักขัง ถูกทรมาน
ในพื้นที่หวงห้ามของนายตำรวจใหญ่
ซึ่งเป็นแหล่งช่องสุ่มมือปืน และบริวาร
หลากหลาย!

เขตหวงห้ามหรือซุ้มเหล่านี้ ระดับ
ผู้ใหญ่หลายสิบคนมีกัน

และเป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ ว่าจะเกิด
ในยุคนบ้านเมืองเป็นประชาธิปไตย!

วิกฤติของบ้านเมืองตลอดมา มัก
จะเกิดจากการ “คึกคะนองในอำนาจ”
ของตัวเอง

คติโบราณ “power corrupts”
ยังคงยั่งยืนและคงทน

อำนาจ ทำให้เกิดความขมขื่น ที่
จะทำอะไรตามอำเภอใจ ตามผล
ประโยชน์ตัวเอง

ลัทธิคอมมิวนิสต์ เมื่อหลายสิบปี
ก่อนเกิดจาก

- ความยากจน ที่รัฐดูแลไม่ทั่วถึง
- ความคับแค้น ที่เจ้าหน้าที่รัฐ

เป็นผู้กระทำ

“ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นมีการกดขี่
ข่มเหง”

“ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นมีการฉกฉวย
เบียดเบียนหาผลประโยชน์ใส่ตัว”

“การเมืองใหม่” ของท่านผู้รู้ จะ
หมายถึงการปรับตัวของ “ข้าราชการ”
และ “นักการเมือง” ไปพร้อม ๆ กัน!

มีฉะนั้นแล้ว ประชาชนก็จะมีเลือก
๒ ตัวที่คอยกัดกินกวางคือประชาชน!

สมัยรัฐบาลทักษิณ เป็นยุคฟูเฟื่อง
ของนักการเมืองที่กดขี่ราชการจน
อยู่หมัด!

แต่สุดท้าย นักการเมืองก็คือกิน
เลือกตัวแรกเพื่อมาเพิ่มพลังให้ตัวเอง
เพื่อเลือกตัวใหม่ที่ใหญ่กว่าเก่า!

ศัตรู หรือฝ่ายตรงข้าม ของ

รัฐบาลทักษิณถูกสอยลงอย่างเจียบ ๆ
ราวกับยุคัลคาโปนที่ไร้เสียง

องค์กรอิสระ เพื่อหวังตรวจสอบ
รัฐบาลกลับถูกรุกราน-ยึดครอง ด้วย
คนของรัฐบาล!

และมาล้มครืนด้วยพลังของการ
เมืองภาคประชาชน!

ประวัติศาสตร์ต้องจดจำ และ
เรียนรู้เพื่อการเดินทางสู่อนาคต

อำนาจ อาจทำให้มัวเมา องค์กรที่
มีอำนาจจำเป็นต้องตั้งองค์กรอิสระ
เพื่อตรวจสอบมิใช่เพื่อถ่วงดุล!

อดีตนายฯ อานันท์ ปันยารชุน
กล่าวไว้ว่า “ซื่อสัตย์และต้องโปร่งใส”

เราจะมีควมบริสุทธิ์ใจอย่าง
เดียวไม่ได้ต้อง “ตรวจสอบ” ได้ด้วย

ความซื่อสัตย์ ความมีหลักเกณฑ์
ยอมโปร่งใยย่อมพร้อมตรวจสอบ

**องค์กรอิสระเพื่อตรวจสอบภาค
รัฐ จำเป็นริบตั้งและห้ามควบคุม !**

๒

พฤติกรรมคนบ้าอำนาจ

การคุกคาม เป็นหนึ่งในพฤติกรรมของคนบ้าอำนาจ เขาจะป้องกันอำนาจของเขาด้วยการคุกคามคนอื่นก่อน ไม่ว่าคุณจะเสนอหรือแสดงความคิดเห็นอะไร เขาจะหาข้ออ้างมาตำหนิคุณได้เสมอ และเขาจะพยายามทำให้คุณรู้สึกผิดหรือละอายใจที่เสนอหรือคิดเช่นนั้น หรืออาจทำให้คุณรู้สึกอ่อนแอ ไร้คุณค่า คุณอาจไม่ทันสังเกตว่าเขาคุกคามคุณในลักษณะนี้ เพราะมัวแต่ยุ่งสำรวจว่าตัวคุณเองคิดผิดไปหรือเปล่า

(www.my dek-d.com)

เรื่องสั้น

● ธิดา แซ่ม้า (สัมมาสิกขา ศาสลือโคก)

“ไม่มีเวลารอแล้วนะ”

แม่เร่งให้ฉันไปเกี่ยวข้าว

ด้วยเกรงว่าจะไม่ได้กินข้าวใหม่ก่อนเปิดเทอม

ทำให้ปีนี้ในปีแห่งความสุขที่ฉันได้กินข้าวใหม่

พร้อมครอบครัวอีกครั้งหนึ่งในรอบหลายปี

ไม่มีเวลารออีกแล้ว



เวลานเวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน โดยเฉพาะช่วงปิดเทอม ปิดเทอมต้นปีนี้ ตรงกับช่วงที่บ้านของฉันมีงานในไร่มากมายที่ต้องช่วย แม่เหน็ดเหนื่อยแต่ฉันก็ยินดีที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ได้บ้าง

“ไม่มีเวลารอแล้วนะ” แม่เร่งให้ฉันรีบไปไร่ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

“เดี๋ยวหนูก็เปิดเทอมแล้ว ถึงข้าวยังสุกไม่หมด แต่แม่อยากให้หนูได้กินข้าวใหม่”

ฉันไม่ได้กินข้าวใหม่มาหลายปีแล้ว เพราะช่วงเวลาปิดเทอมไม่ตรงกับช่วงเวลาที่ยังข้าวในไร่สุก แต่ยังจำรสชาติและกลิ่นหอมชื่นใจของข้าวใหม่ได้เสมอ

“ยังงัยปีนี้แม่ก็อยากให้คุณกินข้าวใหม่ก่อนกลับไปเรียน” แม่บอกขณะก้าวออกจากบ้านไปไร่ข้าวด้วยกัน

ข้าวใหม่เป็นข้าวที่เพิ่งเริ่มสุก ข้างในเมล็ดข้าวยังไม่แข็งเป็นข้าวสารทั้งหมด บางส่วนยังเป็นน้ำนมข้น ๆ อยู่

การเกี่ยวข้าวค่อนข้างยากกว่าปกติ เพราะข้าวในไร่สุกไม่พร้อมกัน แม่บอกฉันว่า “ถ้าแม่ไม่หว่านปุ๋ยเพิ่มข้าวคงสุกพร้อมกันหมด พอใส่ปุ๋ยเพิ่มทำให้ข้าวบางส่วนแตกยอดใหม่ออกรวงช้าลง”

แม่กับฉันต้องค่อย ๆ เลือกเกี่ยวข้าวที่สุกก่อนเป็นหย่อม ๆ จึงช้ามาก แต่เป้าหมายวันนี้ของแม่ไม่ได้ลดน้อยลงเลย ถึงแม้ต้องเสียเวลาเลือกเดินเกี่ยวตรงโน้นทีตรงนี้ที ก็ต้องเกี่ยวให้ได้อย่างน้อยสองกระสอบ เวลานำไปสีจะได้ข้าวสารหนึ่งกระสอบเต็ม

ใจฉันรู้สึกท้อแต่หันไปมองดูแม่ที่ทำงานกระฉับกระฉ่ง ทำให้รู้สึกมีพลังขึ้น แต่พอนึกถึงว่าเกี่ยวเสร็จแล้วยังต้องพาดให้เมล็ดหลุดจากรวงอีก แถมข้าวสด ๆ ที่ยังไม่ตากให้แห้งก็พาดให้หลุดยาก ข้าวเมล็ดยังเหนียวอยู่ต้องใช้แรงเยอะเลยรู้สึกเหนื่อยล้าหน้าขึ้นมาอีก หันมามองงานเกี่ยวตรงหน้าก็อดนึกไม่ได้ว่า กระสอบเดียวจะเกี่ยวได้หรือเปล่านะนี่

ยามเช้าลมพัดพาสายหมอกบาง ๆ ลอยผ่านอากาศเย็นสดชื่น ฉันสูดลมหายใจลึกยาวบรรยากาศในไร่ข้าวทำให้ผ่อนคลาย รู้สึกมีความสุข ๆ ที่ได้ทำงานเคียงข้างแม่ ปีนี้แม่ปลูกข้าวหลายไร่ แต่แม่ก็ยังบอกไม่เยอะหรอก ข้าวขึ้นไม่ค่อยดีเท่าไร หลังจากหยอดข้าวแล้วฝนขาดช่วงพอดี ปีนี้คงจะได้ข้าวน้อย เพราะฝนฟ้าไม่อำนวย

“ดูซิลูกข้าวหนักมากเลยขนาดกำเล็ก ๆ เอง” แม่ชูมือที่กำรวงข้าวเต็มกำให้ฉันดู เวลาทำงานแม่จะสดชื่นเบิกบานเหมือนไม่เคยเหน็ดเหนื่อยเลยทุก ๆ ครั้งที่แม่พูดถึงสิ่งต่าง ๆ แม่ดูอึดเอนกับสิ่งที่แม่ได้ทำ ได้เอาใจใส่มัน...ไร่ข้าวของเราไม่ค่อย

รกเหมือนของคนอื่น ๆ ฉันและพี่น้องมักจะบ่นเปรียบเทียบอยู่บ่อย ๆ ว่าทำไมต้องมาถางหญ้าบ่อยนัก ไร่ข้าวของคนอื่นรกรกว่าของเราอีก เขายังไม่ไปทำเลย แม่นิ่งฟังเฉย ๆ และไม่เคยเรียกร้องให้คนในครอบครัวมาช่วย

ข้าวในไร่แตกกอและออกรวงดีกว่าไร่อื่นรอบ ๆ แม่ไม่เคยใช้ยาฆ่าหญ้าแต่จะคอยถากถางอย่างเอาใจใส่

แดดเริ่มร้อน ฉันไม่ได้หยิบผ้าก๊อบหมวกมา ยังไม่ทันที่ฉันจะบ่นออกมา แม่ก็ยื่นผ้าก๊อบหมวกที่แม่สวมอยู่มาให้

“เฮ้อ ลูกใส่ชะแดดมันร้อน” ฉันไม่ได้ยื่นมือไปรับ คิดเป็นห่วงแม่เช่นกัน แล้วแม่ก็ก้าวเข้ามาใกล้คลุมผ้าและสวมหมวกให้ “ร้อนแค่นี้แม่ทนได้เพราะมันชินแล้ว”

ฉันน้ำตาซึมประทับใจความเอื้ออาทรของแม่พอตะวันตรงหัว แม่ชวนหยุดพักกินข้าว เราสองแม่ลูกกินข้าวกันตามประสาชาวนา ข้าวห่อใหญ่หมดไป ฉันรู้สึกเอิร์ดอ่อยมากไม่รู้ว่าเป็นเพราะกับข้าวฝีมือแม่ที่ฉันคุ้นชินหรือความเหนื่อยความหิวเป็นเครื่องชูรสที่ดี หลังกินข้าวเสร็จไม่มีเวลาให้พักเหมือนเคย เพราะต้องรีบพาดข้าวแม่ไปหอบข้าว ฉันเป็นคนพาด

แถวบ้านฉันจะพาดข้าวกับไม้กระดาน โดยตั้งไม้กระดานเอียง ๆ ข้าวจะหลุดออกจากรวงได้ดี การพาดข้าวแขนต้องแข็งแรงข้อมือต้องดี เพราะทำต่อเนื่องนาน กว่าพาดข้าวที่เกี่ยวข้องรอบเช้าเสร็จก็ประมาณบ่ายสามโมงแล้ว ข้าวยังไม่เต็มกระสอบได้เลย แม่จึงชวนฉันไปเกี่ยวข้าวต่อ กว่าจะได้กลับบ้านก็ใกล้ค่ำ ผ่านไปหกเจ็ดปีแล้วขณะที่ฉันไม่ได้มาร่วมเกี่ยวข้าวใหม่กินข้าวใหม่กับครอบครัว

รุ่งวันใหม่ เสียงฝัดข้าวของแม่ดังตั้งแต่มืดแม่ตื่นตั้งแต่ตี ๔ เพื่อฝัดข้าวที่พาดมาเมื่อวาน แม่ใช้กระดิ่งฝัดข้าวเอาฝุ่นละอองและข้าวฟ่อ (ข้าวลีบ) ออก ตอนฉันลุกมาแม่ฝัดข้าวเสร็จแล้วและเตรียมคั่วข้าวเปลือกให้หอมในเมล็ดข้าวแห้งก่อนนำไปสี

เป็นข้าวสาร

ข้าวใหม่ที่พวกเราเรียกกันนั้นหมายถึงข้าวที่ รวงยังไม่สุกเหลืองอร่ามเต็มที่ เปลือกยังมี สีเขียวอยู่บ้าง แป้งในเมล็ดข้าวยังมีบางส่วนเป็น เหมือนนํ้านมข้น ๆ จึงต้องคั่วให้แห้ง ใช้เวลา เกือบทั้งวัน แม่ต้องทนร้อนอยู่หน้าเตาไฟ บวกกับ อากาศที่ร้อนอบอ้าวปลายฝน แต่แม่เต็มใจทำ ไม่ขอร้องให้ใครช่วยเลย

“พรุ่งนี้จะได้กินข้าวใหม่แล้วนะ” แม่บอกฉัน หลังจากโรमानับแต่วันไปเกี่ยวข้าวก็สามวันเต็ม ๆ วันรุ่งขึ้นแม่ตื่นแต่เช้าเตรียมหุงข้าวใหม่ ทำงาน ในครัวกับพี่สะใภ้ ก่อนกินข้าวใหม่มื้อแรกนั้น พ่อ ซึ่งเป็นผู้นำครอบครัวต้องทำพิธีกรรม เรียกปู่ทวด ย่าทวดซึ่งเป็นบรรพบุรุษมากินข้าวใหม่ก่อน คน ในครอบครัวจึงจะกินได้ ฉันทำหน้าที่ไปเรียกเชิญ ลุงป้าน้าอา หมูญาติ ๆ มากินข้าวใหม่ด้วยกัน พร้อมหน้าพร้อมตาแล้วจะเวียนกันไปกินข้าวใหม่ ของแต่ละบ้าน สร้างสัมพันธ์ใจผ่านข้าวใหม่หอม หวานนุ่มลิ้น น้ำข้าวของข้าวใหม่ก็ขึ้นหอม ไม่ต้องมีกับข้าวก็อร่อยแล้ว

การกินข้าวใหม่เป็นประเพณีที่สำคัญอย่าง หนึ่งของคนม้ง เป็นการแสดงความกตัญญูต่อ บรรพบุรุษ แสดงความเอื้อเฟื้อต่อครอบครัวข้าง บ้านใกล้เคียงให้ได้ยิ้มเเม้มกับเรา เป็นการ สร้างความสัมพันธ์อบอุ่นในหมูญาติพี่น้อง

ฉันมีความสุขกับประเพณีกินข้าวใหม่ในช่วง ลั้น ๆ ก่อนเปิดเทอมเดินทางกลับศาลาโคกใน วันรุ่งขึ้น แม่เตรียมข้าวใหม่ใส่ถุงผ้ากำชับว่า “เอาไปหุงให้อาตมากิน” อาตมาในความหมายของ แม่ก็คือสมณะสิกขมาตุซึ่งเป็นนักบวชชาวอโศก นั้นเอง ฉันรู้สึกตื่นตันใจในศรัทธาความมุ่งมั่น ของแม่มาก

วันหุงข้าวใหม่ถวายสมณะ สิกขมาตุ ฉันมี ความสุขมากที่ได้สานต่อความปรารถนาของแม่ คนที่ศาลาโคกต่างก็ชื่นชมกับความหอมนุ่มของ ข้าวใหม่ บางคนก็อายุยาวกล่าวถึงรสชาติว่า คุ่น ๆ เหมือนข้าวลัมย์ก่อนที่เคยกิน ฉันส่งใจไป

ถึงแม่ “แม่หายเหนื่อยแล้วนะ คนที่นี้ชื่นชมข้าว ใหม่ของแม่มาก” ฉันเองก็หายเหนื่อยที่ได้ทำตาม ที่แม่สั่งไว้

การกินข้าวใหม่อาจไม่สลักสำคัญนักสำหรับ คนอื่น ที่ไม่เห็นคุณค่า แต่สำหรับพวกเรา ชาวม้งมันคือชีวิตจิตวิญญาณ เป็นการรักษา วัฒนธรรม ทำให้เด็ก ๆ ซาบซึ่งคุณค่าของ หยาดเหงื่อแรงงาน ไม่ต้องรวยล้นฟ้า แต่คนจน อย่างพวกเราก็มีความสุขกันอย่างง่าย ๆ ธรรมดา ๆ เพียงแค่ได้กินข้าวใหม่พร้อมหน้าพร้อมตากัน

“ไม่มีเวลารอแล้วนะ” ที่แม่เร่งให้ฉันไปเกี่ยว ข้าว ด้วยเกรงว่าจะไม่ได้กินข้าวใหม่ก่อนเปิด เทอม ทำให้ปีนี้ปีนี้ปีแห่งความสุขที่ฉันได้กินข้าว ใหม่พร้อมครอบครัวอีกครั้งหนึ่งในรอบหลายปี และเมื่อได้หุงข้าวใหม่ให้ลุงป้าน้าอาตายายพี่น้อง ผองเพื่อนที่ศาลาโคกได้ลิ้มรสชาติกัน ความ อิ่มใจนั้นก็ยังคงอยู่จนถึงบัดนี้ จริงซึนะ ถ้าเรา ทำสิ่งดี ๆ ได้ทันเวลา ไม่มีวรอช้าอยู่ เรื่องดี ๆ ก็ จะเกิดตามมาอีกมากมาย

ท่านสมณะบอกว่า เมื่อไม่นานมานี้ พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ตอบปัญหาตอนหนึ่งในรายการ สงครามสังคม ธรรมะการเมืองว่า “นี่มันกลียุคแล้ว พวกเราต้องมารวมกัน ไม่มีเวลารออีกแล้ว” พ่อท่านเร่งเร้าญาติธรรมให้มารวมพลังกันทำงาน ศาสนา ช่วยสังคมช่วยโลก และบอกอีกว่า “การ สอนให้คนศึกษาเรียนรู้ เพื่อหลุดพ้นจากโลกีย์ อาตมาเห็นดีเห็นชอบ แต่เห็น้อยก็จะทำ ไม่ทำ จะทำต่อไปจนกว่าไม่มีแรงจะทำ”

ฉันนึกถึงความเหนื่อยของตัวเองตอนที่ เกี่ยวข้าวฟาดข้าวแล้ว... เทียบไม่ได้เลยแม้สัก น้อยนิดกับความเห็นดีเห็นชอบของพ่อท่าน แต่ พ่อท่านก็ไม่ท้อ เพราะ...

ท่ามกลางกลียุค งานศาสนา “ไม่มีเวลารอ อีกแล้ว” ๓

คำไทยนำรู้
นักแผ่นดิน : ว.ไม่รู้คุณของแผ่นดินที่อาศัย,
ทรยศต่อบ้านเมืองของตน, เสนียดล้นคม

รักหฤโหด



๑. คนรักหงส์ !!!?



๒. รักต้องฆ่า !!!?

สามีหน้า... ขอลืมได้กลับมา
เป็นพ่อลูกคนอื่น...! พี่เลี้ยง! ลุง!
ใจรู้อาจจะเกิด
มาเป็นชาติกับ
คนแบบนี้กัน!!
คนโบราณนี่
แบบนี้ คือ
พวกวิปริต
นะ...เพ!



๓. ทำให้แตกแยกด้วยรัก และ รักดี !!!?



๔. นางแก่... นางล้ม รัฐธรรมนุษย์ เพื่อให้เกดรัก-สามดี !!!?



>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)



● ภาพ ดินทิน

“ปกติ”ของคนที่“มีศีล”
จึงได้แก่ คนที่ไม่ละเมิดศีล
ข้อที่ศาสนาห้ามไว้ให้
“เว้นขาด” (เว้นขาด) นั้นๆ ได้
อย่างเป็น“ปกติ”
โดยตนไม่ต้องฝืน ไม่ต้องทน
ไม่ยากลำบากอะไรเลย

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดีของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ



[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“ทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“ทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่ทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์

ผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด] ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “จรรยา”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีสักก** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เห็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมนุสสรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรรม)นั้นๆจริง]

ก็พระพุทธพจน์ที่นำมายืนยันให้เห็นอยู่ไหนไหนว่า “ศรัทธา”ที่เจริญขึ้นสูงขึ้น นั้นยังจะ“เข้าสู่บริษัท” ซึ่งก็คือ **เข้าสู่สังคมหมู่คณะบุคคล** ตามพระพุทธพจน์เรื่อง “ศรัทธา”ที่เรากำลังอธิบายกันอยู่เหมือนอย่างเห็นอยู่ต่างๆ มัยล่ะ เพราะยิ่งจะสัมพันธ์อยู่กับหมู่ชนสังคมเป็น “ธรรมกถึก” แสดงธรรมแก่คนมีประโยชน์ต่อหมู่ชนเป็นอันมาก(พหูชน ทิตายะ) **มิใช่แค่..อยู่ในสถานที่เงียบสงบดำรงอิริยาบถเดี่ยวไปแต่ผู้เดียว** อยู่เท่านั้น เห็นชัดใหม่ว่า ชัดแย้งกัน หรือไม่สมบูรณ์ตรงไหน อย่างไร

“ความสงบสงัด”หรือ“วิเวก”ที่เป็น**ผลของการบรรลุธรรม**นี้ จึงมิใช่เพียงหมายเอาแต่ความไม่อีกกระที่กครึกโครมของสถานที่ แค่ความเงียบของสิ่งแวดล้อมหรือแค่ดำรงชีวิตโดดเดี่ยว เทียบไปแต่เดียวตายเท่านั้น

และ“กายวิเวก”ก็ดี “จิตวิเวก”ก็ตาม ก็ไม่เพียงแต่หมายเอาการอยู่นิ่งๆของกาย การไม่กระตุกกระตักของกายเท่านั้น คือความสงบทางกาย(กายวิเวก) เพราะคำว่า“กาย”นี้ มีให้หมายเอาแต่ทางวัตถุ แค่ความหยาบเพียงภายนอกหรือแค่ร่างกาย แต่หมายถึง**ความประชุมของเจตสิกธรรม**อันได้แก่ **เวทนา สัญญา สังขาร** นั้นต่างหากคือ ปรมัตถ์

หรือเพียงแต่การอยู่นิ่งๆของ“จิต”ที่สงบไม่คิดไม่นึก อยู่ในภายในภวังค์ ไม่ได้รับรู้เต็มอายตนะ ๑๒ ตาหูจมูก ลิ้นกาย..ปิด ไม่รับรู้ และไม่ทำงานอะไรคือความสงบสงัด หมายเอาแต่การอยู่เฉยๆ การอยู่เฉยๆ การไม่มีอะไรรับรู้ ไม่มีอะไรกระทบสัมผัส การไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับหมู่เหล่า กับกลุ่มชนสังคมที่เรียกว่า“บริษัท” ซึ่งเป็นการหนีปลีกไปจากสังคม ดังเห็นความขัดแย้งอยู่ชัดๆ ว่า มันปลีกจากสังคมบริษัทหมู่กลุ่มคน **ไม่ใช่“เข้าสู่บริษัท”หรือเข้าสู่หมู่สังคม** หรือ**ไม่เป็น“ประโยชน์ต่อหมู่ชนเป็นอันมาก”** (พหูชนทิตายะ) เพราะนั่น..มันเห็นอยู่ไหนไหนที่ว่า เอาแต่ตัว

ผู้เดียว ประโยชน์ตนเองแต่ผู้เดียว เทียบแต่ผู้เดียว ต่างหาก พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ในข้อ ๒๖ ข้อ ๓๐ ข้อ ๓๔ และข้ออื่นๆอีกมากที่พระพุทธรเจ้าตรัสยืนยัน**“ปรมาตถธรรม”**ของพระองค์ว่า **คัมภีรา** (ลึกลับ) **ทุพพสา** (เห็นได้ยาก) **ทุรานุโพธา** (รู้ตามได้ยาก) **สันตา** (สงบอย่างเป็นปรมาตถ) **ปณินตา** (ประณีตลุ่มลึกยิ่ง) **อตักกาวจรา** (จะคาดคะเนต้นเดาเอาไม่ได้) **นิปุลนา** (ละเอียดพิเศษ) **ปัลลิตเวทนียา** (รู้ได้เฉพาะบัณฑิตที่บรรลุอารยธรรม)

ดังนั้น คำว่า**“วิเวก”** อันหมายถึงแค่ **การหนีเข้าป่าไปอยู่โดดเดี่ยวแต่ผู้เดียว ออกไปจากสังคม แล้วก็หลงว่าความเจ็บเพราะหนีห่างจากวัตถุภายนอก คือ “สงบ” หลงว่าไม่มีความวุ่นวายของสังขารภพแล้ว คือ “สงบ” และหลงติดอยู่ในป่า ว่านั่นคือ “ได้ความสงบ”** แล้วนั่นเป็นความหลงผิดแท้ๆ

เพราะนั่น..ยังไม่ใช่**“ความสงบ”**ที่เป็น**ปรมาตถธรรม**ยังเป็นเพียงคำอธิบายให้เห็นนัย**“ความสงบ”**ของ**สมมติธรรม**ที่เป็นเชิงรูปธรรมหรือเชิงปุคคลาธิษฐานอันเป็นเบื้องต้นเท่านั้นเอง ยังไม่ใช่**“ความสงบ”**อันเป็น**“ปรมาตถธรรม”**ซึ่งหมายถึงการบรรลุมรรคผลเป้าหมายแท้จริงเลย

ลองฟังคำตรัสของพระพุทธรเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ **“อุปาสิสูตฺร”** ดูบ้าง มียืนยันอยู่ได้ๆชุดๆดังนี้

“ครั้งนั้นแล ท่านพระอุบาลีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ปรารถนาเพื่อสร้อยเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ อยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยากยากที่จะอธิภมฺยในการอยู่ผู้เดียว (ทุกครั้ง ปวิเวกัง ทฺรภิมัง เอกัตเต) ป่าทั้งหลายเห็นจะน่าใจของภิกษุผู้ไม่ได้สมาธิไปเสีย ดูกรอุบาลี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ ว่า เราเมื่อไม่ได้สมาธิ จักสร้อยเสนาสนะ คือ **ป่าและราวป่าอันสงบ** ผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ **จักจมลง** (สังสัทฺติ) หรือ**จักพึงชาน** (อุปปิลวติ) ...เปรียบเหมือนกระต่ายหรือเสือปลาลงสู่ห้วงน้ำใหญ่ หวังจะเอาอย่างข้างใหญ่สูง ๗ คอก หรือ ๗ คอกกึ่งกระต่ายหรือเสือปลานั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ **จักจมลง**

(สังสัทฺติ) หรือ**จักจลยชฺชน** (อุปปิลวติ)

ชัดเจนใหม่ว่า **ป่าและราวป่าอันสงบ อยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยาก “ยากที่จะอธิภมฺยในการอยู่ผู้เดียว”** เห็นใหม่ว่า **“วิเวก”**หรือ**“ความสงบ”** **ไม่ใช่**หมายถึง**เข้าป่าหรือราวป่าอันสงบ หรือหมายถึงความเงียบสงบของป่าของราวป่า** หรือแม้แต่**“การอยู่ผู้เดียว”**ก็**ไม่ใช่**เรื่องง่ายที่จะทำให้เกิด**“ความสงบ”**อันเป็น**ความอธิภมฺยที่ผู้ปฏิบัติจะพึงได้พึงบรรลุถึง**

ป่าหรือราวป่าอันสงบ ก็เป็น**“ความสงบ”**ชนิดหนึ่งแน่นอน แต่มันคนละชนิดกับ**“วิเวก”**ตามที่หมาย มันคนละฝา คนละตัว **“ความสงบ”**นั้นเป็น**“สมมติสังขาร”** มันยังไม่ใช่**“ความสงบ”**ที่เป็น**“ปรมาตถสังขาร”** ถ้าคุณไปสู่อป่า คุณก็ได้**“ความสงบ”**นั้นทันที โดยไม่ต้องปฏิบัติอะไร ถึงป่าก็สำเร็จความสงบแล้ว แต่**“ความสงบ”**ที่เป็น**มรรคผล** คุณต้องปฏิบัติจึงจะเกิด**มรรคผล** มันคนละฝาคคนละตัวกันแท้ๆ

ก็คล้ายกันกับ..ที่คนทั่วไปยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ได้ง่ายๆ ถึงความเป็นฝาค-เป็นตัวว่า **คนที่ทำดี ก็ต้องได้ดี คือ “ได้ดี”**ที่เป็น**“กรรม”**(ทำ) แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังไปเข้าใจว่า **คนทำเลวแล้ว “ได้เงิน”** หรือ**คนทำเลวแล้ว “ได้ลาภได้ยศ ได้สรรเสริญได้สุข”**ว่า คือ**“ดี”** ที่คนผู้**“ทำเลว”**ได้ หิ้งๆที่**“เงิน”** หรือ**“ลาภยศสรรเสริญสุข”**มันไม่ใช่**“กรรม”** มันไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่า**“ทำ”**หรือ**“การกระทำ”** มันเป็นแค่**“ผล”** มันยังไม่ใช่**“ตัว”**ของ**“กรรม”** มันไม่ใช่**“ตัวการกระทำ”** ไม่ใช่**“ผล”**ที่เป็น**“กรรมอันทำแล้ว”** ซึ่งหมายถึง**“วิบาก”**

“เงิน”หรือ**“ลาภยศสรรเสริญสุข”**มันคือ**ฝาคหม้อ “กรรม”**หรือ**“วิบาก”** มันคือ**ตัวหม้อ** ต่างหาก มันคนละสิ่ง คนละส่วนกัน คุณ**“ทำ”**ฝาคหม้อ คุณก็ต้องได้**“ฝาค”** คุณ**“ทำ”**ตัวหม้อ คุณก็ต้องได้**“ตัว”** **“ทำเงิน”** ก็ต้อง**“เกิดเงิน”** **“ทำดี”**ก็ต้อง**“เกิดดี”**ในตน **“ได้ดี”**ใส่**“วิบาก”**ของตน **ไม่ใช่**“**ทำเงิน”** คน**“ทำดี”**ไม่ได้**“เงิน”**ก็**ถมถืดไป** **“เงิน”**เป็นผลข้างเคียง หรือเป็นผลพลอยได้เท่านั้น มันไม่ใช่**ผลตรง** มันไม่ใช่**อันเดียวกัน** มันคนละฝาคคนละตัวจริงๆ เช่น คุณ**“ทำทาน”** คุณ**“เสียเงิน”**ด้วยซ้ำ จ่ายเงินออก

ไปให้ผู้อื่นแท้ๆ แต่คุณ“ได้บุญ” คุณได้“กุศลกรรม”

“เงิน” คือ วัตถุ เป็น“รูปธรรม”ชัดๆ

ส่วน“ดี” คือ คุณธรรม เป็น“นามธรรม”ในจิตของผู้ทำ “ทำดี”ก็เป็น“กุศลกรรม” “เกิดดี”ในตน “ได้บุญ”ใส่จิตของตน เป็น“กุศลวิบาก” “กุศลกรรม”หรือ“บุญ”ที่ได้ไม่ใช่ “เงิน” คนละฝา-คนละตัวกันจริงๆ เห็นให้ชัดๆ

คน“ทำชั่ว”ก็ต้อง“เกิดชั่ว”ในตน “ได้บาป”ใส่วิบากของตน ไม่ใช่“ทำเงิน” คน“ทำชั่ว”ไม่ได้“เงิน”ก็ถมถืดไป “ชั่วหรือดี”เป็นผลตรง มันไม่ใช่ผลข้างเคียงหรือผลพลอยได้เท่านั้น ทำ“ความสงบ”ที่เป็น“สมมติสังขาร” ก็เกิด“ความสงบ”ที่เป็นสมมติ อยู่ในวงวนของโลกียธรรม

ทำ“ความสงบ”ที่เป็น“ปรมาตถสังขาร” ก็เกิด“ความสงบ”ที่เป็นปรมาตถ์ ออกจากโลกีย์ เข้าสู่โลกใหม่คือโลกุตระธรรม

“ความสงบ”ที่เป็นบุคคลาธิษฐานหรือเป็นสมมติสังขาร ก็อย่างหนึ่ง ฉันทิเด ส่วน“ความสงบ”ที่เป็นธรรมาธิษฐานหรือปรมาตถสังขาร เป็นอาริยะนั้นก็อีกอย่างหนึ่ง ฉันทิเดแล เพราะฉะนั้น กายวิเวก-จิตวิเวก จึงเป็น“ความสงบ”ที่ไม่ใช่หมายเอา ส่วนดีต่างๆ่ายๆ ต้องศึกษากันให้ลึกซึ้ง

ต่อมา ก็“อุปธิวิเวก” ก็ยิ่งลึกล้ำมากขึ้น เพราะ อุปธิ หมายถึง กาม กิเลส เบญจขันธ์ อภิสังขาร เป็นต้น

เพราะฉะนั้น กามจะ“สงบ”(วิเวก) หรือจิตจะ“สงบจากกาม”ก็ต้องศึกษาจนสามารถมี“ญาณ”คือ“วิปัสสนาญาณ”หรือต้องมี“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจุยปริคคหญาณ” เป็นต้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(สังกายะ)ของกิเลส“กาม”แล้ว“ดับ”กามให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกามนั้นๆ หรือดับ“เหตุ”(สมุทัย) คือ ตัวตนของกาม(อัตตา)นั้นแหละ

กิเลสจะ“สงบ”(วิเวก) หรือจิตจะ“สงบจากกิเลส”ก็ต้อง“ดับ”กิเลสให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกิเลสนั้นๆ หรือดับ“เหตุ”(สมุทัย) คือ ตัวตนของกิเลสนั้นๆ(อัตตา)ให้ถูกตัว

โดย“ดับ”ตรงๆแม่นยำๆเฉพาะกิเลสให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกิเลสนั้นๆ หรือตรงๆแม่นยำๆเฉพาะ“เหตุ”(สมุทัย) คือ ตัวตนของกิเลสนั้นๆ(สังกายะ)เท่านั้น ต้องแม่นยำคือ“ตัวตน”(อัตตา)ที่เราจะกำจัดให้มัน“ดับ”สิ้นไป สำหรับ..เบญจขันธ์จะ“สงบ”(วิเวก)นั้น อันนี้ก็ต้องการ“ดับ”สิ่งที่จะทำให้เบญจขันธ์“ไม่สงบ” หรือดับ“ตัวเหตุ”ที่

ทำให้รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ“ไม่สงบ”

มีไม่ไป“ดับ”เอาตัว“เบญจขันธ์”ที่อยู่ที่ตรงๆอย่างพหุชื่อ แต่ต้องดับ“อุปาทาน”ที่มีอยู่กับขันธ์ ๕ “อุปาทาน”ต่างหากที่เป็น“เหตุ”(สมุทัย)เป็น“ตัวการ”(สมุทัย)ที่ทำให้“ไม่สงบ” นั่นก็คือ มีไม่ไป“ดับ”เอาเต็มตัวของ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”(ขันธ์ ๕)อย่างพหุชื่อ ที่อยู่ที่ตรงๆโดยดับ“ขันธ์ทั้ง ๕”ไปคู้ๆทั้งหมด

ขอยืนยันว่า มีไม่“ดับ”รูปไปหมดทั้งรูป แต่เป็นการ“ดับรูปในรูป”หรือ“ดับกายในกาย”อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา)ละเอียดยิ่ง(นิปุณา)โดยแท้ มีไม่“ดับ”เวทนาไปหมดทั้งเวทนา แต่เป็นการ“ดับเวทนาในเวทนา”อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา)ละเอียดยิ่ง(นิปุณา)โดยแท้ มีไม่“ดับ”สัญญาไปหมดทั้งสัญญา แต่เป็นการ“ดับสัญญาในสัญญา”อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา)ละเอียดยิ่ง(นิปุณา)โดยแท้ มีไม่“ดับ”สังขารไปหมดทั้งสังขาร แต่เป็นการ“ดับสังขารในสังขาร”อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา)ละเอียดยิ่ง(นิปุณา)โดยแท้ มีไม่“ดับ”วิญญาณไปหมดทั้งวิญญาณ แต่เป็นการ“ดับวิญญาณในวิญญาณ”อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา)ละเอียดยิ่ง(นิปุณา)โดยแท้

เพราะถ้าที่อยู่ที่ตรงๆพหุชื่อไป“ดับ”เอา..“รูป” ซึ่งหมายถึง มหาภูตรูป อันคือ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่ประกอบกันเข้าเป็นร่างกายที่มีชีวิต ถ้า“ดับรูป”นี้ของผู้ใด ก็เท่ากับ“ดับความเป็นชีวิตของร่างกายผู้นั้น”ให้ตายเน่าเข้าโลง หรือทำลายดิน-น้ำ-ลม-ไฟของผู้นั้นให้สูญหายไปเท่านั้นเอง

หรือถ้า..ที่อยู่ที่ตรงๆพหุชื่อไป“ดับ”เอา..“เวทนา” ซึ่งหมายถึง อุปาทายรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายในจิตหรือในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตสิกส่วนที่เป็น“อกุศล” ส่วนที่เป็น“เหตุ”ให้เกิดอารมณ์ทุกข์ จะมีไม่“ดับ”อย่างพหุชื่อคือดับ“เวทนา”ทั้งดุ้นแน่ ดังนั้นถ้า“ดับความรู้สึกหรือดับอารมณ์”ไปดี้อๆที่อ้อๆ ก็เท่ากับ“ดับสภาวะความเป็นอารมณ์ หรือดับสภาวะความรู้สึกของผู้นั้น” คนผู้นั้นก็เป็นคน“ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย หรือไม่มีอารมณ์อะไรเลย” ก็เท่ากับเป็นคนสลบ หรือคนชาไปทั้งสมอง ไม่มีความรู้สึกหรือไม่มีอารมณ์ใดๆทั้งหมด เพราะดับเวทนา(อารมณ์ หรือความรู้สึก)ทั้งหมดไปสิ้นเลย

การดับแบบนี้แหละคือ “นิโรธ”ที่ลัทธินิกายเถรวาททั้งหลาย

หรือในศาสนาอื่นๆที่ไม่ใช่พุทธ และแม้จะเป็นชาวพุทธเอง แต่ๆแต่ยังมีจิตกมลอยู่ ก็ระดับ“เวทนา”อย่างพาดังว่านี้แทบทั้งนั้น แล้วมันเฝ้าจะนี่ๆเองคือ“นิโรธสมาบัติ” ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติหนึ่งหลับตาทำสมาธิแบบฤๅษีตาบส หรือแบบสามัญที่คนทั่วไปทั้งหลายเขาทำสมาธิกัน อันมี“นิโรธ”คนละชนิดกันเลย

ซึ่งเรื่องปฏิบัติชนิดที่มี“เวทนา”(ความรู้สึก)สมบูรณ์ และมีการพิจารณา“เวทนาในเวทนา” พิจารณา“จิตในจิต” แล้ว “ดับ”“เวทนาในเวทนา-ดับจิตในจิต”ตามแบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐินั้น ต่างกันมากกับการปฏิบัติที่“ดับเวทนา”แบบไม่ให้ตนเอง“รู้สึก”(เวทิต)อะไรเลยนี่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ วจนะลงท้ายทุกข้อ ตั้งแต่ข้อ ๗๗-๘๙ ความว่า “เขาเหล่านั้นเว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึก(เวทิต)ได้ นั่นไม่เป็นฐานะ(ตำแหน่งหลักแหล่ง,โอกาส,การดำรงอยู่ที่ตั้ง)ที่จะมีได้” (เต วต อัญญัตราผัสสา ปฏิสังเวทิสันตตี เน ฐานัง วิชชติ)

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติธรรมถ้ามั่น“เว้นผัสสะ”เสียแล้ว ก็ไม่เกิด“รู้สึก”(เวทิต)หรือไม่มี“ความรู้สึก”(เวทนา) จึงไม่สามารถจะพิจารณาหรืออ่าน“เวทนาในเวทนา”ได้ ก็ไม่สามารถที่จะเกิดความรู้จากการอ่าน“จิตในจิต” ก็ไม่สามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมในธรรม”หรือไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กุศลธรรม-อกุศลธรรม”อันมีในจิต **โดยเฉพาะไม่มีโอกาสจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม”**

เพราะไป“ดับความรู้สึก”เสียแล้วนี่ จึงไม่สามารถจะพิจารณาอ่าน“ความรู้สึก”ที่มันมี“อาการ”มี“นิमित”(เหตุปัจจัยที่ทำให้เกิด“ญาณ” เช่น“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจัยปริคคหญาณ”)อยู่ใน“ความรู้สึก”นั้น ซึ่งมีทั้งความเป็น“จิต”(เช่น อกุศลจิต-กุศลจิต) และมีทั้งความเป็น“ธรรม”(เช่น อกุศลธรรม-กุศลธรรม) ได้ **โดยเฉพาะไม่มีโอกาสจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กุศลโลกีย์-กุศลโลกุตระ”** ตนเอง“ดับ”ไม่รู้จะไรอยู่ เหมือนคนสลบหรือคนตายชั่วคราว เหมือนท่อนไม้ เหมือนก้อนหิน ที่ไม่มี“ความรู้สึก” ไม่รู้สึกรู้ตัวอะไรเลย

ความว่า “เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึก(เวทิต)ได้ นั่นไม่เป็นฐานะ(ตำแหน่ง,หลักแหล่ง,โอกาส,การดำรงอยู่ที่ตั้ง)ที่จะมีได้” จึงเป็นคำตรัสที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นการบ่งบอกให้รู้ชัดว่า

การปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนานั้น ต้องอยู่ในขณะมี “ผัสสะ” เว้น“ผัสสะ” ไม่ใช่แบบพุทธ ไม่ถูกต้อง **ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้**(ใน ฐานัง วิชชติ) **ฐานะที่จะทำให้รู้แจ้งเห็นจริงจนบรรลุธรรมนั้น มีไม่ได้**(ใน ฐานัง วิชชติ)

ซึ่งความหมายชัดๆก็คือ **ไม่เป็น“ที่ตั้ง”**(ฐานัง)ในการจะ “ถูกรู้อารยธรรมอย่างถูกต้อง”(วิชชติ)ในการจะ “ทำให้รู้แจ้งเห็นจริงอารยธรรมอย่างถูกต้อง”(วิชชติ ซึ่งก็คือ ตัววิชา นั้นเอง) **ไม่ใช่“โอกาส”**(ฐานัง)ที่จะ “รู้แจ้งเห็นจริงถึงขั้นบรรลุตำแหน่งโสดาบัน-สีกิทาคามี เป็นต้น”(วิชชติ) ได้

ข้อ ๙๐ พระไตรปิฎก เล่ม ๔ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า บรรดานักปฏิบัติธรรม ทุกจำพวก “สัมผัสแต่จะต้อง (ผัสสาผัสสา)แล้วด้วย“ผัสสายตนะทั้ง ๖ ย่อมเสวยเวทนา เพราะ ‘เวทนา’ เป็นปัจจัยจึงเกิด ‘ตัณหา’ เพราะ ‘ตัณหา’ เป็นปัจจัยจึงเกิด ‘อุปาทาน’ เพราะ ‘อุปาทาน’ เป็นปัจจัยจึงเกิด ‘ภพ’ เพราะ ‘ภพ’ เป็นปัจจัยจึงเกิด ‘ชาติ’ เพราะ ‘ชาติ’ เป็นปัจจัยจึงเกิด...ชรา-มรณะ-โสภะ-ปริเหวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส”

เมื่อใดผู้ปฏิบัติรู้ชัดตามความเป็นจริงซึ่งความเกิดความดับ คุณและโทษ แห่งผัสสายตนะทั้ง ๖ กับอุปายาสเครื่องออกไปจากผัสสายตนะ เหล่านั้น เมื่อนั้น ผู้นั้นย่อมรู้ชัดกว่านักปฏิบัติธรรมอื่นๆทั้งหมด

นั่นก็คือ มี“วิชาหรือญาณ”รู้แจ้งเห็นจริงใน“ปฏิจจนสมุพบาท”แท้ๆ ต้อง“รู้แจ้งเห็นจริง”(วิชชติ)ใน“ปฏิจจนสมุพบาท” จึงจะสามารถพ้น“อวิชชา”เป็น“วิชา-วิมุตติ”บริบูรณ์ได้

ผู้ปฏิบัติหนึ่งหลับตาทำสมาธิตามแบบที่ปฏิบัติกันดาษดื่นทั่วไปนั้น จึง**ไม่ใช่การปฏิบัติแบบพุทธ** เพราะการจะเกิดสมาธิแบบพุทธนั้นต้องมีผัสสายตนะ ๖ รับรู้“เวทนา”ที่เกิดอยู่จริง แล้วปฏิบัติด้วย“อุปายาสเครื่องออก”ตามวิธีปฏิบัติของพระพุทธเจ้า เช่น โภธิปักขิยธรรม ๓๗ จรณะ ๑๕ เป็นต้น หรือที่รู้จักกันทั่วไป คือ มรรค อันมีองค์ ๘ ชนิดที่ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริงๆด้วยนะ(ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารัสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) จึงจะเกิด**“สัมมาสมาธิ”** ที่มี“นิโรธ”แบบพุทธโดยเฉพาะ **ซึ่งต่างจาก“สมาธิ”ทั่วไป** เห็นไหมว่า การจะ**“ดับเวทนาในเวทนา”** จนกระทั่ง

เป็น“วิเวก”สัมบูรณ์นั้น ไม่ใช่เรื่องตื้นๆตื้นๆ แต่เป็นเรื่องสูงส่งลึกล้ำพิสดารยิ่ง ถ้าไม่สัมมาทิฐิแล้วผู้ปฏิบัติจะไม่..รู้ชัดตามความเป็นจริงซึ่ง**ความเกิด ความดับ คุณและโทษแห่งผัสสาตนะทั้ง๖ กับอูบายเครื่องออกไปจากผัสสาตนะเหล่านั้น**(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐) เป็นแน่แท้

ซึ่งเป็นเรื่อง..ลึกซึ้ง(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุพพสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรณโพธา) สงบชนิดที่มีนัยสำคัญ(สันตทา) สุกุมประณีต(ปณิต) จะคาดคะเนเอาไม่ได้(อตกกาวจรา) ละเอียดชั้นนิพพาน(นิมฺภนา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิต เวทนียา)จริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้มากมายใน“พรหมชาลสูตร” และในเรื่องของ**“สัญญา”**ก็นัยคล้ายๆกัน ถ้า..ที่ๆตรงๆพาชื่อไป**“ดับ”เอา..“สัญญา”** ซึ่งหมายถึง อุปาทายรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายในจิตหรือในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตสิก เป็น“อาการ”ชนิดหนึ่งของจิต

สัญญา คือ **ความกำหนดรู้หรือความสามารถกำหนดหมายหรือความจำ** เพราะฉะนั้น ถ้า **“ดับความกำหนดรู้หรือดับความกำหนดหมาย หรือดับความกำหนดหมาย หรือดับความจำ”**ไปหมดคือๆก็เท่ากับ **“ดับสภาวะความกำหนดรู้หรือดับความกำหนดหมาย หรือดับความจำ ของคนผู้นั้นไปทั้งหมด”** คนผู้นั้นก็เป็นคน **“ไม่มีความกำหนดอะไรเลย หรือ ไม่มีความสามารถกำหนดหมายอะไรได้ หรือ ไม่มีความจำอะไร”** ก็เท่ากับเป็นคนสลบเป็นคนไม่มีความกำหนดรู้หรือไม่มีความกำหนดหมาย หรือ ไม่มีความจำอะไรใดๆทั้งหมด ก็เป็นคนไม่รู้อะไร จำอะไรไม่ได้ อยู่ เพราะดับสัญญา(ความกำหนดรู้หรือความกำหนดหมาย หรือความจำ)ทั้งหมดไปสิ้นเลย ผู้มี“ความดับ”ชนิดนี้จึงรู้อะไรก็ไม่รู้ จำอะไรก็ไม่ได้ [ฉะนั้นแหละคือ “นิโรธ”หรือ“นิโรธสมาบัติ”ในลัทธิฤทธิชาตสัทธทั้งหลาย หรือในศาสนาอื่นๆที่ไม่ใช่พุทธ ซึ่งก็คือไม่รู้-ไม่มี หรือ“ดับไป”เหมือนดับเวทนา]

และในเรื่องของ**“สังขาร”**ก็นัยคล้ายๆกัน ถ้าที่ๆพาชื่อไป**“ดับ”เอา“สังขาร”** ซึ่งหมายถึง **สังขารจิต** หรือเป็นอุปาทายรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่ผ่านเลยมหาภูตรูปเข้าไปอยู่ในภายในจิตหรือในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตสิกที่มี **สภาพการปรุงแต่งใจ หรือสภาพที่เกิดจากเหตุปัจจัยที่เป็นรูปธรรมข้างนอกก็ตาม แต่ได้เข้าไปปรุงเป็นนามธรรมอยู่ในจิตแล้ว เป็น“รูปจิต”ปรุงแต่งกันอยู่ในภายใน มี ๓ คือ**

กายสังขาร-วจีสังขาร(ยังมีชกายกรรม-วจีกรรมนะ) มโนสังขาร
ดังนั้น ถ้า“ดับ”กันอย่างดื้อๆที่ๆ ไม่ให้การสังขารใดๆเลย ก็เท่ากับ“ดับ”ทั้ง กายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขารหมดทั้งภายนอกทั้งภายใน กลายเป็นคนไม่มีแม้ร่างกาย

•••

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้ แลจบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด**“ความเป็น”(ภาว)**ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า *การกระทำของคน* อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“ทรัพย์ของตนๆ”(กัมมัตสสะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่“อำนาจของชาตาน” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“อำนาจพิเศษ”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“ผลบาป”ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้ แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง“ผลบาป”ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแกะหรือไม่กี่“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมติ หรือคำตรงๆว่า กัมมัตสสะ นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม” ส่งสมเป็น“วิบาก”(ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วที่เดียวอันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ “กรรม”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“กัมมัตสสะ”หรือ“กัมมัตสโกมติ”และ“กัมมทายาโท”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง“กัมมปฏิสรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรมทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสรโณ”ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ“จรรณะ ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“ความเป็นพุทธ”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัตสสะ”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่ฟังแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปฏิบัติ” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จูลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฏิบัติ” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ซึ่ง “อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” หรือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” นั้น “การปฏิบัติที่ไม่ผิด” ของพุทธชนิดที่มีผลไปสู่นิพพาน ก็ต้องปฏิบัติเริ่มต้นตั้งแต่ “หัวข้อศีล” ตามที่ตนสมทานนั้นแหละ เราจะปฏิบัติ “จรณะ ๑๕” หรือจะปฏิบัติ “มรรค อันมืองค์ ๘” หรือจะปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือทุกหลักกรรมของพุทธ ข้อที่ระบุการปฏิบัติจริงๆ ก็คือ “อปปีณกปฏิบัติ ๓” (การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากแบบพุทธ ๓ ข้อ) นั้นเองให้เกิด “สังกรรม ๗” และเกิด “มาน ๔” จนกระทั่งสิ่งสมลงเป็น “อัปปนาสมาธิ” เป็นที่สุดโดยขาด “วิชา ๘” ตามรู้ตามเห็น (อนุปัสสี) ไปด้วยอย่างสำคัญไม่ได้เลย หรือปฏิบัติเป็นการศึกษาและปฏิบัติไปด้วยกันพร้อมๆ กัน เกื้อกูลกันปฏิสัมพันธ์กัน กระทั่งสามารถ “กำจัด” หรือ “ฆ่าอกุศลจิต” ที่มันเป็นตัวการหรือเป็น “เหตุ” (สมุทัย) ให้ “ดับสูญสิ้นสนิท” อย่างสัมบูรณ์ จนที่ *ยัง* (นิจัจ) *ยัง* (ยีน) (ดูวัง) ตลอดกาล (ลัสสตะ) ไม่แปรเปลี่ยนไปเป็นอื่นอีก (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหิง) ไม่กลับกำเริบอีก (อสังกุปัง) กระทั่งเป็น “ปกติ” ตาม “ศีล” ของแต่ละคนที่ได้สมทานของตนแต่ละฐานะ

ดังนั้น คำว่า “ปกติ” ที่มีความหมายของ “ศีล” จึงไม่ใช่แค่ว่าในความหมายต่างๆ ขึ้นๆ ลงๆ ตามที่ *ยังมี* จา *ทิว* แต่เป็น “ความปกติ” ของ “จิตชั้นอรหัตผล” ที่เดียว ซึ่งเป็น “อรหัตผล” ของ “ศีล” แต่ละข้อ แต่ละฐานะของคนที่ยัง

“ปกติ” ของคนที่ “มีศีล” จึงได้แก่ คนที่ไม่ละเมิดศีลข้อที่ศาสนาห้ามไว้ให้ “เว้นขาด” (เวรมณ) นั่นๆ ได้อย่างเป็น “ปกติ” โดยตนไม่ต้องฝืน ไม่ต้องทน ไม่ยาก

ลำบากอะไรเลย เพราะตนจะไม่ประพฤติดตาม “ศีล” ข้อนั้นห้ามไว้ ชนิดที่ “เว้นขาด” อยู่เป็นปกติวิสัยของตนได้ง่าย และมีปัญญาเข้าใจดีด้วยว่าตน “ไม่ทุกข์ไม่สุข” (อุเบกขา, อทุกขมสุข) อยู่อย่างนั้น เป็นคุณงามความดีแล้วที่ตนเป็นอยู่ โดยไม่มีใจใดๆ จะเข้าไปละเมิด “ศีล” นั้นเลย หรือจิต “ปกติ” ที่สุดยอดนั้นก็คือ จิตเป็น “กลาง (มัชฌิมา)” จิตไม่มีกิเลสทั้งในส่วนข้างเป็น “กาม” (กามลูขัลลิกะ) - ไม่มีกิเลสทั้งในส่วนข้างเป็น “อัตตา” (อัตตทกิลมะ) ไม่บวก-ไม่ลบไปในช่วงไหน ไม่ดูด-ไม่ผลักอะไรเลยที่ตน เว้นขาดตาม “ศีล” ข้อนั้นๆ อย่างเป็น “กลาง” อยู่ “ปกติ”

ส่วน “ปกติ” ของคนที่ยัง “ไม่มีศีล” ก็คือ คนผู้ละเมิด “ศีล” อยู่เป็น “ปกติ” เช่น คนที่ยังฆ่าสัตว์อยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สีกว่าตนผิดอะไร จะ “ไม่กลัว” ว่าเป็นผิดแต่อย่างใด (ไม่มีโอตตปะปะ) นั่นคือ ผู้ “ปกติ” ในความไม่มี “ศีล” อย่างสนิทสนมสมบูรณ์

ส่วนบางคน “เกรง” อยู่ในจิตบ้าง คือ ในจิตรู้สึก “เกรง” ในการฆ่านั้นว่าเป็นผิด (มีหิริ) แต่ก็ยังอาจจะละเมิดอยู่บ้าง ตามอำนาจกิเลสที่ยังมี ยังไม่ถึงขั้น “กลัว”

คุณสมบัติขั้น “กลัว” (โอตตปะปะ) นั้นเป็นขั้นที่จิตมีคุณธรรมเจริญขึ้นสูงขั้นกว่าขั้น “เกรง” (หิริ) กล่าวคือ “เกรง” นั้นยังไม่ขยาด ยังไม่หวาดหวั่น ยังไม่ครั่นคร้ามเท่ากับ “กลัว” กลัวนั้นขั้น “หวาด” ไม่กล้าทำผิดนั้นๆ แล้ว

เมื่อ “กลัว” เต็มที่ หรือ “กลัว” หนักถึงขีด ที่สุดถึงขั้นเว้นขาดชนิด “ไม่กล้า” อย่างเต็มสภาพเด็ดขาด จึงเป็นผู้ “ไม่ทำ-ไม่ประพฤติ” อย่างเป็น “ปกติ” ในชีวิตของผู้นี้ ถ้าเป็นการเจริญของคุณธรรม ก็คือถ้า “โอตตปะปะ” เจริญบรรลุนสูงขั้นถึงขั้น “พหุสูต” มี “ปัญญาและเจต” เต็มที่บริบูรณ์ จะไม่ละเมิดเด็ดขาด ไม่กระทำการนั้น เพราะมีปัญญาดีเต็มที่ว่าไม่ควรกระทำอย่างนี้ และใน “จิต” ก็ไม่มีกิเลสที่จะมาสั่งให้เรา “ฆ่า” แล้ว

คนที่ “มีศีล” หรือ “ถึงพร้อมด้วยศีล” (ศีลสัมปทา) จะมีภาวะที่เรียกว่า “ปกติ” ด้วยประการอย่างนี้

ไม่ว่า คนที่ยัง “ลักขโมย” (ศีลข้อ ๒) หรือเอาของที่ไม่ใช่ของตนอยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สีกว่าตนผิด

ดู [มีต่อฉบับหน้า]



ที่ฟังชั้นยอด

ปลอดตาจากอุปาย

มีแต่ตีโต้

ไร้ทุกข์สุขุขเย็น



ที่ฟังชั้นยอด (คุณทกกุจฉินธวชาดก)

ครั้งหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมายังกรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายคิดกันว่า

“พวกเราจะถวายมหาทานแก่ภิกษุสงฆ์ ซึ่งมีพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นประธาน”

ดังนั้น ภิกษุทั้งหมดจึงถูกจัดให้แก้ทายก (ผู้ถวายของแก่นักบวช) ทั้งหมดไปหมดสิ้น เหลืออยู่แต่**หญิงชราเชยใจคน**หนึ่งที่มาภายหลัง นางมาขอนิมนต์ภิกษุ

“พระคุณเจ้า โยมขอนิมนต์ภิกษุสักรูปหนึ่ง ไปฉันที่เรือนด้วยเถิด”

“โยม อาตมาจัดภิกษุไปหมดแล้ว มีแต่**พระสารีบุตร**เถระเพียงรูปเดียวที่ยังอยู่ในวิหาร ท่านจงถวายอาหารแก่ท่านเถิด”

ได้ยินอย่างนั้นหญิงชราดีใจมาก จึงนิมนต์พระเถระไปยังเรือนของตน

ชาวนีั้กระจายไปว่า หญิงชราคนหนึ่งได้นิมนต์พระธรรมเสนาบดีไปฉันที่เรือนของตน แม้แต่**พระเจ้าปเสนทิโกศล**พอได้ทรงสดับข่าว ก็

ทรงส่งอาหารการกินกับผ้าสาฎก (ผ้านุ่งห่ม) และทรัพย์สินหนึ่งพันไปให้หญิงชราโดยรับสั่งฝากไปด้วย

“จงใช้ทรัพย์สินเหล่านี้ จงนุ่งห่มด้วยผ้าสาฎกนี้ เมื่อจะอ้งกาล (ถวายอาหารให้พระฉัน) แก่พระเถระด้วยเถิด”

ทั้งท่าน**อนาถบิณฑิกเศรษฐี**ก็ตาม นาง**วิชาอุบาลิกา**ก็ตาม ได้ส่งของไปเช่นพระเจ้าปเสนทิโกศล ส่วน**ผู้ศรัทธาอื่น ๆ**ก็ได้ส่งทรัพย์สินและข้าวของไปตามกำลังตน เป็นผลให้หญิงชรา นั้นได้ทรัพย์สินประมาณหนึ่งแสน ภายในเวลาวันเดียวเท่านั้น

ฝ่ายพระเถระไปยังเรือนของหญิงชรา ก็ตีมยาคุ (ข้าวต้มเหลวที่ตีผสมได้) เฉพาะของที่หญิงชราถวาย และฉันเฉพาะอาหารที่หญิงชราทำเสร็จแล้วกล่าวอนุโมทนาคาถา ได้ทำให้หญิงชรา นั้นดำรงอยู่ใน**โสดาปัตติผล**แล้ว จากนั้นจึงกลับคืนสู่วิหาร

เหตุการณ์นี้ ภิกษุทั้งหลายสนทนากันในธรรมสภาว่า

“พระธรรมเสนาบดีสารีบุตรได้เป็นที่ฟัง ช่วยปลดเปลื้องหญิงชราให้พ้นจากความเชยใจ ฉันได้ไม่รังเกียจอาหารที่นางทำถวายเลย”

พอดีพระคาสดาเสด็จมา เมื่อทรงทราบเรื่อง ที่เหล่าภิกษุสนทนากันแล้ว จึงตรัสว่า

“**ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สารีบุตรเป็นที่ฟังของหญิงชรา**นี้ ทั้งไม่รังเกียจอาหารที่นางทำถวาย มิใช่บัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ก็ได้กระทำมาแล้วเช่นกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสว่า

.....

ใในอดีตกาล บรรดาพ่อค้าทั้งหลายในอุตสาหกรรม
ปลชนบท มักจะนำม้าของตนไปขายที่เมือง
พาราณสีของแคว้นกาสิเสมอ ๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง ได้มี**พ่อค้าม้าคนหนึ่ง**ด้อมม้า
ของตน ๕๐๐ ตัว เดินทางไปยังเมืองพาราณสี
ซึ่งระหว่างทางนั้น มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เมื่อก่อนเคย
มี**เศรษฐีผู้มั่งคั่ง**อาศัยอยู่ บ้านช่องใหญ่โต ที่ดิน
กว้างขวาง แต่บัดนี้ตระกูลเศรษฐีนั้นเสื่อมต่ำลง
สุดๆ แทบไม่มีใครอยู่ นอกจาก**แม่เฒ่าผู้เดียว**
เท่านั้น

พ่อค้าม้านั้นเมื่อไปถึงหมู่บ้าน พิจารณาที่พัก
แรม จึงเอ่ยปากกับแม่เฒ่า

“ท่านแม่เฒ่าโปรดให้ที่พักแก่ฉันและม้าด้วย
เถิด แล้วฉันจะให้ค่าเช่าแก่ท่าน”

แม่เฒ่าก็อนุญาต เขาจึงหาที่พักส่วนหนึ่งในบ้าน
พวกม้าทั้งหลายให้พักด้านนอกในที่อีกส่วนหนึ่ง

ปรากฏว่าในวันนั้นเอง **แม่ม้าอาซาไนย (ม้า
พันธุ์ดี) ตัวหนึ่ง**ได้ตกลูกออกมา ซึ่งเป็นเชื้อสาย
ของ**ม้าสินธพ (ม้าพันธุ์ที่เกิดในลุ่มน้ำสินธุ)**

หลังจากนั้น ๒-๓ วัน ผู่ม้าได้พักมีกำลังแล้ว
พ่อค้าม้าก็เตรียมเดินทางต่อไป แม่เฒ่าจึงทวง
ถามค่าเช่า

“จงให้ค่าเช่าบ้านแก่ฉัน ท่านจงให้ลูกม้าที่เกิด
ใหม่ตัวนี้ด้วยเถิด โดยหักออกจากค่าเช่าบ้านได้ไหม”

พ่อค้าม้าก็ยินยอมได้กระทำตามที่แม่ต้องการ
แล้วด้อมม้าจากไป

ฝ่ายแม่เฒ่าก็รักและเอ็นดูต่อ**ลูกม้าสินธพ**มาก
รักปานประหนึ่งเป็นลูกชายของตนเลยทีเดียว
แต่ด้วยความตกยาก จึงเลี้ยงดูลูกม้าด้วยรำ ข้าวตัง
และหญ้าที่เป็นเดน (ของเหลือ) เท่านั้น โดยไม่มี
อาหารอันประณีตกว่านี้

ในเวลาต่อมา มี**พ่อค้าม้าคนหนึ่ง เกิดในตระกูล
พราหมณ์ เจริญรุดลาคเป็นบัณฑิต** ได้นำผู่ม้า
ของตนไปขอพักอาศัยที่บ้านแม่เฒ่าานั้น แต่ม้าทุกตัว
ไม่ยอม เข้าไปยังลานบ้านเลย ด้วยความสงสัยเขาจึง
สอบถาม

“ท่านแม่เฒ่า ในที่นี้มีม้าอื่นหรือสัตว์อื่นอยู่บ้างไหม”

“สัตว์อื่นไม่มี มีแต่ลูกของเรา เป็นลูกม้า
น่ารักตัวหนึ่งอยู่ในที่นี้”

“แล้วลูกม้าตัวนั้นอยู่ที่ไหนเล่า ไม่เห็นเลย”

“ไปเที่ยวหากินอยู่ จนวนค่านั้นแหละ จึงจะกลับมา”

พ่อค้าม้าผู้เป็นบัณฑิตจึงพักม้าของตนไว้ภาย
นอก แล้วนั่งรอคอยอยู่ จนกระทั่งลูกม้าสินธพ
กลับมา ได้เห็นรูปร่างลักษณะทั้งหลายของลูกม้า
แล้ว ก็รู้ว่า

**“ม้าสินธพตัวนี้มีค่ามากนัก เราจะให้มูลค่า
สูงขอซื้อจากแม่เฒ่า”**

พักอยู่ ๒-๓ วันแล้ว เมื่อจะไป พ่อค้าม้าจึง
เอ่ยปาก

“ท่านแม่เฒ่า ฉันจะให้ทรัพย์จำนวนมากแก่
ท่าน แล้วท่านโปรดให้ลูกม้าตัวนี้แก่ฉันด้วยเถิด”

“ท่านพูดอะไรออกมา ขึ้นชื่อว่าลูก แม่จะ
ขายลูกของตนได้อย่างไร”

“แม่เฒ่า ท่านรักลูกม้าตัวนี้หรือไม่ ถ้ารัก
ท่านให้การเลี้ยงดูเขาด้วยอะไร”

“เราให้กินรำข้าว ข้าวตัง และหญ้าที่เป็นเดน
แล้วก็ให้ดื่มข้าวยาคุที่ต้มด้วยรำ”

“ดูก่อนแม่เฒ่า หากฉันได้ลูกม้าตัวนี้ไป ฉัน
จะเลี้ยงดูเขาอย่างดีด้วยของกินอันประณีต มี
รสอร่อย ตรงที่เขาเย็นจะชิงผ้าเพดานให้ด้านบน
ด้านล่างจะปูลาดพื้นให้เป็นตั่งสะดวกสบาย
เขาจะอยู่อย่างมีความสุข”

แม่เฒ่าได้ยินอย่างนั้น ด้วยความรักลูกจึง
ตัดใจกล่าว

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ลูกของเราจะได้รับความ
สุขมาก ท่านจงพาเขาไปเถิด”

เมื่อแม่เฒ่ายินยอมพร้อมใจ พ่อค้าม้าผู้ฉลาด
จึงให้ทรัพย์ ๖,๐๐๐ โดยคิดจากศึระะ ๑ หาง ๑
และเท้าทั้ง ๔ แห่งละ ๑,๐๐๐ มอบให้แก่แม่เฒ่า

ก่อนจะพรากจากกัน แม่เฒ่าหลังน้ำตาเย็น
อยู่ข้างหน้าลูกม้า ยกมือขึ้นลูบหัวลูก แล้วกล่าว
เพียงสั้น ๆ

“เจ้าจงไปกับเขาเถิด ลูกรัก เจ้าจะสุขยิ่ง”

ลูกม้าสินธพก็ยอมจากไปโดยดี

วันต่อมา **พ่อค้าม้าบังเกิดความคิดที่จะ
ทดสอบ ลูกม้านั้น** ว่าจะรู้จักตัวเองหรือไม่ โดย
จัดอาหาร อย่างที่ลูกม้าเคยกิน เอามาให้กิน แต่
ลูกม้าสินธพเห็นอย่างนั้นแล้ว ก็ไม่ยอมกิน พ่อค้าม้า

จึงต้องถามไถ่

“เจ้าเคยกินรำข้าว ข้าวตัง และหญ้าที่เป็น เตนจนเติบโต เหล่านี้เคยเป็นอาหารของเจ้ามาแล้ว บัดนี้เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมกินเล่า”

ได้ยินอย่างนั้น ลูกม้าลिनธพจึงตอบอย่าง ทะนงตน ด้วยภาษามนุษย์ว่า

“ข้าแต่ท่านมหาพราหมณ์ ในที่ใดผู้คนไม่รู้จัก ลัศว์เลี้ยงโดยชาติ (พันธุ์) โดยวินัย (ความประพฤติ) ในที่นั้นพวกเขาย่อมเลี้ยงลัศว์ด้วยรำ และข้าวตัง เป็นส่วนมาก

แต่นี้ท่านรู้จักเราดีอยู่แล้วว่าม้าตัวนี้เป็นม้า **ชั้นยอดสมบูรณ์ยิ่ง** แม้เรารู้ตัวเองได้ เพราะอาศัยท่านที่เป็นผู้รู้ชั้นแหละ ย่อมจ่ายทรัพย์ถึง ๖,๐๐๐ นำเรามา ดังนั้นเราจึงไม่ยอมกินรำและ ข้าวตังของท่าน”

พ่อค้าม้าได้ยินเช่นนั้น รู้สึกพอใจมาก ที่ตนได้ ม้าชั้นยอดมาจริง ๆ จึงเปิดเผยแก่ลูกม้าลिनธพว่า

“เราทำอย่างนี้ เพียงเพื่อทดสอบเจ้าเท่านั้น บัดนี้เราชัดเจนแล้ว”

จากนั้นก็ดูแลเลี้ยงดูลูกม้าลिनธพอย่างดี ดังที่สัญญาไว้กับแม่เฒ่า

อยู่มาวันหนึ่ง **พระราช**าเสด็จมาทอดพระเนตร ดูฝูงม้าที่พระลานหลวง ทรงแลเห็นม้าตัวหนึ่งอยู่ แยกจากฝูง จึงตรัสถามพ่อค้าม้าผู้ฉลาด

“เหตุไฉนม้างดงามตัวนั้นจึงถูกแยกไว้ต่างหาก เล่า”

“ม้าตัวนั้นเป็นม้าลिनธพพันธุ์ดีเฉลี่ยฉลาดมาก หากเอาไปไว้ในฝูงม้า ก็จะถูกหลุมหลอบหนีไปได้ พระเจ้าข้า”

“ถ้าเป็นม้าลिनธพชั้นยอดจริง จะว่องไวเป็น เลิศมิใช่หรือ เราอยากดูความว่องไวนั้น”

เขาจึงผูกม้านั้นแล้วขึ้นขี่ พลากรบาทหลวงว่า

“ขอเดชะ พระองค์โปรดทอดพระเนตรเถิด”

แล้วผูกผืนผ้าแดงเอาไว้ จากนั้นก็ควมม้าออกไป จากพระลานหลวง ประชาชนทั้งหลายในที่นั้น แม้สักคนเดียว ยังไม่ทันจะมองดูลูกม้าลिनธพนั้นเลย แลเห็นแต่ผืนผ้าแดงปลิวไสวเท่านั้น ม้าได้จากไป ไกลแล้ว ม้าลिनธพวิ่งข้ามแม่สระโบกขรณี (สระบัว)

ด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่ง ปลายกีบเท้าไม่เปียกน้ำ เหยียบไปบนใบบัว แม้ใบบัวลึกลงไปก็ไม่มีจมน้ำเลย แล้ววกกลับมายังพระลานหลวง

เมื่อม้าลिनธพหยุดยืนแล้ว ผู้คนพากันโห่ร้อง ปรบมือกันทั่ว พ่อค้าม้าลงจากหลังม้า ยกมือขึ้น ปรบ แล้วยื่นฝ่ามือหงายขึ้น ม้าลिनธพก็กระโดด ขึ้นไปยืน เท้าทั้ง ๔ รวมอยู่บนฝ่ามือทั้ง ๒ ผู้คน เห็นดังนั้น ยิ่งปรบมือโห่ร้องกันแซ่ซู่

เมื่อแสดงให้ได้ทอดพระเนตรแล้ว พ่อค้าก็ กราบทูลว่า

“ข้าแต่มหाराชา ข้าพระองค์ได้แสดงความ สามารถสุดยอดของม้าลिनธพนี้แล้ว จึงไม่อาจจะ เก็บมันไว้ได้ ขอมอบม้าชั้นยอดนี้ถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงดีพระทัยยิ่งนัก **ได้ประทาน ตำแหน่งอุปราชแก่พ่อค้าม้า ได้ทรงแต่งตั้งม้า ลินธพนั้นให้เป็นม้ามิ่งมงคล** อันมีที่พักเป็น โรงเรือนที่งดงาม ประดับด้วยดอกไม้ของหอม เบื้องบนมีเพดานผ้าอันวิจิตรจุดตะเกียงน้ำมันหอม ไว้ตลอดเวลา ตั้งกระถางทองไว้ในที่ม้าลिनธพ ขับถ่าย และมีอาหารกินเช่นเดียวกับอาหาร สำหรับพระราช

นับตั้งแต่ได้ลูกม้าลिनธพนี้มา ราชสมบัติใน ชมพูทวีป (อินเดีย) ทั้งสิ้น ได้อยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ ของพระราชานี้แล้วพระองค์ทรงดำรงอยู่ในโอวาท ของอุปราช ทรงบำเพ็ญบุญทั้งหลายตลอดพระ ชนม์ชีพ มีสวรรคตเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

พระศาสดาแสดงพระธรรมเทศนาจบแล้ว ทรง เฉลยว่า

“หญิงชราในกาลนั้น ได้มาเป็นแม่เฒ่าใน บัดนี้ ม้าลिनธพในกาลนั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตร พระราชาในกาลนั้น ได้มาเป็นพระอนนท ส่วนพ่อค้าผู้เป็นบัณฑิต ก็คือเราตถาคตเอง”

แล้วทรงประกาศลัจจะ ในเวลาจบลัจจะ ภิกษุ เหล่านั้นบ้างก็ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน บ้างก็ได้เป็น พระสกทาคามี และบ้างก็ได้เป็นพระอนาคามีแล้ว

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๖๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๓๐)



ช่วยชี้ถูก-ผิด จะดีกว่า

ปัญหารถไฟหยุดวิ่ง ผมได้ฟังเหตุผลที่รถไฟหยุดวิ่งทั้งนักการเมืองกับพนักงานรถไฟ ก็ทำให้เข้าใจปัญหาของทั้ง ๒ ฝ่าย

เหตุการณ์รถไฟเกิดอุบัติเหตุจนทำให้รถไฟตกรางและมีผู้โดยสารเสียชีวิตหลายคน แล้วนักการเมืองให้สอบสวนสาเหตุ จนสรุปได้ว่าเป็นความบกพร่องของพนักงาน พนักงานคนดังกล่าวจึงถูกลงโทษตามกฎหมาย

เป็นผลให้สหภาพฯ ร.ฟ.ท.ขอให้รัฐบาลแก้ปัญหาหัวรถไฟที่ไม่ได้คุณภาพตามมาตรฐานก่อนออกวิ่งรับ-ส่งผู้โดยสาร หากมีคำสั่งให้ออกวิ่งก็ให้ผู้ว่าฯ ร.ฟ.ท. รับผิดชอบแทนพนักงานหากเกิดอุบัติเหตุ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมจะกล้าเซ็นคำสั่งพร้อมรับผิดชอบพนักงานร.ฟ.ท.ไหม? หรือจะกล้ารับผิดชอบมากกว่ารับผิดชอบ ฉะนั้นหากผู้ใหญ่ไม่กล้าเซ็นรับผิดชอบ ก็ไม่กล้าขับรถไฟรับ-ส่งผู้โดยสาร เพราะจะกลายเป็นคนผิดอีกหากรถไฟประสบอุบัติเหตุ โดยที่ผู้ใหญ่ไม่สามารถแสดงความรับผิดชอบได้ แถมยังโยนความผิดให้แก่พนักงานรถไฟดังเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา

เรื่องนี้ผู้ใหญ่ควรออกมาเจรจากับสหภาพฯ ร.ฟ.ท. โดยออกโทรทัศน์ให้ประชาชนได้รับฟังเหตุผลทั้ง ๒ ฝ่าย เพื่อความชัดเจนว่าใครผิด-ใครถูกโดยไม่ริบโยนไปว่าเป็นประเด็นทางการเมือง เช่นบางสื่อที่นำเสนอข่าวทำนองนี้

กรณีเลื้อยเหลือง-เลื้อยแดง ก็เป็นอีกประเด็นที่บางคนมองไปว่าเป็นปัญหาระหว่างเลื้อยเหลือง-เลื้อยแดง โดยไม่ได้พยายามหาข้อมูลของกลุ่มเลื้อยสีต่าง ๆ ว่าเขาเหล่านั้นออกมาชุมนุมเรื่องอะไรแล้วเป็นจริง-เท็จประการใดให้ชัดเจน ยิ่งบางสื่อก็เสนอข่าวแบบมือคตอย่างเห็นได้ชัด

ฉะนั้น ถ้าสื่อมวลชนหรือรัฐบาลช่วยชี้ชัดว่าอะไรถูก-ผิดจะดีกว่าโยนไปว่าเรื่องเลื้อยเหลือง-เลื้อยแดงเป็นประเด็นทางการเมืองเพียงเท่านั้น มิฉะนั้น ประชาชนจะสับสนและไม่รู้ข้อเท็จจริงเหมือนรัฐบาลที่แยกแยะไม่ถูกว่าใครถูก-ผิด จึงทำให้แก้ปัญหาไม่ถูกจุด เมื่อแก้ปัญหาไม่ถูกจุดปัญหาจึงหมักหมม และเพิ่มความรุนแรงยิ่ง ๆ ขึ้นทั้งบนดินและใต้ดิน

☒



ความถอยหลัง ที่เห็นชัด ๆ คือ
“ความรวยกระจุก-ความจนกระจาย”
คนรวยเป็นสุข คนจนเป็นทุกข์
นับถือคนเอาเปรียบคนได้เปรียบว่า ดี
ยกย่องเชิดชูกันอย่างผิดลัจจะ



ความร่ำรวยและก้าวหน้า พาอันตรายอย่างไร?

ไม่มีใคร ๆ ก็ต้องตื่นตะลึงกับแสนยานุภาพใน
๖๖ พิธีเฉลิมฉลองครบรอบ ๖๐ ปี ของพรรค
คอมมิวนิสต์จีนอันแสนจะยิ่งใหญ่ แต่หลาย ๆ คน
ก็มองเห็นเค้าลางแห่งความหายนะของโลกได้ก่อ
ตัวขึ้นในขณะเดียวกัน จีนผงาดขึ้นเป็นผู้นำโลก
ทั้งด้านทหารและเศรษฐกิจ นั้นย่อมหมายถึง
การเผาผลาญทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม อย่างร้ายกาจและรุนแรง

ยังมีสิ่งที่น่าทึ่งยิ่งไปกว่านั้น ก็คือ
อุดมการณ์สังคมนิยม และการปฏิวัติเพื่อโค่นล้ม
ทุนนิยม ถูกมองว่าเป็นเพียงคำโฆษณาชวนเชื่อ
ที่แทบจะไม่มีใครนึกถึงกันอีกแล้ว ในความเห็น
ของอาจารย์ จาง หมิง คณะรัฐศาสตร์ จาก
มหาวิทยาลัยเหรินหมิน ในกรุงปักกิ่ง มองว่า

“ทุกวันนี้อุดมการณ์ไม่หลงเหลืออยู่แล้วใน
ประเทศจีน ไม่ว่าจะรัฐบาลหรือประชาชนต่างก็

ไม่มีอุดมการณ์

เหตุผลที่รัฐบาลยังอยู่ในอำนาจ เพราะพวกเขายังสามารถปลาร้องกับประชาชนได้ว่า “ฉันทำให้ชีวิตพวกคุณดีขึ้น ฉันให้ความมั่นคงแก่พวกคุณได้ หากฉันมีอำนาจ” แต่อะไรจะเกิดขึ้น หากวันหนึ่งพวกเขาทำอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว

(ASTV ผู้จัดการ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๒)

จีนจึงถูกจับตาจากนักวิเคราะห์จำนวนมากว่า กำลังตกอยู่ในสภาพข้างนอกลูกโลก ข้างในเป็นโพรง เพราะกำลังประสบปัญหาหลัก ๆ อย่างน้อย ๓ ประการ อันได้แก่ การว่างงาน-มลภาวะ-และความไม่สงบ

๑. **เนื่องด้วยภาวะเศรษฐกิจถดถอย** ทำให้มีคนว่างงานเพิ่ม จนขณะนี้สูงราว ๑๒๐ ถึง ๒๐๐ ล้านคน จากประชากร ๑,๓๐๐ ล้านคนทั่วประเทศ อีกทั้งระยะห่างของชนชั้นก็กว้างขึ้นเรื่อย ๆ คนในเมืองร่ำรวย แต่คนในชนบทไม่มีอันจะกิน

๒. **การพัฒนาอุตสาหกรรมแบบก้าวกระโดด** ทำให้จีนกลายเป็นชาติอันดับต้น ๆ ของโลก ที่ปล่อยก๊าซคาร์บอน ตัวการก่อให้เกิดโรคร้อนเป็นจำนวนมากและอย่างต่อเนื่อง ทำลายธรรมชาติและสุขภาพของประชากรซึ่งรัฐต้องอาจต้องจ่ายงบประมาณมหาศาลในการแก้ไข

๓. **นโยบาย “กลืน” ชาติของจีนสร้างความไม่พอใจแก่ชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ** โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทิเบต และมณฑลซินเจียง จนเกิดความรุนแรง มีผู้เสียชีวิตมากมาย แต่ก็ไม่สามารถหยุดยั้งการประท้วงใหญ่ ๆ ที่มีเป็นระยะ ๆ ได้ ซึ่งในระยะยาวย่อมสามารถสั่นคลอนเสถียรภาพของรัฐบาลได้

ดังนั้น งานฉลองครบรอบ ๖๐ ปี ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเป็นการจัดงานวันชาติธรรมดา... หรือจริง ๆ แล้วเป็นการสร้างภาพปกปิดไม่ให้ชาวโลกเห็นแผล ที่เริ่มเป็นหนองอยู่ข้างในกันแน่?

(จาก หน้าต่างโลก น.ส.พ. ไทยรัฐ ๓๐ ก.ย. ๒๕๕๒)

“หน้าสุดท้าย” ของระบบทุนนิยม

วิญญูชนจึงควรใคร่ครวญให้เห็นถ่องแท้ว่า จะให้นาคคตของมวลมนุษยชาติปิดฉากลงด้วย “หน้าสุดท้าย” ของระบบทุนนิยมที่นำไปสู่การเผชิญหน้ากับวิกฤติหายนะของโลก โดยปราศจาก “ปรัชญาญาณ ของมนุษยชาติ”

หรือควรถึงเวลาเริ่ม “หน้าใหม่” ของการที่ “มนุษย์ช่วยมนุษย์” ด้วยวิธีการดำเนินวิถีชีวิตปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้พร้อมเพรียงกัน อย่างแพร่หลายตามพระราชดำรัส ความว่า

“...เราไม่เป็นประเทศที่ร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้

แต่...ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะจะเป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก

เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว

แต่ถ้าเริ่มมีการบริหาร ที่เรียกว่า แบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป

ทำอย่างมีสามัคคี นี้แหละ คือ เมตตา กัน ก็จะสามารถอยู่ได้ตลอดไป...”

คนที่ทำงานทางวิชาการ จะต้องฟังตำราเมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้น เขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอย่างไร ก็ต้องปิดเล่ม คือ ปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ถอยหลังเข้าคลอง

แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบคนจน ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อย ๆ”

(พระราชดำรัสในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

จากประมวลพระราชดำรัส สมควรที่จะเกิด

ความรู้อันเป็นวิสัยทัศน์ (Knowledge Vision) ที่ จะตอบคำถามให้แก่ตนเองได้ว่า การได้เกิดมา เป็นมนุษย์ ควรต้องทำอะไรได้เหมาะสมดีกว่า ลัทธิโลกอื่น ๆ ตรงที่สามารถพัฒนาความรู้ที่ใช้ จัดการความต้องการอะไร ๆ ที่มากเกินไปในชีวิต ให้อยู่ในกรอบความพอเพียง ในวิถีชีวิตประจำวัน ขึ้นมาได้จริง ซึ่งก็คือ **การดำเนินชีวิตในแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง**นั่นเอง

ดังนั้น เมื่อเรามีความชัดเจนแล้วว่า จะต้อง ดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะต้องคำนึงต่อไปก็คือ การหา ความรู้ให้กับคำถามที่ว่า จะสมควรต้องทำ อย่างไรต่อไป เพื่อให้เป็นไปตามวิถีชีวิตดังกล่าวได้ อันเป็นที่มาขององค์ความรู้สามห่วง ซึ่งเป็นองค์ ความรู้ที่สัมพันธ์และเป็นบูรณาการต่อกัน (ดูจ ลสามห่วง) คือ **“ความพอประมาณ-ความมีเหตุผล -และความมีภูมิคุ้มกัน”** ที่สัมพันธ์กับสองเงื่อนไข คือ **“ความรู้-และคุณธรรม”** อย่างไม่แยกจากกัน โดยเฉพาะ **“ความรู้”** ใน **“คุณธรรม”** ที่ว่า ความก้าวหน้า หรือการเป็นประเทศที่ก้าวหน้า ด้วย **“ความร่ำรวย”** นั้น พระเจ้าแผ่นดินของไทย ตรัสว่า เป็นการถอยหลัง

ต้องบริหารประเทศด้วยตำรา **“แบบคนจน”** จึงจะเป็นตำราที่ก้าวหน้า **“เรื่อย ๆ”** เป็นการก้าวหน้า ที่ไม่จบ

ดังนั้น เราต้องศึกษาและนำมาบริหารด้วย ตำรา **“แบบคนจน”** จึงจะก้าวหน้าเรื่อย ๆ เพราะ ตำรานั้นไม่จบ

จะไม่เหมือนตำราแบบร่ำรวย แบบมุ่งจะพา คนพาประเทศไปหาความร่ำรวย ซึ่งตำราทั้งหลายประดามีที่ต่างก็มุ่งจะพาไปสู่ความร่ำรวยนั้น และหลงว่าเขาก้าวหน้านั้นมันจบลงแล้ว ลึ้น กระบวนท่าที่จะก้าวหน้าไปยิ่งกว่านี้อีกแล้ว มีแต่ ความซบซ้นที่วนลงต่ำไปสู่ความถอยหลัง ดัง พระราชดำรัสของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั่นเอง

ความก้าวหน้าตามตำราแบบร่ำรวยนั้น ถอยหลังอย่างไร ?

ถอยหลัง คือ ความโลภ ความมักมาก มันยิ่ง รุนแรงจัดจ้านตกลึกเป็นกิเลสในจิต และยิ่ง ปลุกเร้าอมเมาเพิ่มกิเลสให้หนาหนักยิ่ง ๆ ขึ้น อย่างไม่มีการยับยั้งให้เพลาลงได้ ไม่ต้องพูดถึง จุดว่า จะหมดจะสิ้นความโลภ ความมักมากลงได้ แม้แต่ความแก่งแย่งแข่งขัน เอาชนะคะคาน เอา เปรียบ ถึงขั้นโกง ทูจริต ก็ยิ่งหนักหนา เล่ห์ร้าย ซ่อนเชิง อ้ามทิดซบซ้น พรางลวง ไม่มีทางจะ ลึ้นสุด

สำหรับความเป็นไปของกระบวนทัศน์ทุนนิยม คนฉลาดที่ยังมีความรู้ แต่ไร้คุณธรรมแท้จริง ที่ ยังเห็นแก่ตัว ขูดรีดเอาจากคนส่วนใหญ่ผู้พ่ายแพ้ โดยใช้ความรู้ ใช้อำนาจ ใช้ทุนที่ได้เปรียบกดขี่ ขูดรีดมาให้ตนและพรรคพวกของตน แล้วครอง ความเป็นเจ้าอำนาจตามระบบทุนนิยม อย่างไม่มี ความหยุดความพอ

ความล่มสลายของสังคม ฉะนั้นแหละคือ ความถอยหลัง ที่แท้จริง

ความถอยหลังที่เห็นอยู่ชัด ๆ คือ **“ความรวย กระจุก-ความจนกระจาย”** คนรวยเป็นสุข คน จนเป็นทุกข์ คนเอาเปรียบคนได้เปรียบ นับถือ กันว่า ดี ยกย่องเชิดชูกันอย่างผิดลัจจะ เป็นต้น นี่คือ ความถอยหลังตามกระบวนทัศน์ทุนนิยม

กระบวนทัศน์ทุนนิยม คือ กระบวนการ ระบบทุน และอิทธิพลทางเงินทางวัตถุ

กระบวนทัศน์เศรษฐกิจพอเพียง คือ กระบวน- การอิสรชนระบบบุญ (คนมีคุณธรรม) และอิทธิพล ทางจิตวิญญาณภายใต้ปัญญาที่มีอารยธรรม

ความก้าวหน้าที่แท้จริงจึงได้แก่ **“ความจน กระจุก-ความรวยกระจาย”** คนจนเป็นสุข คนรวย เป็นทุกข์ คนเสียสละคนไม่เอาเปรียบ นับถือกัน ว่า ดี ยกย่องเชิดชูกันอย่างถูกต้องลัจจะ นี่คือ ความ ก้าวหน้า ตามกระบวนทัศน์เศรษฐกิจพอเพียง

เราจะมีความรู้ตามลัทธิธรรม ดังกล่าวมานั้น จึงต้องใช้ตำรา “แบบคนจน” ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อย ๆ”

ที่ไม่จบ ก้าวหน้า “เรื่อย ๆ” นั้น ก็เพราะผู้ศึกษาฝึกฝนตำรา “แบบคนจน” นี้จะลดกิเลสโลก โกรธหลงได้จริง จึงเป็นคนมักน้อย กล้าจน เสียสละ ไม่สะสม และเป็นอยู่อย่าง “จน” คือ ไม่มีมาก ไม่เอามาเป็นของตนมาก แต่สร้างสรร ขยันเพียร มีปัญญารู้ความเป็นคุณค่า เป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่นด้วยเพียรขยันเสียสละของเรา

จึงเป็นคนเต็มใจจน ตั้งใจจน มุ่งพากเพียรปฏิบัติ “แบบคนจน” ผู้ก้าวหน้า

ด้วยตำราอันวิเศษยิ่งใหญ่

คือ ตำรา “แบบคนจน” ตามพระราชดำรัส

ซึ่งได้แก่ ตำราชองพระพุทธเจ้า เป็นต้น อันมีหลักปฏิบัติพาไปสู่ความสันโดษคือความพอเพียง ความมี “ใจพอ” (สันตญฺฐิ) พาไปสู่ความมักน้อย (อัปปิจฉะ) คือไม่ชอบการสะสมให้ตนเองมีมาก (อปจยะ) จึงสละออกมาก ๆ ความไม่โลกความไม่หลงทำให้มีปัญญาไม่มกมายไปตามที่โลกพาเป็น สามารถหลุดพ้นออกมาจากโลกียนิยมหรือทุนนิยม บริโภคนิยม อำนาจนิยม ได้ด้วยภูมิปัญญาอันเป็นอารยะ เพราะมีการศึกษาอบรมฝึกฝนสำรอก กิเลสที่ทำให้อวิชชา (ไม่รู้ลัทธิธรรม) ได้จริง จึงเกิดภูมิปัญญาและตถกผลึก ตั้งมั่นเป็นสัมมาสมาธิ ซึ่งมีภาวะเสถียรและยั่งยืน

ดังนั้น จึงเป็นตำราพาเราก้าวหน้า “เรื่อย ๆ” ไม่จบ เพราะผู้ศึกษาฝึกฝนตามตำรา “แบบคนจน” นี้ ลดกิเลสได้จริง จึงเป็นคนชนิดที่...

- **ไม่ทำบาปทั้งปวง** (สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) คือไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีทั้งปวง

- **ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม** (กุสลัสสูปสัมปทา) คือขยันหมั่นเพียรทำแต่สิ่งที่ดี งานที่ดี (อนวัชชะ) เสมอ ๆ สร้างสรร เสียสละให้แก่สังคม เป็นประโยชน์แก่มวลมหาชนเป็นอันมาก (พหุชน-หิตายะ) สร้างความสุขให้แก่มวลมหาชนเป็นอันมาก (พหุชนสุชาเย) อนุเคราะห์ช่วยเหลือ

แกือกุศลโลกอยู่ไปเรื่อย ๆ (โลกานุกัมปายะ)

ยิ่งบรรลุลัทธิธรรมเป็นอาริยบุคคลสูงขึ้นไปมากเท่าใด ก็ยิ่งก้าวหน้าไปพร้อม ๆ กันกับโลกไปเรื่อย ๆ ไม่ มีจบ เพราะยังเป็นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ยิ่งคือ ผู้มีความรู้ มีคุณธรรมที่ อนุเคราะห์แกือกุศลสังคมอยู่อย่างผู้รู้จักความพอ ประมาณ ความมีเหตุผล และความมีภูมิคุ้มกันที่ สัมพันธ์กับสองเงื่อนไข คือ ความรู้และคุณธรรม ตามระดับชั้นแห่งวุฒิ อย่างไม่แยกจากกัน

บทสรุป เหตุของวิกฤติประเทศไทยในขณะนี้ คือ ระบอบทักษิณนิยม ที่ทำให้คนไทยหลงใหล ไปกับความก้าวหน้าร่ำรวย ที่ตรงกันข้ามและคน ละชัวกับเศรษฐกิจพอเพียง แม้ในค่ายพันธมิตร ที่ต่อต้านระบอบทักษิณนิยม แต่ลึก ๆ แล้วยัง ปารถนาความร่ำรวยอยู่เช่นกัน เพียงแต่ตั้งใจจะ ไม่โกง ซึ่งทักษิณก็เคยคิดว่าตัวเองรวยแล้วจะไม่ โกงเช่นกัน

พรรคการเมืองใหม่ ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง (CHANGE) การดำเนินชีวิต ตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง โดยรู้จักความพอประมาณ- ความมีเหตุผล-และความมีภูมิคุ้มกันที่สัมพันธ์กับ สองเงื่อนไข คือ ความรู้-และคุณธรรม แล้ว ก็ ย่อมเป็นการก้าวรอยตามระบอบทักษิณนิยมอยู่ดี

ในความโชคร้ายไทยก็ยังมีโชคดีที่มีเศรษฐกิจ พอเพียง เป็นชาวกับดำที่ตัดกันให้เห็นอย่างชัดเจน ที่สุดคนไทยได้เห็นทุกข์กับทุนสามานย์มานานแล้ว จึงน่าจะพอกันทีเพื่อเพียงพอตามรอยพ่อโดย เร็วพลัน **๓**

ไม่มีอะไร...
ที่จะทำให้เส้นเลือดฝายจิตวิญญาณ
อุดตันได้รวดเร็วเท่าเงินอีกแล้ว



www.rbcthailand.org

“คุณเสาวคนธ์ มาพบ” ได้เล่าประสบการณ์วิชาชีพ (เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมโรงพยาบาลเรณูนคร) ที่เธอเข้าไปเกี่ยวข้อง และมีส่วนร่วมในการช่วยครอบครัวหนึ่ง ซึ่งกำลังตกอยู่ในกองทุกข์ทั้งกายและใจ สุดท้ายครอบครัวนั้น เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ต่อมาคุณเสาวคนธ์ ได้ร่วมกับทีมงานจัดโครงการ “สายใย สายใจ ท่วงโยคนพิการ” ขึ้น เพื่อเป็นอีกหนึ่งหยาดน้ำใจในสังคม - ฟอด เทพสุรินทร์



ชีวิตหลังรอยโซ่

● เสาวคนธ์ มาพบ

ซ้าพเจ้าเป็นพยาบาลวิชาชีพซึ่งได้รับมอบหมาย ให้รับผิดชอบงานสุขภาพจิตคนใหม่ มีโอกาส พุดคุยกับญาติผู้ป่วยที่มารับยาแทน จึงทราบว่า มีผู้ป่วยถูกล่ามโซ่ไว้ ซ้าพเจ้าพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ สาธารณสุข สถานีอนามัย นัดพบกันออกเยี่ยมบ้าน พบชายผิวคล้ำ สูงประมาณ ๑๖๕ ซม. ไม่สวมเสื้อผ้า

เนื้อตัวกระมอมกระแมม ด้วยคราบโคลจับเป็นปื้น กลิ่นสาบสาบหมักหมมโชยออกมา ผู้ป่วยนั่งอยู่ มุมหนึ่งของกระต๊อบ หันมามองเจ้าหน้าที่ด้วย สายตาเหม่อลอย สำนวจที่พักยั้งชวนสังเวชใจ พื้นกระต๊อบเป็นไม้ตีไว้ห่าง ๆ ได้ถุ่นเป็นคอกวัวควาย มีน้ำขังเฉอะแฉะส่งกลิ่นเหม็น มีบันไดไม้ตีแบบ

ลวก ๆ พาดไว้เป็นทางส่งข้าวส่งน้ำ ชาวผู้ป่วยข้างหนึ่งถูกล่ามโซ่ไว้กับเสาบ้าน ที่พื้นมีผ้าผวยเก่า ๆ สกปรก มากกองขยุกขยิกอยู่ ๑ ผืน ใกล้ ๆ มีถ้วยล้างกะสีเก่า ๆ ๑ ใบ เ خرอะด้วยคราบอาหาร เมื่อสอบถามถึงสาเหตุที่ต้องล่ามโซ่ บิดาผู้ป่วยชี้แจงว่า

๑. ผู้ป่วยจะเดินไปมาในละแวกนั้นทั้งคืน เหยียบแปลงพริกของชาวบ้านถ่ายอุจจาระเรี่ยราด ที่ศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์ และตามบ้านของชาวบ้าน ชอบจ้องมองเพศตรงข้าม เพราะไม่สวมเสื้อผ้า ชาวบ้านจึงกลัว หวาดระแวงจะไม่ปลอดภัย ไปเล่นกับเด็กก็จะเล่นแรง เด็ก ๆ และครูกลัวผู้ป่วย จึงต้องล่ามโซ่ไว้ประมาณ ๑ ปีแล้ว

๒. ผู้ป่วยไม่ไว้วางใจใคร จะยอมรับประทานอาหารและยาจากบิดาเพียงคนเดียวเท่านั้น หากบิดาไม่อยู่ ผู้ป่วยจะไม่ยอมรับประทานยาและอาหาร

ข้าพเจ้าจึงได้ประสานงานด้านการรักษา กับทางโรงพยาบาลจิตเวชนครพนมราชชนครินทร์ แพทย์ได้ส่งยาฉีดเดือนละ ๒ ครั้ง และยารับประทาน อีกต่างหาก พร้อมกันนี้ได้ประสานขอความช่วยเหลือไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลนางาม ร่วมออกเยี่ยมบ้านผู้ป่วยด้วย

นอกจากนี้ข้าพเจ้าและทีมงานได้ออกให้การดูแลรักษาตามแผนการรักษา ได้ให้คำปรึกษา และกำลังใจแก่ญาติ การให้ความรู้แก่ชุมชนในเรื่องการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในชุมชน หลังจากออกติดตามเยี่ยมและให้การดูแลนาน ๖ เดือน บิดาผู้ป่วยตัดสินใจปลดโซ่ออก พร้อมทั้งชักชวนให้ผู้ป่วยช่วยทำนา ทำงานบ้าน พุดคุยกับบิดาและสมาชิกในบ้านมากขึ้น สามารถทำความสะอาด และดูแลสุขภาพวิทยาของตนเองได้ ในการติดตามเยี่ยมครั้งหลัง ๆ บิดาของผู้ป่วยจะพุดคุยทั้งน้ำตา กับทีมงานที่ออกติดตามเยี่ยมว่า **“ขอบคุณคุณหมอ เหลือเกิน ผมได้ลูกชายคนเดิมของผมกลับคืนมาแล้ว”**

จากบทเรียนของการดูแลผู้ป่วยรายนี้ ทำให้

ทีมงานทราบถึงความยุ่งยาก ปัญหา อุปสรรคของการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในชุมชน และตระหนักว่าการทำงานโดยการมีส่วนร่วมของทีมสหสาขาวิชาชีพและชุมชนมีการทำงานแบบเครือข่ายสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้จริง เป็นรูปธรรมและเกิดประโยชน์แก่ผู้ป่วยและครอบครัว ชุมชน ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จนี้ ซึ่งจะ เป็นน้ำหล่อเลี้ยงความรู้สึกของข้าพเจ้าและทีมงานให้มีกำลังใจต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ยามท้อแท้เหน็ดเหนื่อยจากการทำงานได้เป็นอย่างดี ความรู้สึกมีคุณค่าความภูมิใจในตนเอง ช่างยิ่งใหญ่ และสามารถผลักดันให้ข้าพเจ้าและทีมงาน ได้จัดทำโครงการ **“สายใย สายใจ ห่วงใยคนพิการ”** เพื่อดูแลและให้โอกาสผู้ด้อยโอกาสในชุมชน ได้รับสิทธิประโยชน์ของตนเอง โดยโครงการนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานหลักประกันสุขภาพจนสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ซึ่งประโยชน์ที่ได้รับ นอกจากมีแนวทางในการดูแลผู้ป่วยจิตเวชในชุมชนแล้ว ยังก่อให้เกิดสมาคมผู้พิการ ๑ สมาคม ซึ่งมีสมาชิกเป็นผู้พิการครบทั้ง ๘ ตำบล สมาคมได้ดำเนินการให้สมาชิกทุกคนเข้าถึงบริการสาธารณสุขได้ครบถ้วน (ได้รับบัตรผู้พิการ ๑๐๐ %) พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือกันเอง ในเรื่องความเป็นอยู่ สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ การออกเยี่ยมบ้านผู้ป่วย โดยสมาชิกในชมรม การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต การเพิ่มพลังใจให้เข้มแข็ง การเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เพื่อนช่วยเพื่อน โดยกิจกรรมส่วนหนึ่งได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในการอำนวยความสะดวกด้านสถานที่เครื่องมืออุปกรณ์เงินช่วยเหลือผู้พิการที่ครอบครัวตามจำนวนผู้พิการทั้งหมดในชุมชน ฯลฯ

สมาคมได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง สมาชิกของสมาคมรู้สึกตนเองมีคุณค่า มีขวัญ และกำลังใจในการต่อสู้ชีวิตมากขึ้น **๗**



ส่วนใหญ่โรคภัยต่าง ๆ เกิดจากการกินอาหารอย่างไม่ถูกต้อง
การไม่ล้างผักทุกเช้า การอาบน้ำก่อนนอน และการนอนดึก

ตอนที่ ๒

อาหารเพื่อสุขภาพที่ยั่งยืนแข็งแรง

“ผัก” ต่าง ๆ ใช้ ‘ผักพื้นบ้าน-ผักยืนต้น’ จะมีพลังชีวิตและความสดมาก

แครอทห้ามใช้ เพราะต้องปลูกด้วยสารเคมีมากมาย ทำให้อืดย่อยยาก ใช้มะละกอแทนได้ดีกว่า

- ข้าวโพด แกะใช้ไม่ได้ มียาเยอะและมีไขมัน (แว็กซ์) มาก อืดย่อยยาก จะใช้ได้โดยเป็นข้าวโพดไร้สารพิษใหม่ๆ ผักอ่อนทำน้ำข้าวโพดสด ๆ ได้ และข้าวโพดอ่อน เป็นผักกินได้ดี

- ฟักทอง ควรใส่โหระพาหรือแมงลัก
- แกงกะทิ ใส่มะเขือพวง + บุก (กินกับข้าวได้)
- แกงหน่อไม้ ใส่ยานาง + บุกหรือถั่วพาะงอก (กินกับข้าวได้)

- สาหร่าย เป็นสาหร่ายจากเกาหลีจึงจะไร้สารพิษ, สาหร่ายน้ำจืดจากน่าน (ไก), ไข่น้ำ (ผ้า)

“เครื่องปรุงร”

น้ำตาลปีบจากมะพร้าว (ไม่ฟอก), น้ำมะขามเปียก, น้ำมะนาวสุก (สีเหลือง) น้ำส้มสายชูหมัก (จากน้ำมะพร้าวแก่), บัวลอย (ช่วยย่อย) น้ำซึ้อ้วหมัก, พริก (สีเขียว), พริกไทย (ดำ), น้ำมันมะพร้าว (หีบเย็น)

“สูตรอาหาร”

- ซุปข้น ผักใบเขียว (ผักหวาน, อ่อมแซบ, ตำลึง, ก้านตรง, ผักโขม) อย่างใดอย่างหนึ่ง + หอมแขก + มะเขือเทศ

- แกงจืด วุ้นเส้น + ตำลึง + ต้นหอม + แก้วก๊ี้ ผักใบเขียว+มะเขือเทศ+หอมแขก+เห็ด (๓ อย่าง) ผักใบเขียว+มะเขือเทศ+หอมแขก+ ถั่วพาะงอก ผักใบเขียว+มะเขือเทศ+หอมแขก+ข้าวกล้อง (ข้าวต้ม)

- ต้มยำ โบราณ ใส่ผักชีไทยทั้งรากทั้งต้น กับกะเพรา ๑ ช่อลงไปต้มในน้ำก่อน แล้วค่อยตักออก



ภายหลัง ใส่ข้าว-ตะไคร้-ใบมะกรูด-เห็ด (๓ อย่าง)-มะขามเปียก-ผักต้ว-ผักชะมวง-มะเขือเทศ-เกลือดับไฟ ใส่ผักชีไทยกับผักชีฝรั่งหั่นกลงไปในน้ำเพื่อให้ผักสดเขียว

- สุกี้ วุ้นเส้น + ผักใบเขียว (ผักโขม, ผักบั้ง, ผักตำลึง, ผักกาดขาว) + น้ำสุกี้
- แกงป่า ใส่กระชายเป็นหลัก มีมะเขือพวง, โหระพา, ถั่วพู, พริกไทยสด
- แกงเลียง ใส่ใบแมงลักเป็นหลัก มีบวบ, มัน, ฟักทอง ตำหอมแดงกระเทียม กระชาย พริกไทยดำ เป็นเครื่อง

- แกงเขียวหวาน ใช้น้ำมะขามเปียก ใส่กระชาย พริกไทยเม็ด ช่วยทำให้กะทิไม่มีปัญหา

- แกงเหลือง ใช้น้ำมะขาม ใส่หมิ้นกับพริก (เขียว) แก้วไม่ให้ล้าใส่อีกเสบ

- แกงถั่ว ๕ สี (งอก) ต้มถั่วที่งอกแล้วให้สุกในน้ำพอประมาณ ๑ ต่อ ๑ กับเนื้อถั่ว แล้วใส่ผงกระเทียม พริกไทยและเกลือ เฉิวหอมแขก (ได้รสหวาน) กับ

กระเทียมในน้ำมันมะพร้าว แล้วใส่มะเขือเทศ (ได้รสเปรี้ยว) นำไปคลุกรวมกับถั่ว กินกับขิงดอง หรือลัมตำ และกับข้าว หรือแป้งจາปาตี (ซัง) ได้

- ยา...ผักหวาน-วุ้นเส้น-ถั่ว ๕ สิ่งอก-มะม่วง-ลัมโอ-หัวปลี

ใส่ ผักกาดหอม, ถั่วพู, โหระพา, ต้นหอม, ผักชี, ขึ้นฉ่าย, ถั่วฝักยาว, พริกเขียว, มะนาว, ซีอิ้ว, น้ำตาลปีบ



- ราบหน้าผัก ต้มผัก ข้าวโพดอ่อน หัวไชเท้า, ถั่วอก เป็นน้ำซूप ใส่เห็ด (๓ อย่าง), บุก, ผักหวาน, ผักอ่อมแซบ, ผักก้านตรง (ผักใบเขียวอย่างใดอย่างหนึ่ง) เมื่อเดือดสุกหรือไฟ กวนแป้งท้าวๆ กับน้ำเย็น แล้วเทลงไปกวนจนเหนียว (ถ้าจะกินกับเส้นไม่ต้องใส่เห็ด)

- พืชซ่า (หน้าไทย ๆ) ผัดกะเพรากับน้ำมันมะพร้าว, ผัดเปรี้ยวหวาน (ไม่ใส่โปรตีน ใส่บุกที่ไม่ผสมเห็ด มีเป็นลูกชิ้น ปลาหมึก กุ้ง) กวนแป้งท้าวยายม่อม ให้เหนียว แทนเนยแข็ง เทบนแป้งพืชซ่าที่นวดด้วยน้ำมันมะพร้าว อบสุกแล้ว เอาหน้าที่ผัดวางข้างบนแป้งท้าวแล้วนำเข้าไปอบอีกหน่อย

- เมียงคำ ใช้ใบทองหลางห่อดีที่สุด หรือใบผักกาดหอม ส่วนใบชะพลูกินได้วันละไม่เกิน ๒-๓ ใบ (เพราะมีกรดยูริกสูง)

เครื่องประกอบ มี ชิงสด ถั่วลิสงคั่ว, มะพร้าวคั่ว, หอมแดง, มะนาว

น้ำราบ ใช้น้ำมันมะเขือบวกกับน้ำตาลปีบ (จาก

มะพร้าว) ดีที่สุด

‘ถั่วลิสง’ ควรจะปลูกไร่สารพิษ[เนื่องจากอยู่ในดิน มีทั้งยาฆ่าหญ้า ปุ๋ยเคมี เมื่อคั่วแล้วบดเก็บไว้ไม่ได้นาน เกิดเชื้อรา (อัฟลาท็อกซิน) ได้ง่ายเป็นอันตราย] จึงควรเก็บไว้ทั้งเปลือกนอกและเมื่อจะคั่วควรคั่วถั่วลิสงทั้งเปลือกใน (สีแดง) ที่หุ้มเมล็ด โดยใช้น้ำเกลือพรมเกลือจะช่วยไม่ให้น้ำซึมเข้าเนื้อ ป้องกันความชื้นไม่ให้เกิดเชื้อราและจะช่วยรักษาความกรอบไว้ได้นาน

- **เมียงฉนวน** หรือ **สลัดน้ำแจ่ว** มีแผ่นแป้งข้าวเจ้าห่อ หรือใช้ใบผักกาดหอมห่อก็ได้

ส่วนประกอบ ใช้ใบผักแพว ผักพื้นบ้านใบเขียวต่าง ๆ พร้อมทั้งผักตระกูลมันท์ ดอกไม้ต่างๆ ใบถั่วพู, มะละกอ หัวไชเท้า (ส่วนที่โผล่ออกจากดินจะเป็นพิษ) หั่นละเอียดคลุกรวมกันแล้วนำมาห่อใส่วุ้นเส้นกับหอมแขกผัดด้วยน้ำมันมะพร้าว

น้ำแจ่ว ทำจากน้ำมะขามเปียกเคี้ยวกับน้ำตาลปีบจนข้น (เหมือนน้ำผัดไทย) ไม่ต้องใส่เกลือ คั่วหอมแขกหรือหอมแดง+พริก (เขียว) ตำให้ละเอียดผสมลงไป ในน้ำมันงา เวลาจะกินใส่ถั่วลิสงคั่วบดลงไปก็ได้ หรือใส่น้ำมันงา-น้ำมันมะพร้าว (หีบเย็น) (**‘น้ำแจ่ว’** สามารถเก็บใส่ขวดไว้กินคลุกกับข้าว-ผัก ได้นาน โดยไม่ต้องใส่ตู้เย็น)

- **น้ำพริก-ผักจิ้ม (สด-ลวก)**

มีน้ำพริกหนุ่ม-น้ำพริกอ่อน-น้ำพริกมะขาม-น้ำพริกสมุนไพร-น้ำพริกกะปิ (ไม่ต้องใส่โปรตีนใส่ถั่วเพาะงอกที่ทำเก็บแห้งเอาไว้ จะได้กินกับข้าวและผัก)

สรุป เราจึงควรรู้จักวิธีกินและทำอาหารให้ถูกต้อง โดย ออย่ากินโปรตีน กับ แป้ง และควรกิน โปรตีน อย่างเดียว กับผัก จะทำไม่ให้เกิดกรด ไม่เป็นลม แน่น มึนหัว (เพราะทุกหยักของลำไส้คือหยักของสมอง) เมื่อรวมการป้องกันสารพิษที่ต่างดี (ทุกเช้าก่อน ๗ โมงเช้า) จะไม่ทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ส่วนในโรคภัยต่าง ๆ เกิดจากการกินอาหารอง่างไม่ถูกต้อง การไม่กินถั่วทุกเช้า การนอนก่อนนอน และการนอนดึก (เวลานอนดึก ๓ ทุ่ม-ตี ๓)

เมื่อท่านได้จัดวงจรชีวิตของท่านได้ลงตัว ท่านก็จะไม่รู้สึกท้อใจถึงเงินแก๊งแรงตลอดไป ☺ อ่านต่อฉบับหน้า



ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่
“คืนวิญญาณความรักให้แก่แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน



ทำไมต้องช่วยผู้สูงอายุ?

● ระพี สาคริก

บทนำ

เมื่อนำประเด็นในเชิงคำถามเรื่อง ทำไมต้องช่วยผู้สูงอายุ? ขึ้นมาพิจารณา หากใครคิดจากรากฐานจิตใจที่อิสระถึงระดับหนึ่ง น่าจะรู้สึกได้ว่าหัวข้อดังกล่าวชวนให้คิดได้สองด้าน

ด้านแรก อ่านแล้วอาจรู้สึกว่าคุณต้องการชี้แจงเหตุผล เพื่อชักชวนให้คนทั่วไปช่วยเหลือผู้สูงอายุ

ความจริงแล้ว การมองภาพกันคนละมุม ซึ่งสมัยนี้มักนำคำว่ามองต่างมุม มาใช้กันอย่างกว้างขวาง แท้จริงแล้วก็คือความจริงซึ่งบอกให้รู้ว่า ต่างฝ่ายต่างยึดติดด้วยกันทั้งคู่ ซึ่งช่วงที่ผ่านมามีการพูดแย้งแล้วแย้งอีกว่า ประชาธิปไตยต้องมีความขัดแย้ง จนไม่อาจมองเห็นศูนย์รวมระหว่างสองด้านอันเป็นธรรมชาติได้อย่างครบถ้วน

แท้จริงแล้ว ความรู้สึกจากใจฉัน คงไม่ใช่ด้านไหนทั้งนั้น อีกทั้งเชื่อว่า น่าจะมีอีกหลายคน ที่มองเห็นความจริง ณ จุดนี้ได้ ทั้งนี้และทั้งนั้น

เนื่องจากรู้ว่าแต่ละด้าน ต่างก็มีเหตุมีผลอยู่ในรากฐานตัวเอง ดังนั้นจึงควรพิจารณาแยกออกจากกันเป็นกรณีโดยเฉพาะ จึงเพียงแต่นำเหตุผลมาเชื่อมโยงถึงกัน ให้สามารถมองเห็นภาพภายในศูนย์รวมซึ่งมีความจริงเป็นพื้นฐานร่วมกัน

วัตถุประสงค์ในการนำเรื่องนี้มาพิจารณาศึกษา เพื่อค้นหาความจริง น่าจะมุ่งไปสู่วิถีทางซึ่งมีผลจุดประกายใจให้แต่ละคน สามารถคิดถึงสิ่งอันเป็นสัจธรรมได้เอง

ทั้งนี้และทั้งนั้น ผลอันพึงได้รับจากการคิดได้ ควรจะช่วยให้สามารถรู้คุณค่าชีวิตตนเอง ร่วมกับการรู้ความสำคัญของการนำปฏิบัติจากความจริงซึ่งมีอยู่ในรากฐานจิตใจตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว

ส่วนบุคคลใครจะปฏิบัติได้จากรากฐานจิตใจที่ใกล้ชิดหรือห่างไกลความจริงมากน้อยแค่ไหนย่อมขึ้นอยู่กับสภาพจิตใจแต่ละคน นับตั้งแต่เงื่อนไขซึ่งมีอยู่แล้วในภูมิกำเนิด ร่วมกับผลจาก

การหล่อหลอมโดยอิทธิพลผลกระทบจากสภาพแวดล้อมเท่าที่ชีวิตแต่ละคนผ่านพ้นมาแล้ว

จุดประกายความคิด

นับตั้งแต่ชีวิตฉันเริ่มต้นเกิดมาจนกระทั่งมีอายุ ๘๐ ปี ช่วงหลัง ๆ เมื่อตนมีโอกาสรับทราบว่ามี การเชิญชวนให้คนทั่วไป สนใจช่วยเหลือผู้สูงอายุ บางครั้งยังได้ยินคนกล่าวถึงความสำคัญของการช่วยเหลือผู้สูงอายุร่วมด้วย

ผลที่สะท้อนกลับออกมาสู่สังคม อีกทั้งยังกระทบความรู้สึกจากใจฉัน ดูแล้วทำให้รู้สึกว่า คนส่วนใหญ่มักมีแนวโน้มทั้งแนวคิดและการนำปฏิบัติ มุ่งไปสู่ทิศทางซึ่งเป็นไปในทางเดียวกัน แทบทั้งสิ้น

จากธรรมชาติความรู้สึกซึ่งอยู่ในใจฉัน ร่วมกับผลจากการที่ตนนำไปปฏิบัติมาแล้ว บนพื้นฐาน การพึ่งตนเองอย่างมั่นคงมาตลอด ทำให้มีกระแส จากใจ หวนกลับมาถามตัวเองว่า ทำไม่ถึงต้องให้ การช่วยเหลือ?

ทั้งนี้และทั้งนั้น น่าจะสืบเนื่องมาจากการที่ ตนมีรากฐานจิตใจอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และ มุ่งมั่นปฏิบัติงานจากความจริงซึ่งอยู่ในใจมาตลอด จึงทำให้ตนมีนิสัยมองทุกสิ่งทุกอย่างทั้งสองแง่มุม และหวนกลับมาค้นหาความจริงจากใจตนเองซึ่งเป็น ศูนย์รวมทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเป็นธรรมชาติ

ความรู้ที่ได้รับก็คือ ประสบการณ์ชีวิตจากการนำไปปฏิบัติ ซึ่งได้รับผลเป็นความจริง ที่เข้าไปอยู่ในรากฐานจิตใจตัวเองแล้ว ช่วยให้ฉัน มั่นใจได้ว่า คำตอบซึ่งพบได้แล้ว ระหว่างสองด้าน มาจากจุดอันควรถือว่า เป็นศูนย์รวมความจริง เอาไว้ทั้งหมด

ฉันเริ่มต้นใช้ความรู้สึกที่อยู่ในรากฐานจิตใจ ตนเอง เป็นพื้นฐานการพิจารณาค้นหาความจริง จากทุกเรื่องอย่างทำทนาย อีกทั้งเชื่อว่าลัทธิธรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานของแต่ละเรื่อง เท่าที่ปรากฏ เปลี่ยนแปลงอยู่ในวิถีการดำเนินชีวิต นับจาก “ใจ” ที่สานเหตุผลสัมพันธ์ถึงวัยและอายุ

“ใจ” น่าจะทำหน้าที่เป็นรากฐาน ควบคุม การนำทุกสิ่งทุกอย่างมาใช้ประโยชน์ ร่วมกับการ เรียนรู้ จึงมีผลทำให้ตนหยั่งรู้ความจริงในแต่ละ เรื่องได้อย่างลึกซึ้ง ถึงศูนย์รวมซึ่งอยู่ในรากฐาน จิตใจตนเองเป็นหนึ่งในเดียวกันหมด

อนึ่งแม้วัยกับอายุ จะอยู่บนพื้นฐานที่อิสระ แต่ใจย่อมมีอิทธิพลควบคุมทั้งอายุและวัย ให้มีผล สัมพันธ์ถึงการเปลี่ยนแปลงของทั้งสองสิ่งซึ่งอยู่ใน องค์ประกอบของร่างกาย ทำให้มีการ เปลี่ยนแปลงร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติ

ดังนั้น ผลการปฏิบัติจากใจที่สามารถรักษา ความจริงไว้ได้อย่างมั่นคง จึงถือได้ว่า คือความรู้ อันควรได้รับความสนใจอย่างยิ่ง

สภาพจิตใจที่อิสระย่อมปราศจากวัย

สภาพจิตใจที่มีอิสระถึงระดับหนึ่ง ย่อมมีความ รู้สึกที่ปราศจากวัยแม้อายุจะเปลี่ยนแปลงไปตาม กาลเวลา แต่ก็ก็เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงของ ตัวเลขซึ่งเป็นสิ่งสมมุติ มากกว่าสภาพที่เป็น ความจริง

ครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๓ ฉันได้ รับเชิญจากสถาบันศิลปวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ให้ไปเป็นผู้ปาฐกถาพิเศษ ในการเปิดประชุม สัมมนาครูประถมภาคอีสานที่มหาวิทยาลัย ขอนแก่น โดยได้รับการขอร้องให้ไปบรรยายใน หัวข้อเรื่อง **ปฐมวัยกับชีวิต**

ความตอนแรกซึ่งฉันกล่าวออกมาจากใจอย่าง เป็นธรรมชาติ โดยเน้นความสำคัญไว้อย่างมั่นใจ ที่สุดว่า

ขณะนี้อายุฉันล่วง ๘๐ ปีแล้ว จะให้มาพูด เรื่องปฐมวัย คงพูดไม่ได้ จึงขออนุญาตพูดเรื่อง ‘ปฐมใจ’ แทน เนื่องจากฉันมีธรรมชาติภายในใจ ตนเองที่เข้ากับใจคนได้ทุกวัย จึงสามารถนำ ปฏิบัติร่วมกับทุกคนอย่างมีความสุขมาตลอด

หากใครจับความจากช่วงแรกแล้วด่วนนำมา คิดอาจเข้าใจว่า ฉันแก่แล้วยังอยากเป็นหนุ่ม

หากคิดสานความรู้สึกออกไปอีกก็คงคิดต่อไปว่า
ไม่รู้จักเจียมสังขาร

แต่เปล่าเลย ฉันไม่ได้มองอะไร ๆ ด้านเดียว
ทำให้ตนคิดแบบล้อมกรอบตัวเองไว้อย่างแคบ ๆ
ดังนั้นถ้าใครถามว่า ฉันคิดยังงี้ถึงได้พูดออกมา
ยังงั้น?

ฉันขอตอบว่า เพราะในใจตัวเองไม่มีคำว่าวัย
ไม่ยึดติดอยู่กับอายุซึ่งเป็นเพียงตัวเลข ใจฉันจึงรู้
ได้ถึงศูนย์รวม ซึ่งมีอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น และสิ่ง
นั้นก็คือ ความจริงที่มีอยู่ในใจตนเอง ซึ่งทุกคน
ควรให้ความสนใจเรียนรู้เพื่อรับทุกสิ่งซึ่งสัมผัสได้
จากภายนอก เข้าไปใส่ไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ
สอดคล้องกันกับหลักธรรมซึ่งชี้ไว้ว่า คนเราเกิดมา
หากนำสภาพจิตใจไปผูกติดไว้กับวัยและอายุ
ย่อมเกิดภาวะสับสน แต่ถ้าเปิดใจให้อิสระเข้าไป
ย่อมสามารถจำสิ่งซึ่งตนสัมผัสมาแล้วแต่อดีตได้
อย่างลึกซึ้งแม้ว่าย้อนหลังกลับไปนานมากแค่ไหน

ช่วงที่ฉันเดินทางเข้าสู่ที่ประชุมสัมมนาครั้งนั้น
ตนมีแรงบันดาลใจจากใครบางคนทำให้เขียนร้อย
กรองบทหนึ่งฝากไว้ ณ โอกาสนั้น ดังต่อไปนี้

จากใจถึงใจ ระหว่างผู้ใหญ่กับชนรุ่นหลัง

| | | |
|--------------|--------------|-------------|
| ทำจากใจ | รู้จากใจ | ใครได้รับ |
| ทั้งคู่รับ | ประทับใจ | ถึงไผ่หา |
| กายตามหา | หาจากใจ | ไร้ราคา |
| ด้วยรู้ค่า | จึงพาใจ | ใส่วิญญาณ |
| จึงหามิตร | ผู้เป็นมิตร | ได้ทุกที่ |
| พบมิตรดี | มีใจสุข | ทุกสถาน |
| จากคนไหน | ที่ไผ่หา | พาวิญญาณ |
| ถึงวิญญาณ | ผ่านพันทุกข์ | นำสุขใจ |
| ตั้งไม่ใหญ่ | ให้ร่มเงา | เฝ้าไม้เล็ก |
| เพราะรู้เล็ก | เด็กสำคัญ | ยังผู้ใหญ่ |
| ส่วนไม่ใหญ่ | ได้รักแก้ว | แววถึงใจ |
| คือไม้เล็ก | ที่รักสุด | ดูจชีวา |
| ส่วนที่รอง | ก็ใช่ว่า | หาสำคัญ |
| หากสิ่งนั้น | ไม่พาใจ | ให้ไผ่หา |
| ไหนเลย | จะถึงจุด | สุดชีวา |

| | | |
|-------------|------------|--------------|
| อันล้ำค่า | ดังรักแก้ว | แววถึงใจ |
| ด้วยเหตุนี้ | จึงมีไม้ | ทั้งเล็กใหญ่ |
| ต่างอาศัย | ทำหน้าที่ | ศรีสดใส |
| เพื่อนำมา | หาสิ่งสุด | ดูจดวงใจ |
| นำชีวา | พาพันภัย | ใจร่มเย็น |

อนึ่งคนส่วนใหญ่มักนำความสำคัญของวัยเด็ก
วัยหนุ่มสาว วัยกลางคน และวัยชรามากล่าวอ้าง
เพื่อเน้นความสำคัญกันอย่างกว้างขวางกับประเด็น
อายุ ซึ่งนิยมใช้ตัวเลขเป็นสิ่งบ่งบอกแม้กระทั่งมี
สูงมีต่ำ ดังเช่นการเน้นความสำคัญของผู้สูงอายุ
บางรายมีการแสดงออกจากความรู้สึกอย่าง
มั่นใจว่า ตนจะต้องมีชีวิตอยู่ได้ถึงอายุ ๑๐๐ ปี
หรือกำหนดไว้เป็นตัวเลขให้นานมากกว่านั้น

ซึ่งไม่เพียงเท่านั้น คนที่มีเงื่อนไขแฝงอยู่ใน
รากฐานจิตใจ ทำให้แสดงออกมาในลักษณะ
ดังกล่าว ยังมีการเน้นความสำคัญของพฤติกรรม
ต่อไปอีกว่า ชีวิตจะสามารถอยู่ต่อไปได้ถึงขนาด
นั้นขนาดนี้ ควรจะกินอาหารอย่างนั้นอย่างนี้
ควรจะต้องออกกำลังกายแบบนั้นแบบนี้

สิ่งดังกล่าวเกิดจากความคิดที่ยังไม่อาจนำ
ปฏิบัติให้คิดได้ลึกซึ้งถึงความจริงของชีวิต ซึ่งมี
ทุกสิ่งทุกอย่างเชื่อมโยงเป็นเนื้อเดียวกันหมด จึง
มีการตื่นรนแสวงหารูปแบบจากภายนอกต่อไปอีก
กับอีกด้านหนึ่งผู้ซึ่งมีรากฐานอ่อนแอ ก็จะถูก
กระแสดังกล่าวชักจูงต่อไปอย่างหยุดได้ยาก จึง
ทำให้คนอีกกลุ่มหนึ่งฉกฉวยโอกาสหาผล
ประโยชน์จากกลุ่มคนดังกล่าวต่อไป

ความจริงแล้ว แม้หยิบประเด็นการออก
กำลังกายมาเป็นตัวอย่างเพื่อค้นหาความจริง
หากรู้ได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างควรสร้างประโยชน์สุข
ได้ทั้งสองด้าน น่าจะรู้ว่าการพินดินปลูกผักก็คือ
การออกกำลังกายอีกทั้งยังได้พืชผักมาใช้ประโยชน์
โดยไม่ต้องเสียทรัพย์สินเงินทอง นอกจากนั้นยังมี
ผลปลูกฝังรากฐานจิตใจให้รักพินดินและรู้คุณค่า
ชีวิตตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น ล้วนแล้วมีผลนำไปสู่
ประโยชน์สุขอย่างอเนกประการ

วิถีชีวิตควรมุ่งมองไปข้างหน้า หรือมองย้อนกลับไปสู่ด้านหลัง ?

วิถีชีวิตควรมุ่งมองไปข้างหน้า หรือมองย้อนกลับไปสู่ด้านหลังกันแน่? เป็นคำถามซึ่งท้าทายต่อการนำมาคิดเพื่อค้นหาความจริงให้ถึงที่สุด

หากแต่แต่ละคนยังรู้สึกตัวดีว่า ตนมีวิญญานการต่อสู้และมีพลังจากใจซึ่งธรรมชาติมอบมาให้แต่กำเนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากรู้ว่าสภาพความจริงซึ่งแต่ละคนมีอยู่ในจิตใจตนเองมาแล้ว เป็นสิ่งมีคุณค่า ควรสนใจนำออกมาใช้ประโยชน์ยอมทำให้มีพลังเพิ่มมากขึ้น

วิญญานการต่อสู้ซึ่งควรถือว่าสำคัญที่สุดสำหรับการดำเนินชีวิตจึงน่าจะได้แก่การต่อสู้กับใจตัวเอง ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพื่อให้รากฐานจิตใจเปิดกว้างมากขึ้น พลังซึ่งอยู่ภายในจึงมีโอกาสปรากฏออกมาได้อย่างอิสระ

แม้ทิศทางความคิดที่มองสู่ชนรุ่นหลัง แทนการมองเห็นว่ากลุ่มคนด้านนี้คืออนาคตของสังคมซึ่งนับวันผู้ใหญ่ที่มองแบบนี้ยิ่งสร้างปัญหาให้กับเด็กเพราะความไม่รู้จักตัวเอง หากหวนกลับมามองเห็นความจริงจากใจตนได้ น่าจะมองเห็นว่าชนรุ่นหลังคืออดีตของชีวิตตนเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว การปฏิบัติจากผู้ใหญ่ให้ถือเป็นแบบอย่างที่ดีคงจะเกิดขึ้นได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ จึงมีผลช่วยให้ชนรุ่นหลังมองเห็นโอกาสยกระดับคุณภาพจิตใจและความคิดตนเองให้สูงยิ่งขึ้นได้อย่างอิสระ

มาถึงจุดนี้ น่าจะสรุปไว้ชั้นหนึ่งได้แล้วว่า ยิ่งมีอายุมากยิ่งมีวัยสูงมากขึ้น ยิ่งควรมองเห็นโอกาสในการทำงานร่วมกับการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นจึงมีผลทำให้รากฐานความคิดตนเอง เปิดกว้างยิ่งขึ้นเป็นลำดับ นอกจากนี้ยังช่วยให้หยั่งรู้คุณค่าจิตใจตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทำให้เพิ่มพลังในการทำงานรับใช้สังคมยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ

ดังนั้นแม้มีอายุมากขึ้น ใจยอมไม่คิดที่จะต้องให้ผู้อื่น แม้ลูกหลานตัวเองเข้ามาช่วยเหลือ หากใครมีน้ำใจช่วยเหลือ ควรถือว่าคือคุณค่าจิตใจซึ่งมอบมาให้เพราะความเคารพรักและศรัทธา

เพราะเห็นเป็นแบบอย่างที่ดี จึงถือว่าเป็นผลดีแก่ใจผู้ให้การช่วยเหลือเองอย่างเป็นธรรมชาติ

หากมองเห็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งมีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสภาพความจริงซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจตัวเองมาแต่กำเนิด น่าจะช่วยให้มองเห็นความสำคัญของ ลัจจะ อันควรรักษาไว้ในรากฐานจิตใจ ทำให้มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่สาเหตุผลลงถึงพื้นดินดำรงอยู่ได้มั่นคงยิ่งขึ้น

ความประโยคหนึ่งซึ่งชนรุ่นก่อนเคยฝากไว้ว่า เสียชีพอย่าเสียสัตย์ ซึ่งครั้งหนึ่งในอดีต เคยนำมาใช้ในการฝึกอบรมวิชาทหารแก่เยาวชน โดยจารึกไว้หน้าหมวกยุทธนาทหารว่า เสียชีพอย่าเสียสัตย์ ต่างกับหน้าหมวกทหาร ซึ่งจารึกไว้ว่า สละชีพเพื่อชาติ ซึ่งด้านหนึ่งถือเป็นเครื่องเตือนสติ ส่วนอีกด้านหนึ่งถือเป็นการประกาศลัจจะจากใจ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน

เราจะเป็นนักทำ (ธรรม)
ให้มากกว่านักคิด

● สมณะโพธิรักษ์

งานตลาดอารียะปีใหม่ครั้งที่ ๑๑

พ.ศ. ๒๕๓๓

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมโศก

● ฟาสาง

รู้สึกอ่อนใจเมื่อเห็นรถของพี่น้องยาวสุดลูกหูลูกตา
นำชื่นใจที่ยังมีพลเมืองดีที่รักชาติ
และพร้อมเสียสละ
เพื่อปกป้องชาติบ้านเมืองอีกมากมาย



ด้วยใจรักดีต่อแผ่นดิน (ตอน ๒)

ตอน F.M.TV ทุกบรรยากาศคือการรายงานความจริง

ฉันทิมดาตื่นขึ้นมาในเช้าวันที่ ๑๙ กันยายน ด้วยความตื่นเต้นระคนดีใจกับภารกิจที่จะต้องเดินทางไปกู้ผืนแผ่นดินไทยคืนมาและแอบคาดหวังไว้ในใจว่า คงจะได้ขึ้นไปเห็นปราสาทเขาพระวิหารเป็นครั้งแรก จะสวยสดงดงาม

ดังภาพในหนังสือที่เคยเห็นรีเปล่านะ? ฉันได้แต่แอบคิดฝันภาพเหล่านั้นไว้ในใจ.....
ขบวนเริ่มเคลื่อนตัวออกจากศิระระอโศกในเวลา ๐๘.๐๐ น. ซึ่งการเคลื่อนไหวครั้งนี้ได้ใช้ชื่อกลุ่มว่า “ภาคีเครือข่ายประชาชนทวงคืนพื้นที่

รอบปราสาทพระวิหาร” โดยฉันได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ติดตามป่าอำภา สันติเมทนีดล หรือ ป่าหญิง ผู้สื่อข่าวอาวุโสของ ASTV ซึ่งได้มาช่วยเป็นผู้สื่อข่าวให้สถานี F.M.TV ของเราในการเกาะติดสถานการณ์การทวงคืนดินแดนปราสาทเขาพระวิหารในครั้งนี้ด้วย

เราเคลื่อนรถไปตามขบวนใหญ่กระทั่งมาถึงศาลหลักเมืองกันทรลักษณ์ ก็มีกลุ่มผู้ไม่หวังดียิงหนังสติ๊กและขว้างปาก้อนหินใส่รถของพี่น้องภาคีเครือข่ายประชาชนฯ ที่ร่วมขบวน รถหลายคันได้รับความเสียหาย และเมื่อขบวนเคลื่อนต่อไปได้สักพักก็เจอตะปูเรือใบที่โรยขวางทางเป็นระยะ ๆ ป่าหญิงได้รายงานสถานการณ์สดในทุกเหตุการณ์โดยตลอด จนกระทั่งเข้าสู่พื้นที่ที่ไม่มีสัญญาณอินเทอร์เน็ตจึงไม่สามารถถ่ายทอดสดได้อีก

รถของเราเคลื่อนตัวมาอยู่หน้าสุดของขบวนเพื่อติดตามสถานการณ์และดูบรรยากาศโดยรอบฉันทอดสายตามองไปด้านหลังของตัวรถ รู้สึกถึงความอุ่นใจเมื่อมองไปเห็นรถของพี่น้องประชาชนยาวเป็นแพสดลูกหูลูกตา น่าชื่นใจแทนประเทศชาติที่ยังมีพลเมืองดีที่รักชาติและพร้อมเสียสละเพื่อปกป้องชาติบ้านเมืองอยู่อีกมากมาย ทำให้ฉันนึกคิดถึงคำกล่าวที่ว่า **“สังคมเลว เพราะคนดีท้อแท้”** เพราะมาวันนี้ได้เห็นถึงพลังของคนดีที่ไม่ยอมท้อแท้หรือท้อถอยต่อความอยุติธรรมและคนชั่วอีกต่อไป เพื่อสร้างสังคมไทยที่ดั่งงาม **“สังคมดี เพราะคนดีเข้มแข็ง”** นั่นเองสินะ! ฉันเพิ่งเข้าใจคำกล่าวนี้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ตลอดเส้นทางที่จะไปสู่เขาพระวิหารนั้นยังมีป้ายข้อความคัดค้านขนาดใหญ่จากทางราชการจังหวัดศรีสะเกษติดตามข้างถนนเป็นระยะ ๆ อาทิเช่น “ศรีสะเกษเป็นเมืองสงบดีแล้ว อย่ามาสร้างความวุ่นวาย”, “รักชาติได้ แต่อย่าคลั่งชาติ”, “อย่ามาทำให้เราต้องมีปัญหากับประเทศเพื่อนบ้านเลย” เป็นต้น แต่จากการที่ป่าหญิงพาฉันไปเดินทำข่าว ทักทายปราศรัยกับชาวบ้านแถวนั้น ก็ไม่มีทีท่าว่าจะคัดค้านหรือไม่เห็นด้วย

กับการมาทวงคืนดินแดนไทยรอบปราสาทเขาพระวิหารของพวกเราเลย กลับได้รับการต้อนรับ รอยยิ้มที่แสนเป็นมิตรและสายตาแห่งความหวังจากชาวบ้านที่ต่างก็อยากเห็นและช่วยภาวนาให้ภารกิจครั้งนี้ของพวกเราได้สำเร็จลุล่วง เพราะพวกเขาต่างก็รักและผูกพันกับดินแดนแห่งนี้มาอย่างยาวนานหลายชั่วรุ่นอายุคนแล้ว

ป่าคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวบ้านแถวนั้นได้บอกกับพวกเราว่า “ป่าอยากไปร่วมทวงคืนดินแดนด้วย แต่ไปไม่ได้ ป่าฝากความหวังช่วยเอาดินแดนของเรากลับคืนมาด้วยนะ อย่าให้เราต้องเสียดินแดนที่บรรพบุรุษของเราต้องแลกมาด้วยชีวิตไปเพียงเพราะคนขายชาติไม่กี่คน”

และนี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ฉันไม่เชื่อว่าจะมีกลุ่มชาวบ้านมาตั้งมือบชัดขวางขบวนของพวกเราที่ภูมิจรอล ถ้าไม่ใช่การจัดตั้งมาจากผู้มีอิทธิพลหรือผลประโยชน์ของพื้นที่นั้น

ป่าหญิงพาฉันลงพื้นที่เข้าไปในวัดภูมิจรอลทันที เมื่อเห็นกลุ่มมือบชัดอ้างตัวว่าเป็นชาวบ้านในละแวกนั้นตั้งกลุ่มชุมนุมขวางทาง ไม่ให้ขบวนของพี่น้องภาคีเครือข่ายประชาชนฯ ได้เคลื่อนต่อไป เราเข้าไปสำรวจและเก็บข้อมูลโดยรอบ เพื่อรายงานสถานการณ์สดด้วยการโฟนอินเข้าสถานีเพื่อมนุษยชาติอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างทันท่วงที จนเริ่มมีการขว้างปาด้วยก้อนหิน ขวดแก้ว ขวดเบียร์ ท่อนไม้ ระเบิดปิงปอง ประทัดยักษ์ ยิงหนังสติ๊กและยิงปืนลูกซองใส่พี่น้องภาคีเครือข่ายประชาชนฯ ทั้ง ๆ ที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจยืนคุมสถานการณ์อยู่โดยรอบพื้นที่ แต่กลับไม่สามารถทำหน้าที่คุมสถานการณ์และหยุดยั้งการกระทำอันป่าเถื่อนของมือบชัดตั้งนั้นได้เลย

ฉันกับป่าหญิงยืนดูสถานการณ์อยู่ที่นอกรั้วของวัดภูมิจรอล ระหว่างพี่น้องภาคีเครือข่ายฯ และมือบชัดที่จัดตั้งมา เรียกได้ว่าเราอยู่ตรงกลางของเหตุการณ์นั้นเลยทีเดียว ฉันรู้สึกว่ามี

ทั้งขวดแก้ว ก้อนหิน และอาวุธสารพัดที่พัดผ่านหัวฉันไปอย่างนับไม่ถ้วน มันทำให้ฉันนึกถึงเมื่อครั้งที่เคยเป็นการ์ดอาสาเก็บตำราวจที่แยกมิสกวัน เมื่อครั้งที่ตำราวจอ่างจะมาตีตีหมายศาล แต่กลับใช้กำลังเข้าสลายการชุมนุมของพี่น้องพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นำภูมิไฉกับชีวิตวัยแค่ ๒๐ อย่างฉันได้มาเรียนรู้และซึมซับการต่อสู้ของพี่น้องประชาชนผู้รักชาติบ้านเมืองหลายต่อหลายเหตุการณ์ เพื่อเรียกสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ถูกต้องให้กลับคืนสู่สังคมไทย

ฉันภูมิใจที่ตัวเองได้ทำหน้าที่ตอบแทนคุณแผ่นดินตั้งแต่ยังเป็นเยาวชนของชาติ แต่ถามว่าฉันกลัวไหม? ฉันก็ยังไม่เป็นมนุษย์ทั่วไปที่มีความรักตัวกลัวตาย กลัวเพราะไม่รู้ว่าจะมีลูกหลงมาบ้างหรือเปล่า แม้จะยังมั่นใจในศิลปะที่จะปกป้องคุ้มครองผู้ที่มีศีล “ธรรมแลย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม” ฉันเชื่อเช่นนั้น และฉันก็ผ่านเหตุการณ์มาได้อย่างปลอดภัย

ป่าหวิงพาฉันเข้าไปในวัดภูมิจรอลเพื่อเก็บข้อมูลต่อหลังจากเหตุการณ์เริ่มตึงเครียดขึ้นทันทีที่เราเข้าไปก็ดูเหมือนว่าสายตาแทบทุกคู่จะจับจ้องมาที่ฉันอย่างพร้อมเพรียงกัน คงเพราะฉันใส่ชุดยูนิฟอร์มลัทธิมาลิกขาแบบเต็มยศมาทำหน้าที่ผู้สื่อข่าว และชุดนี้ก็คงบ่งบอกได้อย่างดีว่าเป็นพวกชาวศิระอะโศก ป่าหวิงปลอบฉันว่า “ไม่ต้องกลัวใครนะลูก ชุดนี้แหละจะคุ้มครองหนู”

ฉันพยักหน้ารับคำป่าและอุ่นใจขึ้นมาทันทีเมื่อลงภาคสนามป่าหวิงสอนฉันในการสังเกตเหตุการณ์และเก็บข้อมูลเพื่อที่จะรายงานข่าว เราได้เดินมาอยู่ตรงจุดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยืนอยู่ จึงได้เห็นความจริงในการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และเพิกเฉยที่จะพยายามห้ามปราม หรือควบคุมกลุ่มชายฉกรรจ์ที่มีอาวุธเพื่อเข้าทำร้ายกลุ่มพี่น้องภาคีเครือข่ายๆ ฉันสลดใจและผิดหวังแทนประชาชนชาวไทยผู้รักชาติที่มาในครั้งนีเมื่อพบผู้พิทักษ์สันติราษฎร์หักหลังประชาชนด้วยการกลับพิทักษ์โจรสลัดเอง แต่สิ่งที่ฉันสะท้อนใจ

ยิ่งกว่านั้นเมื่อได้เห็นเด็กผู้ชายตัวน้อย น่าจะยังไม่ขึ้นชั้นมัธยมศึกษาเลยด้วยซ้ำ ร่วมขว้างปาก้อนหินและยิงหนังสติ๊กใส่กลุ่มภาคีเครือข่ายๆ กับกลุ่มชายฉกรรจ์ดังกล่าว ฉันรู้สึกเศร้าเมื่อคิดว่า ลัทธิหนึ่งที่เขาโตขึ้นมาแล้วสำนึกได้ว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งที่เคยทรยศชาติ และถ้าเราต้องเสียดินแดนไปจริง ๆ มันคงเป็นตราบาปติดตัวเขาไปจนวันตาย พวกเขาไม่น่าจะมาตกเป็นเครื่องมือของกลุ่มผลประโยชน์ที่คิดคดทรยศชาติแบบนี้เลย

เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ คลี่คลายลง กลุ่มมีอบจัดตั้งยอมสลายตัวและปล่อยให้ขบวนของเราเคลื่อนผ่านไป แต่ยังมีวายุลอบโจมตีอยู่อีกเป็นระยะ ๆ ฉันได้ทราบข่าวว่ามีพวกเรบาตเจ็บไปหลายคนจากเหตุการณ์ที่ภูมิจรอล แต่ทุกคนก็ยังสู้ไม่ถอย ยังคงเดินหน้าเพื่อภารกิจกู้ผืนแผ่นดินไทยของเราต่อไป แต่สุดท้ายความฝันของฉันก็ไม่ได้สมหวังที่จะได้เห็นปราสาทเขาพระวิหาร เนื่องจากทหารประกาศกฏอัยการศึกและห้ามพวกเราเคลื่อนขบวนเข้าไป โดยยอมให้เราแค่ส่งตัวแทนขึ้นไปอ่านแถลงการณ์อีกครั้งในวันรุ่งขึ้น ซึ่งก็ถือว่าเราชนะมาได้เกินครึ่งแล้วกับภารกิจครั้งนี้

ในส่วนตัวฉันถือว่าเป็นความโชคดีและเป็นโอกาสอีกครั้งหนึ่งที่ชีวิตคงหาไม่ได้ง่าย ๆ กับการได้ซึมซับวิถีของนักต่อสู้ประชาชนที่ไม่ยอมก้มหัวให้กับความไม่ยุติธรรมในบ้านเมืองไทย ได้เรียนรู้การทำหน้าที่ของสื่อมวลชนที่รายงานความจริงสู่สังคมอย่างแท้จริงจากป่าหวิง ผู้มีประสบการณ์ด้วยการเป็นนักข่าวอาชีพมากกว่า ๓๐ ปี และคงเป็นช่องสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติของเราเพียงช่องเดียวที่กล้ารายงานสถานการณ์จริงอย่างตรงไปตรงมา จุดนี้แหละที่ทำให้ฉันภูมิใจที่สุด เพราะเราไม่มีนายทุนหนุนหลังไม่ต้องบิดเบือนข่าวสารเพื่อเอาใจกลุ่มผลประโยชน์ คำขวัญของ F.M.TV ที่ว่า “ทุกบรรยาภาค คือ การรายงานความจริง” **๗** อ่านต่อฉบับหน้า



กติกามือเมือง

• ประคอง เดกัจฉกร

• เลขานุการศาลอุทธรณ์ภาค ๔

การสืบพยานต้องกระทำโดยเปิดเผย
ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าฟังได้
เว้นแต่เป็นการพิจารณาเป็นการลับ
หรือกรณีศาลสั่งให้บุคคลที่จะเป็นพยาน
ออกจากห้องพิจารณาก่อนที่จะเข้ามาเบิกความ



• ภาพอินเตอรเอร์เน็ต

การสืบพยาน

บุคคลผู้เป็นพยานในคดีอาญามีสิทธิรับได้ความ
คุ้มครอง การปฏิบัติที่เหมาะสม และค่า
ตอบแทนที่จำเป็นและสมควรได้รับ การสืบพยาน
คดีอาญามีกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างไป
จากคดีแพ่งอยู่ไม่น้อย โดยมีข้อเท็จจริงที่ควร
ระมัดระวังดังต่อไปนี้

การพิจารณาในคดีอาญานั้นต้องกระทำอย่าง
รวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม ทั้งการใช้อำนาจ
ของศาลต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราช
อาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ บัญญัติไว้
บุคคลใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้ความในคดีหรือไม่ก็ตาม
หากถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญ
รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

เพื่อใช้สิทธิทางศาล หรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีใน
ศาลได้ โดยไม่ต้องอาศัยบทบัญญัติกฎหมายใดอื่น
รับรองอีกตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ วรรค ๒ ดังนั้น ในการ
พิจารณาคดี อาญาศาลต้องให้ความสำคัญเรื่อง
สิทธิเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญให้มาก
และไม่น้อยไปกว่าบทบัญญัติในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากหากผู้พิพากษา
ซึ่งปฏิบัติหน้าที่มีพฤติการณ์ที่ถือว่ากระทำผิดต่อ
ตำแหน่งหน้าที่ราชการถือว่ากระทำผิดต่อตำแหน่ง
หน้าที่ในการยุติธรรม หรือถือว่าจงใจใช้อำนาจ
หน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือ
กฎหมาย วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ถอดถอนผู้พิพากษา
ออกจากตำแหน่งได้

การสืบพยานต้องกระทำต่อหน้าจำเลยเสมอ ซึ่งหมายถึงตัวจำเลยผู้ถูกฟ้องต่อศาล ไม่ได้หมายความว่าความรวมถึงทนายความของจำเลยอย่างคดีแพ่ง หากจำเลยไม่มาศาล การพิจารณาไม่ว่าเรื่องใดจะกระทำมิได้ ต้องเลื่อนคดี แต่จะออกหมายจับและปรับผู้ประกันหรือไม่แล้วแต่กรณี

การสืบพยานต้องกระทำโดยเปิดเผย ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าฟังได้เว้นแต่เป็นการพิจารณาคดีเป็นการลับ หรือกรณีศาลสั่งให้บุคคลที่จะเป็นพยานออกจากห้องพิจารณาคดีว่าจะเข้ามาเบิกความ

วันนัดไต่สวนมูลฟ้องหรือวันนัดพิจารณาโจทก์ต้องมาศาลทุกนัดและโจทก์มีหน้าที่นำพยานเข้าสืบก่อนเสมอ ไม่ต้องมีการกำหนดประเด็นข้อพิพาท และภาระการพิสูจน์ดังเช่นคดีแพ่ง

ส่วนการยื่นบัญชีระบุพยานนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๙/๑ หากคู่ความไม่ได้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานที่กฎหมายบัญญัติไว้ภายในระยะเวลา ศาลมีอำนาจอนุญาตให้สืบและรับฟังพยานได้ ถ้าศาลเห็นว่าจำเป็นจะต้องสืบพยานหลักฐานดังกล่าว เพื่อให้การวินิจฉัยชี้ขาดข้อสำคัญแห่งคดีเป็นไปโดยเที่ยงธรรม

การสืบพยานของศาลมี ๓ แบบ คือ

๑. การสืบพยานในศาล
๒. การเดินเผชิญสืบ
๓. การส่งประเด็นไปสืบ

ระหว่างพิจารณาคดีศาลจะสืบพยานเพิ่มเติมโดยผลการหรือคู่ความฝ่ายใดจะร้องขอก็ได้ ซึ่งการเรียกสำนวนคดีอื่นมาประกอบการพิจารณาหรือรับฟังคำเบิกความของพยานในคดีอื่นประกอบการวินิจฉัยชี้ขาดในชั้นไต่สวนมูลฟ้องก็เป็นการสืบพยานเพิ่มเติมโดยผลการเช่นเดียวกัน

คดีอาญา ศาลสั่งดลสืบพยานโจทก์ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียวที่รู้เห็นเกี่ยวกับประเด็นในคดีที่ไม่มาศาลไปแล้ว ต่อมาระหว่าง

สืบพยานจำเลย พยานโจทก์ปากดังกล่าวมาศาลกรณีเช่นนี้เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบเพราะมีโอกาสถามค้านกับนำสืบหักล้างคำเบิกความของพยานปากนี้ได้ ในภายหลัง ศาลมีอำนาจสั่งให้สืบพยานดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๘

การพิจารณาคดีอาญานั้น ต้องกระทำด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม แต่ศาลอาจจะเลื่อนคดีได้ตามที่เห็นสมควร

การสืบพยานบุคคล โจทก์ต้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีหมายเรียกพยานบุคคลใด ๆ ให้มาเบิกความต่อศาล ทั้งนี้โจทก์และจำเลยจะอ้างบุคคลใดเป็นพยานก็ได้ แต่โจทก์ไม่อาจอ้างจำเลยเป็นพยานได้ ส่วนจำเลยอาจอ้างตนเองเป็นพยานได้ พยานที่เป็นแพทย์เมื่อมาศาลแล้ว ควรให้รับสืบพยานปากนั้นเสียก่อน เพื่อให้พยานกลับไปปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของตนโดยเร็ว กรณีจำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน ศาลจะให้จำเลยนำพยานเข้าสืบก่อนพยานอื่นของฝ่ายจำเลยก็ได้

การออกหมายจับพยานนั้น กรณีที่พยานบุคคลได้รับหมายเรียกจากศาลโดยชอบ ไม่ว่าจะเป็นการส่งหมายเรียกพยานโดยคู่ความที่เกี่ยวข้องหรือโดยเจ้าพนักงานศาล และพยานจงใจไม่ไปศาล ศาลจะออกหมายจับพยานก็ได้ เมื่อจับพยานได้แล้วให้ออกหมายกักขังพยานไว้จนกว่าพยานจะได้เบิกความ เว้นแต่พยานจะขอลปล่อยชั่วคราว

การออกหมายจับพยาน จะต้องได้ความว่าพยานได้รับหมายเรียกของศาลแล้วและควรปรากฏชัดแจ้งว่าพยานมีพฤติการณ์จงใจไม่ไปศาลเท่านั้น ซึ่งต้องพิจารณาด้วยความระมัดระวัง มิฉะนั้นหมายจับพยานอาจจะเกิดผลตามมาอย่างมากมาย

เมื่อออกหมายจับพยานแล้ว หากตัวคู่ความขอให้ศาลออกหมายเรียกพยานปากนั้นอีก ก็ไม่มีเหตุที่ศาลจะออกหมายเรียกตามขอ ศาลควรยกคำร้องเสีย

พยานบุคคลที่โจทก์ขอให้ศาลออกหมายเรียกมาเบิกความเป็นพยาน ศาลต้องสั่งให้โจทก์จ่ายค่าพาหนะเท่าที่เสียไปจริงตามสมควรแก่พยานปากนั้นด้วย แต่ปกติแล้วคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ศาลจะไม่สั่งเรื่องค่าพาหนะ เพราะพนักงานอัยการมีงบประมาณแผ่นดินส่วนนี้จ่ายแก่พยานโดยตรงอยู่แล้ว การสั่งจ่ายค่าพาหนะให้แก่พยานโจทก์จึงเป็นเฉพาะคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์เท่านั้น ส่วนพยานจำเลยนั้น ศาลไม่อาจสั่งให้จำเลยจ่ายค่าพาหนะแก่พยานจำเลยได้

การสืบพยานเอกสาร คู่ความต้องส่งต้นฉบับหรือสำเนาที่รับรองว่าถูกต้อง หากเอกสารอยู่กับบุคคลภายนอก โจทก์ต้องยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายเรียกให้ส่งเอกสาร นอกจากนั้นหากมีการอ้างส่งเอกสาร ระหว่างการสืบพยานศาลต้องบันทึกให้ปรากฏว่าได้ให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอ่านหรือตรวจดูแล้ว แต่ศาลไม่ต้องเรียกค่าอ้างเอกสารจากคู่ความดังเช่นคดีแพ่ง

กรณีคู่ความอ้างสำนวนความ คำเบิกความหรือเอกสารในสำนวนที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอื่น ศาลควรมีหนังสือขอให้ศาลเจ้าของสำนวนความส่งสำนวนความหรือคัดสำเนา คำเบิกความหรือเอกสารที่คู่ความอ้างส่งมาให้ โดยคู่ความฝ่ายที่อ้างเสียค่าใช้จ่าย

สำเนาสัญญาจะซื้อขายที่ดินที่โจทก์อ้างเป็นพยาน ศาลรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นได้ แม้เอกสารดังกล่าว จะไม่ปิดอากรแสตมป์ให้บริบูรณ์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ ก็ตาม จะใช้เป็นพยานหลักฐานไม่ได้เฉพาะคดีแพ่งเท่านั้น ไม่รวมถึงคดีอาญาด้วย

ศาลต้องให้คู่ความนำพยานวัตถุที่อ้างมาศาลหรือให้ศาลไปตรวจยังที่พยานวัตถุอยู่นั้นอยู่ และต้องบันทึกให้ปรากฏว่าได้ให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือพยานตรวจดูแล้วและปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๔๑

การสืบพยานผู้เชี่ยวชาญ ศาลอาจสืบพยาน

ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องใด ๆ รวมถึงการตรวจศพ หรือให้พยานผู้เชี่ยวชาญทำความเข้าใจเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องมาเบิกความประกอบหนังสือนั้นด้วย โดยส่งสำเนาหนังสือนั้นให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วัน ก่อนวันเบิกความ

การงดสืบพยานหรือทำการใด ๆ ระหว่างสืบพยาน ซึ่งศาลเห็นว่าไม่จำเป็นต้องสืบพยานปากใดหรือกระทำการอะไรอีก ศาลอาจจะให้งดสืบพยานหรือการนั้นเสียก็ได้ แต่ถ้าศาลเห็นว่าพยานหลักฐานใดฟังเพื่อเกี่ยวสมควรหรือประวิงให้ชักช้าหรือไม่เกี่ยวข้องแก่ประเด็น ศาลมีอำนาจงดการสืบพยานหลักฐานนั้น ๆ ได้เช่นเดียวกัน

คดีอาญาหลายคดีสามารถรวมพิจารณาพิพากษาเข้าด้วยกันได้เพื่อเป็นคดีเกี่ยวพันกันหรือเป็นคดีเกี่ยวเนื่องกัน การพิจารณาพิพากษารวมเป็นเรื่องเดียวกันควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม

หลังจากสืบพยานจำเลยหมดแล้ว ถือว่าการพิจารณาเป็นอันสิ้นสุดหรือเสร็จการพิจารณา ศาลจะกำหนดให้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเปิดเผยในวันดังกล่าวภายใน ๓ วัน นับแต่วันเสร็จคดี แต่ถ้ามีเหตุสมควร เช่น ศาลมีคดีต้องพิจารณาพิพากษาหลายคดี หรือคดีมีพยานหลักฐานที่ต้องพิจารณาจำนวนมากเป็นต้น จะเลื่อนไปอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งวันอื่นก็ได้ตามที่เห็นสมควร แต่ต้องจดรายงานในเหตุอันไว้ ทั้งนี้แม้การพิจารณาคดีอาญาต้องทำด้วยความรวดเร็วต่อเนื่องและเป็นธรรมก็ตาม แต่บางครั้งความรวดเร็วอาจจะทำให้การวินิจฉัยชี้ขาดคดีไม่รอบคอบ เกิดความผิดพลาดได้ ซึ่งอาจจะเกิดความไม่เป็นธรรมแก่จำเลย เพราะหากศาลพิพากษาลงโทษจำเลยจะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของจำเลยตามรัฐธรรมนูญได้ จึงควรกำหนดวันอ่านคำพิพากษาให้เหมาะสมเป็นรายคดีไป

๒

ทางเลือกใหม่ในการจัดการวัสดุเหลือใช้

● ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์

หลายต่อหลายครั้ง เมื่อผมนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการขยะ มักมีคนถามผมว่า “ถ้าไม่เผาแล้วจะจัดการขยะอย่างไร?” คำถามนี้ดูจะมีน้ำหนักมากขึ้นเมื่อนำมาพิจารณาพร้อมกับข้อเท็จจริงที่ว่า **พื้นที่ฝังกลบขยะนั้นนับวันยิ่งลดลงและหายากเต็มที**



คำถามนี้ส่วนใหญ่มาจากคนที่เลือกใช้เทคโนโลยีไปแล้ว เพราะพวกเขาคุ้นเคยกับวิธีแก้ไขปัญหาแบบ “มีคำตอบเบ็ดเสร็จ” ซึ่งบรรดาเซลล์แมนเสนอให้ ซึ่งมักได้ยินกันบ่อยๆ ในทำนองที่ว่า คุณจ่ายเราเท่านี้เราจะแก้ปัญหaxyให้คุณ

ถึงจุดนี้ ผมใคร่จะบอกว่า “**ไม่มีเครื่องจักรวิเศษที่จะแก้ปัญหaxyได้**”

ทางออกที่แท้จริงเริ่มด้วยการคัดแยกขยะ ณ แหล่งกำเนิด

ขยะไม่ใช่ปัญหาเรื่องเทคโนโลยี และเทคโนโลยีจะมีบทบาทสำคัญหากต้องการคัดแยกขยะอย่างมีประสิทธิภาพทางออกที่แท้จริงของปัญหaxyอยู่ที่การจัดการองค์กรมากกว่าเครื่องจักรการแก้ปัญหaxyเป็นงานสำคัญของทุกคน ตั้งแต่เจ้าหน้าที่เทศบาลจนถึงคนในชุมชนซึ่งต้องให้ความร่วมมือกัน แท้จริงแล้ว ขยะเกิดจากพวกเราทุกคน หากต้องการหาทางแก้ปัญหaxyให้เราและโลกนี้ได้ประโยชน์ เราทุกคนต้องให้ความร่วมมือตั้งแต่เริ่มต้น

หัวใจสำคัญของการแก้ปัญหaxyอยู่ที่การคัดแยกขยะ ณ แหล่งที่สร้างขยะหรือที่แหล่งกำเนิด ขยะกองหนึ่งมีสิ่งของเหลือใช้หลากหลายชนิด หากเรารู้จักแยกประเภทของขยะก่อนนำไปกำจัดก็คงจะไม่เกิดขยะ การหลีกเลี่ยงโรงงานเผาขยะที่มีราคาแพงและเป็นอันตราย และการพึ่งพาหลุมฝังกลบขนาดใหญ่ต้องเริ่มจากการคัดแยกวัสดุเหลือใช้เป็นประเภท ดังนี้

- วัสดุสิ่งของต่างๆ ที่สามารถหลีกเลี่ยงมิให้กลายเป็นขยะ (Avoidables)
- วัสดุสิ่งของที่สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำได้ (Reusables)
- วัสดุอินทรีย์ที่ย่อยสลายและหมักทำปุ๋ยได้ (Compostables)
- วัสดุที่รีไซเคิลได้ (Recyclables)
- ขยะพิษ (Toxic materials)
- วัสดุซึ่งในปัจจุบันยังไม่สามารถรีไซเคิลหรือหมักทำปุ๋ยได้ (Non-recyclable or Compostables)



หลักห้าประการ

หลักห้าประการที่ควรปฏิบัติซึ่งจะทำให้การคัดแยกวัสดุสิ่งของเหลือใช้ดังกล่าวมาข้างต้นที่แหล่งกำเนิดมีผลสำเร็จมีดังนี้

ทำให้ง่าย - อย่าพึ่งใช้เครื่องจักรที่ซับซ้อนจนกว่าเราจะได้ทดลองใช้เทคโนโลยีพื้นฐานหมดแล้วและไม่ได้ผล

กำจัดขยะในชุมชนของเราเอง - อย่าส่งขยะจากชุมชนของเราไปกำจัดที่อื่น หรือให้ใครนำขยะมากำจัดในชุมชนเรา เพราะการส่งขยะไปกำจัดที่อื่นนั้นเป็นการเอาเปรียบชุมชนห่างไกลที่ยากจนและไร้พลังต่อรอง เมื่อเห็นว่าชุมชนของเราจะกลายเป็นที่กำจัดขยะ

ประยุกต์วิธีจัดการขยะให้เข้ากับวิถีชุมชน - ในแต่ละชุมชนมักจะมีคนจำนวนไม่น้อยที่กระตือรือร้นอยากมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหานี้ ความตั้งใจและการให้ความร่วมมือของคนเหล่านี้ในชุมชนจะทำให้การจัดการขยะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ยิ่งกว่านั้น วิธีจัดการขยะต่าง ๆ สามารถร่วมเข้าในโครงการด้านสังคมของชุมชน เช่น การให้บริการผู้สูงอายุในชุมชน การช่วยเหลือผู้ใหญ่ที่พิการ โครงการฝึกงานสมาชิกในชุมชน โครงการสวนสาธารณะชุมชน และกิจกรรมการสร้างชุมชนต่างๆ ผมเห็นว่า การพัฒนาชุมชนเป็นวิธีเยียวยาโรคบริโภคนิยมซึ่งก่อให้เกิดขยะมากขึ้นโดยไม่จำเป็น

ประยุกต์วิธีจัดการขยะให้เข้ากับเศรษฐกิจชุมชน - หากมีการจัดการที่ดี การคัดแยกขยะที่แหล่งกำเนิดอาจใช้เป็นยุทธศาสตร์สร้างงานในท้องถิ่นและสร้างโอกาสให้เกิดธุรกิจชุมชนได้ คำถามสำคัญสำหรับผู้มีอำนาจตัดสินใจ คือ “ผมจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเงินที่จ่ายไปเพื่องานนี้คือเงินที่จะได้ประโยชน์จริง ๆ โดยที่เงินส่วนใช้เพื่อกำจัดขยะ และอีกส่วนหนึ่งเพื่อสร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ” นี่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนา เพราะทางเลือกในการจัดการขยะเช่นนี้มีประโยชน์มหาศาลหากเทียบกับการเผาขยะ เงินทุนส่วนใหญ่ซึ่งลงทุนในการสร้างโรงงานเผาขยะมักจะทิ้งชุมชนหรือบางทีก็ประเทศไปให้เผชิญปัญหาอื่นๆ ในภายหลัง จากการศึกษาในรัฐนอร์ทแคโรไลนา สหรัฐฯ ตรวจสอบพบผลดีอย่างมหาศาลของการนำของใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่ต่อเศรษฐกิจของประเทศ

มุ่งไปสู่แนวทางจัดการขยะแบบยั่งยืน - แน่แน่นอนว่าสังคมที่พัฒนาอย่างยั่งยืนนั้นไม่อาจเกิดขึ้นได้เพียงชั่วข้ามคืน แต่เราจำเป็นต้องมุ่งสู่ทิศทางการพัฒนาที่ยั่งยืน เรากำลังใช้นโยบายการจัดการขยะเพื่อลดปริมาณขยะที่จะต้องเผาหรือฝังให้น้อยที่สุดในทิศทางที่ถูกต้องในระดับสากล การพัฒนาที่ยั่งยืนจำเป็นต้องลดการใช้ทรัพยากร ลดการใช้พลังงาน และประหยัดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมกับมองหาทางเลือกในการใช้ชีวิตอย่างที่พึงพอใจ หลักการนี้เกี่ยวข้องอย่างแนบแน่นกับการกระตุ้นการพัฒนาชุมชน ให้สอดคล้องกับวิธีการจัดการวัสดุเหลือใช้ ดังที่กล่าวมาแล้ว

.....
จากหนังสือ (ไม่ใช่) ขยะ! พอล คอนเนต เขียน ธารา บัวคำศรี บรรณาธิการ จัดพิมพ์โดยกรีนพีซ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : ๒๕๔๕



ทหารแก่ (ไม่) มีวันตาย !?



ชายชาติทหาร พึงอาจหาญ ป้องเอกราช
พร้อมพลีตน พิทักษ์ชาติ ศาสน์กษัตริย์
แม่เกษียณ ยังรับ เงินเบี้ยหวัด
ต้องยื่นหยัด เคียงข้าง ประชาชน
อย่าโอ้อ่าง อวดตน ให้พินิต
อย่าอำพราง สมานมิตร คนฉ้อฉล
อย่าลวงโลก เล่นการเมือง เหมือนเล่นกล
อย่าเสียคน จนสิ้นค่า ไร้ละอาย
เคียดเกรียงไกร สมัยก่อน ย้อนรำลึก
ช่วงกรำงาน ด้านศึก ก่อการร้าย
ร่างเกณฑ์กฎ กำหนด นโยบาย
เกมสุดท้าย เธอก่อ การร้ายเอง!
ลืมแล้วหรือ...เธอคือใคร ยิ่งใหญ่สุด
ชาญแยบยล กลยุทธ์ เยี่ยง “ขงเบ้ง”
บารมี เลอล้ำ คนยำเกรง
ไยวันนี้ เธอบรรเลง เพลงทรชน
ถ้าน้ำพิพัฒน์ ลัตยา ประกาศิต
ไร้พลังฤทธิ์ เราสำนึก น้อมกุศล
มีดวงตา เห็นธรรม นำทางตน
ให้ลวงพัน ข้อครหา ... “ทรยศ”

๒